

ဘဏ္ဍာသိုလ်

မော့ပင်းအောင်

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျားစာစာရင်းရှာ

အတုမဲ့စားသမား

ပထမပိုင်း

သိုင်းစာစဉ်များ PAGE

တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

အတုမဲ့ စားသနား

ပထမပိုင်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၀၉၂၀၇၀၈

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၁၀၁၇၀၈၀၈

၂၀၀၈ ခုနှစ်

ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု-၅၀၀

တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေခိုင်၊ သို့တေးသံစာပေ

ရွှေနံသာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့(၃)

မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံ ပုံနှိပ်

ဦးဝင်းကျော်မိုး (ပုံရွှေ ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် ၁၄၀၊ ၄၅-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ်

ဦးသော်လွင်မြင့် (စန္ဒာကူး ပုံနှိပ်တိုက်)

၅(H) နဝရတ်ရိပ်သာလမ်း

မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

(၁)

တောင်တက်သမားများ

တရုတ်ပြည်မြောက်ပိုင်း၌ ထူးဆန်းသော တောင်တစ်လုံးရှိ၏။

တရုတ်ပြည်မြောက်ပိုင်းသည် တောင်ထူထပ်၏။ သို့ကြောင့် တောင်တစ်လုံး ထူးဆန်းသည်ဟုဆိုသောအခါ အများသူငါ ခေါင်းထောင်ကြည့်ကြသည်။

ထူးဆန်းသည်ကတော့ တကယ်ထူးဆန်းပေ၏။ ထိုတောင်မှာ တောင်ထူထပ်သည့် နေရာများလည်း မရှိချေ။ မြေပြန့်လွင်ပြင်ဖြစ်သည့်နေရာ၌ တောင်တစ်လုံးအဖြစ် တည်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် တောင်၏ထက်ဝက်ခန့်သည် ကျောက်တောင်ဖြစ်နေပြီး တောင်ထိပ်တစ်ဝက်ခန့်မှာ စိမ်းလန်းစိုပြည်သော တောအုပ်ကြီး ရှိနေခြင်းပင်တည်း။

တောင်တစ်ဝက်ခန့်မှာ ကျောက်တောင်ဖြစ်၍ ပြောင်ချောနေပြီး တောင်ထိပ်၌ သစ်တောကြီးဖြစ်နေသည့် တောင်မှာ မထူးဆန်းပေဘူးလား။

ထို့ပြင် ထိုသစ်တောမှာ စိမ့်စမ်းရေတခွန်နှင့် လွန်စွာသာယာ လှပသဖြင့် ရောက်ဖူးသူများမှာ လွန်စွာ စိတ်ချမ်းမြေ့ကြရသည်။

ကျေးငှက်သာရကာများလည်း ဆူညံစွာ တွန်ကျူးနေကြ၏။

ထိုတောအုပ်၏ ထူးခြားချက်တစ်ခုမှာ သားကောင်တော ကောင်များ မရှိခြင်းပေတည်း။

ဤသည်မှာ မထူးဆန်းချေ။

ပြောင်ချောနေသည့် ကျောက်တောင်ကြီးမှာ ပေခုနစ်ဆယ်ခန့် ရှိသဖြင့် သားကောင်များ မကူးနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျေးငှက်သာရကာများကတော့ ပျံသန်းနိုင်သည့် တောင်ပျံများ ရှိနေသဖြင့် ထိုတောအုပ်၌ ပျံသန်းကူးရောက်နိုင်ပေသည်။

နောက်ထူးခြားချက်မှာ ဤတောင်၏ ပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်သည်။ ပုံသဏ္ဌာန်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်၏ သားမြတ်ပုံသဏ္ဌာန်နှင့် တူနေ၏။

အဝေးမှကြည့်လျှင် ထိုပုံသဏ္ဌာန်မျိုး ပေါ်လွင်နေ၏။ ထို့ ကြောင့် ထိုတောင်အား မိခင်သားမြတ်တောင်ဟူ၍ ခေါ်ဆိုကြသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုတောင်သည် အမည်မှာမနှင့်အတူ လိုက်လျော ညီထွေဖြစ်သွားတော့၏။ မိခင်သားမြတ်တောင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွား သူသည် စမ်းရေအေးကို ခပ်သုံးနိုင်သည်။ ရေချိုးနိုင်သည်။

အသီးအရွက် အပွင့်တို့ကို စားသုံးနိုင်၏။ စိတ်ဆန္ဒအလို ပြည့်စုံရပေသည်။

ထိုမိခင်သားမြတ်တောင်မှာ လူသူ အရောက်အပေါက်နည်း လှလေသည်။

နည်းရမည်လေ။ တောင်ကိုကြည့်ပါဦး။ ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ပေခုနစ်ဆယ်ခန့်သည် ကျောက်တောင်ပြောင်ချောကြီး ဖြစ်နေသည်။

သေသေချာချာ ရှာဖွေကြည့်နိုင်မှ ကုပ်ကပ်တွယ်တက်နိုင်သည့် ကျောက်ကြွေကျောက်ကြားကို တွေ့ရှိနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် တောင်ပေါ်ပါ လျှင် ဤတောင်ကြီးကို မတတ်နိုင်ကြဟု မြောက်ပိုင်းသားတို့က အဆိုရှိကြသည်။

ဤတောင်ထိပ်သို့ တက်ရောက်နိုင်သူများမှာ သိုင်းသမားများ နှင့် ခဲရာခဲဆစ်ကိုမှ နှစ်ခြိုက်ကြသည့် မုဆိုးများသာတည်း။

အချို့မုဆိုးများမှာ မဖြစ်နိုင်ဟုပြောသည့်အရာကိုမှ ကြိုးစား လိုကြသဖြင့် ဤတောင်ထိပ်သို့ တက်ရောက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့် မြောက်ပိုင်းသားများစွာသည် ဤတောင်အနီးမှ ဖြတ်သန်းသွားကြသော်လည်း ဤတောင်ပေါ်သို့ မတက်ရောက်နိုင်ခဲ့ ကြချေ။

သူတို့သည် ဤတောင်ကြီးကို မောကြည့်ရုံမျှသာ မောကြည့် နိုင်ကြသည်။

သူတို့သည် ငယ်ဘဝကို တမ်းတကြ၏။ ထိုတောင်ကို မတက် နိုင်ကြသဖြင့် တောင်ကိုကွေ့သွားသူများသာ များကြသည်။

သို့သော် တောင်ကိုတက်ရန် ကြိုးစားနေသူအချို့ကို စောင့် ကြည့်သူရှိပါက တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

ဤတောင်ကြီးသည် အရပ်လေးမျက်နှာစလုံး ပြောင်ချောနေသည်ဖြစ်ရာ အရပ်လေးမျက်နှာစလုံးမှ တတ်နိုင်ဖွယ်မရှိလှဟု ထင်မြင်ရန်ရှိသည်။

တကယ်တော့ မဟုတ်ပေ။ တက်နိုင်သည့်နေရာများလည်း ရှိသည်။ အရပ်လေးမျက်နှာစလုံးမှ တက်နေသူများ ရှိကြပါသည်။

ထိုလူများကား သိုင်းသမားများတည်း။ ထိုလူများသည် နံနက် မိုးသောက် အရက်တက်ချိန်မှစ၍ မိခင်သားမြတ်တောင်ပေါ်သို့ တက်နေကြ၏။

သူတို့ ထိုအချိန်မှ စတက်လျှင် နေမွန်းမတည့်မီ တောင်ပေါ်သို့ ရောက်မည်ဖြစ်၏။ တောင်တက်နေသူအားလုံး မွန်းတည့်လျှင် တောင်ပေါ်၌ဆုံနိုင်သည်ဟု ခန့်မှန်းရမည် ဖြစ်သည်။

တောင်ပေါ်သို့ အရှေ့အရပ်မှတက်သွားသူမှာ တောင်ပေါ်သို့ ပထမဦးစွာ ရောက်ရှိလာ၏။

တက်ရောက်လာသူများမှာ သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်သူများချည်း ဖြစ်သည်။ တောင်တက်လမ်း ကောင်း၊မကောင်းအပေါ် မူတည်၍ အလျှင်ရောက်ခြင်း၊ နောက်ကျခြင်းသာ ကွာသည်။

အရှေ့အရပ်မှတက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ၏။

နှုတ်ခမ်းမွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးများလည်း ရှိသဖြင့် ဥပဓိရုပ်မှာ ခန့်ညားသည်။ သူ၏ စူးရှသောမျက်လုံးများက မည်သည့်အရာမဆို လေးနက်စွာပြုတတ်သူဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြသည်။

သူ တောင်ပေါ်သို့တက်ရာ၌လည်း မည်သို့ အမြန်ဆုံးရောက်မည်ကို စဉ်းစားပြီးမှ တက်ရောက်ခြင်းဖြစ်ရာ သူ ဦးစွာရောက်ရှိခြင်းမှာ အံ့ဩစရာမရှိပေ။

ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း ကျန်းမာသန်စွမ်းသော ယောက်ျားကြီးတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ သူ၏နောက်ကျော၌ အတော်ရှည်လျားသော ဓားတစ်ချောင်းကို ချိတ်ဆွဲထား၏။

သူသည် ပြောင်ချောနေသော ကျောက်တောင်ကြီးကိုတက်ရာ၌ ခြောက်ထောင့်ကြယ်ကြီးများ တပ်ဆင်ထားသည့်ကြိုးကို အသုံးပြုခဲ့သည်။

ကြိုးကိုအသုံးပြုရာ၌လည်း အလွန်ကျွမ်းကျင်၏။ ခြောက်ထောင့်ကြယ်များမှာ အချင်းချင်းရိုက်ခတ်နေကြသဖြင့် တချွမ်ချွမ်မြည်နေ၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ တောင်ထိပ်၌ ဦးစွာရောက်ရှိနေသူဖြစ်ရာ သူသည် တောအုပ်ထဲသို့ရောက်ရှိရန် ခပ်သွက်သွက် သွားနေသည်။

တောအုပ်ထဲရောက်မှာ အေးချမ်းစွာ အနားယူနိုင်မှာ မဟုတ်ပါလား။

တောင်၏အနောက်ဘက်ကို ကြည့်ပါက ကျောက်တောင်အား ကျုံးကုပ်ကျားခဲတက်နေသူ သိုင်းသမားတစ်ဦးအား တွေ့မြင်ရမည် ဖြစ်သည်။

ထိုသိုင်းသမားသည် အရှေ့အရပ်မှတက်သော သိုင်းသမားကြီး

လောက် အသက်ကြီးဟန် မတူသေးချေ။ အသက်လေးဆယ်ကျော် ခန့်သာ ရှိပေလိမ့်မည်။

ထိုသူမှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး အရပ်ရှည်ရှည်ရှိသူ ဖြစ်၏။ သူ၏ ပိန်ရှည်သော အရပ်နှင့်လိုက်ဖက်လှစွာ လှဲရှည်တစ်ချောင်းကိုလည်း သိုင်းလွယ်ထား၏။

ထိုလူ၏အဝတ်အစားနှင့် လှဲရှည်မှာ အရောင်ထူးခြား၏။ လှဲမှာ ရွှေချထား၏။ လှဲသွားမှာ ပြောင်လက်လက်ဖြစ်နေသည်။ ကြည့်လျှင် မျက်စိစူးသည်။

သူဝတ်ဆင်ထားသော ဝတ်စုံကိုကြည့်ပါဦး။ အဝါရောင်ဖြစ် သည်။ ထိန်ထိန်တောက်နေသည့် အဝါဖြစ်သည်။ သူ့လှဲနှင့် သူ့ဝတ်စုံ မှာ လိုက်ဖက်လှသည်။

နှစ်စုစလုံးက အဝါရောင်ချည်း ဖြစ်သည်။

ထိုလူတက်နေသည့်အချိန်နှင့် မရှေးမနှောင်းပင် တောင်ဘက် မျက်နှာစာမှ လူတစ်ယောက် တက်နေသည်။ ထိုလူကား အနီရောင် ဝတ်စုံနှင့် ဖြစ်သည်။

အဝါရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူနှင့် အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူတို့သည် တောင်ပေါ်သို့ ပြိုင်တူလိုလို့ ရောက်လာကြလေ၏။

အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့်လူ၏ လက်နက်ကား ခက်ရင်းခွကြီး ဖြစ်သည်။

ထိုလူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ပထမဆုံးတက်သည့် အရှေ့အရပ်မှ လူထက်ပင် ကြီးသည်။ ထွားသည်။ လူ့ဘီလူးကြီးဟု ထင်ရန်ရှိသည်။

သူသည် အရှေ့အရပ်မှ တက်လာသူကဲ့သို့ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးများရှိရာ ထိုလူသည် ကြောက်သန့်ဖွယ်ကောင်းနေသည်။

ဆံပင်များကလည်း လည်ကုတ်ပေါ်ဝဲကျနေသဖြင့် ခက်ရင်းခွ ကြီးပါ ပေါင်းလိုက်သောအခါ ငရဲပြည်မှ ယမမင်းကြီးအလား ဖြစ် နေသည်။

သူသည်လည်း တောအုပ်ထဲသို့ရောက်ရန် အသော့နှင့်နေသည်။

ထို့ကြောင့် အရှေ့၊ အနောက်နှင့် တောင်ဘက်အရပ်တို့မှ တက်သူ သုံးဦးလုံး တောင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေကြပေပြီ။

* * *

(၂)
လေးဦး၏ ဘဝ

တောအုပ်တွင်းမှ လှမ်းခေါ်သံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟေ့ ... ညီလေးလိတာကျွေ၊ ဒီကိုလာဟေ့၊ ငါ ဒီမှာရောက်နေပြီကွ”

ရွှေလှဲကိုင်ထားသူသည် အော်ခေါ်သူအား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် သူ့အား လှမ်းခေါ်နေသည့် ကြယ်ပစ်ဝိဇ္ဇာ လုရှဟုန်အား တွေ့ရှိလိုက်ရလေသည်။

ရွှေလှဲကိုင်ထားသူကား အခြားသူ မဟုတ်ချေ။ သိုင်းလောက၌ နာမည်ရထင်ရှားနေသည့် ရွှေလှဲပျံ လိတာကျွေပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် လုရှဟုန်ကိုတွေ့သောအခါ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်၍ ဦးညွှတ် နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“အစ်ကိုလုရှဟုန် ရောက်နေတာ ကြာပြီလားခင်ဗျာ”

လုရှဟုန်သည် သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်၏။

“ရောက်နေတာ မကြာသေးပါဘူးကွာ၊ ခုနတင်ကမှ ရောက်

တာပါ၊ အမောဖြေမယ်မှ မကြံသေးဘူး၊ မင်းရောက်လာတာ တွေ့တာနဲ့ ငါ လှမ်းခေါ်လိုက်တာ”

ထိုစဉ် ...

“ဖြန်း ... ဖြန်း ... ဖြန်း”

“ဖန်း ... ဖန်း ... ဖန်း”

ချုံများကို ရိုက်ဖယ်တွန်းထိုးသည့် အသံများကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟ ... ဟ ... ဘယ်သူများပါလိမ့်”

လိတာကျွေက ပြောလိုက်၏။

လုရှဟုန်က ...

“ဘယ်သူရှိရမလဲကွ၊ တို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက်ပေါ့”

သူတို့သည် အသံကြားရာသို့ လှည့်လိုက်၏။ သိုင်းသမားများမှာ သူတို့လာလျှင် ဤသို့လာပေ့ မရှိပေ။ ခြေသံလုံ့လုံ့နင်းပြီး လာလေ့ရှိသည်။ အသံမကြားအောင်လာနိုင်မှ ရန်သူကို အလစ်အငိုက် ဖမ်းနိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

ယခု ဤသို့လာခြင်းမှာ ရောက်နေသူများကို ယုံကြည်၍ဖြစ်သည်။

သူ့ရန်သူများ မဖြစ်နိုင်ဟု ယုံကြည်သောကြောင့် ဤသို့အသံပေးလာခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

လုရှဟုန်က ...

“ခက်ရင်းခွကြီးပါလား၊ ငါ ထင်သားပဲ၊ ဒီလောက်အသံပေး
လာရင် ခက်ရင်းခွကြီးပဲ ဖြစ်မယ်လို့”

ခက်ရင်းခွကြီးကိုင်ထားသည့် လူ့ဘီလူးကြီးသည် တဟားဟား
နှင့်ရယ်ရင်း သူတို့ရှိရာသို့ ပြေးလာလေသည်။ ထိုလူ့ဘီလူးကြီးအား
သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ရွံ့ရသည့် ခက်ရင်း
ခွဘီလူးကြီး လူချူကီပင် ဖြစ်လေသတည်း။

လူချူကီသည် ဂါရဝလည်းပြု အားရပါးရလည်း ပြေးဖက်
လေ၏။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... နောင်တော်တို့က ရောက်နှင့်နေ
တာကိုး”

လူရွှဟုန်ကလည်း ပျော်တပြုံးပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။ လီတာ
ကျွေကလည်း ဝမ်းပန်းတသာ နှုတ်ဆက်သည်။

“ကျုပ် ရောက်လာတာ တော်တော်နောက်ကျသွားသလား၊
နော်တော်လူရွှဟုန်”

“နောက်မကျပါဘူး လူချူကီရဲ့၊ တို့လည်း ခုလေးတင်ပဲ
ရောက်ကြတာပါ၊ အခုလေးတင် ကိတာကျွေကို နှုတ်ဆက်နေတာကွ”

သူတို့သုံးယောက်သည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်သို့ သွား
ထိုင်ကြလေ၏။ ထိုသစ်ပင်ကြီးမှာ လွန်စွာကြီးမားလှသဖြင့် အရိပ်
အာဝါသ အလွန်ကောင်းသည်။ နေပြောက်ပင် မထိုးနိုင်ပေ။

“နောင်တော် လီတာကျွေလည်း အခုပဲ ရောက်တာပေါ့”

“အခုပဲ ရောက်တာပါ၊ အစ်ကိုကြီး လူရွှဟုန်က အမှန်ကို
ပြောတာပါ၊ ဒီတောင်ကို မင်းလည်း တက်ဖူးတာပါပဲကွာ၊ အလွန်ဆုံး
တက်ရ နေ့တစ်ဝက်ဆိုတာ အားလုံးသိနေကြတာပဲ”

ထိုအခါ လူရွှဟုန်က လည်တဆန့်ဆန့်ဖြင့် ...

“ညီလေး ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်းတစ်ယောက် ဘာဖြစ်လို့
နောက်ကျနေတာလဲ မသိပါဘူးကွာ၊ အလျင်က ဒီကောင် နောက်
မကျပါဘူး”

လီတာကျွေလည်း လူရွှဟုန်လည်ဆန့်ရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

“မွန်းတည့်တော့မယ် အစ်ကိုကြီးရ ... ဒီကောင် နောက်ကျ
လွန်းတယ်၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

ခက်ရင်းခွဘီလူးကြီး လူချူကီသည် မျက်မှောင်ကြုတ်လျက်
မြောက်အရပ်သို့ ကြည့်နေ၏။ သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားလျက်
ရှိနေသည်။

“နောင်တော်တို့ ကျုပ် စဉ်းစားနေတာ တစ်ချက်ပဲရှိတယ်၊
တန်ထင်လင်းဟာ အင်မတန် တိကျသေချာတဲ့ကောင်ဆိုတာ နောင်
တော်တို့လည်း အသိပဲ၊ သူ လမ်းမှာ တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်လို့ မလာ
နိုင်တာလားလို့ ကျုပ် စဉ်းစားနေတယ်”

လူချူကီက ပြောလိုက်သောအခါ လူရွှဟုန်နှင့် လီတာကျွေ
တို့သည် မျက်နှာပျက်သွားကြလေသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ အစ်ကိုကြီးရ ... ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအချက်

ကို စဉ်းစားမိတယ်။ နိမိတ်ဖတ်သလို ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ မပြောတာ၊
အလျင်နှစ်တွေကဆို ဒီကောင် အစောဆုံး တောင်ပေါ်ရောက်တာပဲ”
လီတာကျွေးက ပြောလာ၏။

ထိုအခါ လုဂ္ဂဟုန်က ခေါင်းညိတ် ဝန်ခံလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း မင်းတို့စိုးရိမ်သလို စိုးရိမ်နေတာပဲ၊
အလျင်ကဆိုရင် ဒီကောင်က ငါထက်တောင် အလျင်ရောက်နေတာ၊
အခုကျတော့မှ နောက်ကျရတယ်လို့”

သူတို့သုံးဦးစလုံးသည် တန်ထင်လင်း တက်လာရမည့် မြောက်
ဘက်မျက်နှာဆီသို့သာ ကြည့်နေမိကြသည်။

သူတို့အားလုံးသည် အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားများ ဖြစ်၏။ တစ်
ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆွေမျိုးတော်စပ်ကြသည်။ ညီအစ်ကို တော်စပ်သည်။

ကြယ်ပစ်ဝိဇ္ဇာ လုဂ္ဂဟုန်နှင့် ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်းတို့မှာ
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ညီအစ်ကိုတော်စပ်သူများ ဖြစ်၏။ ဖအေတူ မအေ
ကဲ့ ညီအစ်ကိုများ ဖြစ်၏။

လုဂ္ဂဟုန်သည် ပထမအိမ်ထောင်မှ မွေးဖွားသူဖြစ်ပြီး တန်ထင်
လင်းသည် ဒုတိယအိမ်ထောင်မှ မွေးဖွားသူဖြစ်သည်။

သူတို့ဖခင်မှာ တစ်ချိန်တုန်းက နာမည်ကျော်ကြား လူသိများ
ခဲ့သော သိုင်းဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ကျောက်လက်ဝါး လုတိန်
ဆင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် သိုင်းလောက၌ နာမည်ရခဲ့ကြသူများဖြစ်ရာ သုံးနှစ်

လျှင်တစ်ကြိမ်ကျ ဤ မိခင်သားမြတ်တောင်၌ တွေ့ဆုံပြီး သိုင်းပညာ
ဖလှယ်ခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့၏ သိုင်းပညာများသည် ပို၍
ထက်မြက်လာသည်။

ဤသို့ ထက်မြက်လာရသော်လည်း လုဂ္ဂဟုန်အတွက်ကား
သိုင်းပညာသည် အသုံးမဝင်ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည်
သိုင်းလောကမှ အနားယူထားသောကြောင့်ပင်တည်း။

သူသည် သိုင်းလောကမှ အနားယူပြီးကတည်းက ရွှေသံဝါ
မြစ်ဝှမ်းရှိ အေးချမ်းသာယာမြေရွာကြီး၌ အခြေချနေထိုင်လျက် ရှိ၏။

သူ၏ဇနီးသည်သည်လည်း မရှိတော့ပေ။ ကွယ်လွန်သွားပေ
ပြီ။ ကျန်ရစ်ခဲ့သော သမီးလေး လုစမ်းရင်အား စောင့်ရှောက်လျက်
သိုင်းလောကပြင်ပတွင် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့ပေသည်။

တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေးမှာ သူ၏မိခင် မကွယ်လွန်
စဉ်က ရှစ်နှစ်မျှသာ ရှိသေးသဖြင့် ဥမမယ်စာမမြောက်အရွယ်ကလေး
ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကမှအပဖြစ်သော နေပြည်တော်တွင် တာဝန်ထမ်း
ဆောင်နေသည့် လူတစ်ဦးမှာ ရွှေလုံပျံလီတာကျွေ ဖြစ်လေ၏။ လီ
တာကျွေသည် ဘုရင့်အမှုထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သို့သော် သစ္စာတော်ကိုသာ စောင့်သိသူ ဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောကတွင် တကယ်တမ်း ကျင်လည်သူနှစ်ဦးမှာ ခက်
ရင်းခွဘီလူး လုချူကြီးနှင့် ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်းတို့သာ ဖြစ်

ကြသည်။ သူတို့သည် သိုင်းလောက၌ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နှင့် ရပ်တည်ခဲ့ကြသူ ဖြစ်သည်။

လုချူကီးသည် ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းကို တည်ထောင်ခဲ့သည်။ သူ တည်ထောင်သည့် ဂိုဏ်းအမည်မှာ ကင်းမြီးကောက်နီဂိုဏ်း ဖြစ်၏။ သူသည် ထိုဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဖြစ်သည်။

လုချူကီးသည် တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးဖြစ်သည်။

လုချူကီးသည် လိတာကျွေတို့၏ဘဝမှာ အဖြူနှင့်အမည်း ဖြစ်သည်။ လုချူကီးသည် တစ်ကိုယ်တည်းနေသူဖြစ်ပြီး လိတာကျွေ ကတော့ သူကြွယ်တစ်ဦး၏ အလွန်လှပသော သမီးတစ်ဦးနှင့် အိမ် ထောင်ကျခဲ့သူ ဖြစ်၏။

သူတို့အိမ်ထောင်ရေးမှာ သာယာသည်။ နေပြည်တော်၌ သူ့ အိမ်ထောင်ဖက်မှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိသည်။

လုချူကီးသည် သူ၏ ကင်းမြီးကောက်နီဂိုဏ်းကိုသာ တွယ် တာနေသူ ဖြစ်သည်။ ကင်းမြီးကောက်နီဂိုဏ်းသည် သူ့ဇနီးမယား ဖြစ်သည်။ သူသည် အထီးကျန်ဖြစ်ရင်းက ကင်းမြီးကောက်နီဂိုဏ်း ကို ပြုစုပျိုးထောင်နေသည်။

ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်း၏ ဘဝကား သူတို့လေးယောက် ထဲ၌ မှန်တိုင်းအထန်ဆုံး ဖြစ်သည်။ သူ၏ဇနီးသည်သည် ငယ်ရွယ်၍ ချောမောလှပသူတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

ထိုဇနီးသည်မှာ သူကဲ့သို့ပင် သိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သူမသည် ရန်သူသိုင်းသမားတစ်ဦး၏ လက်ချက်ဖြင့် ကျဆုံးခဲ့ရာ ဆယ်နှစ်သားအရွယ် သားတစ်ဦးနှင့် မဆိုးပိုဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

သူသည် ဇနီးသည်ကို အလွန်ချစ်ခင်သူဖြစ်ရာ ထိုရန်သူအား လက်စားချေရန် အစဉ်တစိုက် လိုက်ရှာဖွေနေခဲ့၏။ သို့သော် ယခု သူတို့ သိုင်းပညာ ဖလှယ်မည့်အချိန်အထိ ထိုရန်သူအား မတွေ့သေး ချေ။

ထို့ကြောင့် သူတို့လေးယောက်တွင် ကျန်သောသုံးဦး၏ ဘဝ မှာ တည်ငြိမ်မှုရှိပြီး ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်း၏ဘဝမှာ တည်ငြိမ်မှု မရှိခြင်း ဖြစ်ခဲ့လေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သွေးသောက်ညီနောင်လေးဦး၏ ချစ်ခင်မှု ကား စံတင်လောက်သည်။ သူတို့သည် သုံးနှစ်တစ်ကြိမ် သိုင်းပညာ ဖလှယ်မှုကိုကြည့်ရှု၍ သူတို့၏ ခင်မင်မှုကို သိနိုင်လေ၏။

* * *

(၃)
လက်စားချေရေး ကတိပေး

သူတို့ သွေးသောက်ညီအစ်ကိုလေးယောက်သည် ချိန်းဆိုထားသည့်အချိန်၌ အမြဲတမ်း မပျက်မကွက် တွေ့ဆုံကြသည်။

ခရီးလွန်နေသူများကလည်း အချိန်မီ မိခင်သားမြတ်တောင် ဆီသို့ ရောက်လာကြသည်သာ။

ယခု တန်ထင်လင်းတစ်ယောက် အချိန်တန်၍ ရောက်မလာဘဲ ဖြစ်နေသည်။

နေ့လည် မွန်းတိမ်းသွားချေပြီ။ အရင်ရောက်နှင့်နေသည့် ညံ့နောင်သုံးယောက်မှာ ညီငယ်တန်ထင်လင်း ရောက်မလာသဖြင့် စိုးရိမ်ပူပန်စွာ စောင့်နေကြသည်။

လှူဟုန်က ...

“တန်ထင်လင်း ရောက်မလာလည်း ငါတို့ချည်း သိုင်းပညာ ဖလှယ်ကြရင် ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

လီတာကျွေက ပြောလိုက်၏။

အတုမဲ့စားသမား (၁) * ၂၁

“ခဏတော့ စောင့်ပါဦး အစ်ကိုကြီးရယ် ... တန်ထင်လင်း ရောက်လာရင် သူ့ကိုမစောင့်ဘဲ သိုင်းပညာ ဖလှယ်နေကြတာတွေ့ရင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပါဦးမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ... ညီလေး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားပါမယ်”

လှူဟုန်ကလည်း ဝင်ပြောသည်။

“အေးလေ ... ဟုတ်ပါတယ်၊ သူတစ်ခုခုဖြစ်လို့ နောက်ကျနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ တစ်ခုခုဟာ ဘာလဲဆိုတာ ငါတို့မသိတာ ဆိုးတာပဲ”

လှူဟုန်က ပြောလေ၏။

သူတို့သည် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် ဆက်လက်စောင့်ကြည့် ပြန်သည်။

လှူဟုန်သည် သူ၏ညီ တန်ထင်လင်းအတွက် အားလုံး စိတ်မောနေသည်ကို ပြေစေရန် စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်၏။

“ငါ့ညီတို့ သိုင်းကွက်တွေ အသစ်ထွင်နိုင်ကြပြီလား၊ အဲဒါ ငါ သိချင်တယ်”

လှူဟုန်က အားရဝမ်းသာ ပြောသည်။

“ထွင်နိုင်ပါတယ် နောင်ကြီးရ၊ ကျုပ်တို့မှာ ဘာအလုပ်မှရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သိုင်းကွက်ပဲ ထွင်နေရတာပေါ့”

လီတာကျွေကလည်း ...

“ထွင်နိုင်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး... ထွင်နိုင်တာက အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ညီလေး တန်ထင်လင်း ရောက်မလာတာ ဆိုးတယ်၊ သူ ရောက်လာဖို့ကောင်းပြီ”

လုရှဟုန် မည်မျှစကားလမ်းကြောင်းပြောင်းပြောင်း နောက် ဆုံးတွင် တန်ထင်လင်းဆီသို့ပင် စကားလမ်းကြောင်း ရောက်သည်။

ထိုစဉ် မြောက်ဆပ်မှ အစိမ်းရောင်ဝတ်ထားသည့် ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်းအား တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

သူတို့အားလုံး ပျော်ရွှင်သွားကြသည်။

“ဟေး... ဟိုမှာ ညီလေးတန်ထင်လင်း ရောက်လာပြီကွ၊ သူ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလို့ နောက်ကျနေတာပါ”

လုရှဟုန်က လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောလေ၏။ ကျန်နှစ်ယောက် ကလည်း အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်ကြသည်။

“ဟေ့... ညီလေး၊ မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲကွ၊ နောက်မကျ စဖူး နောက်ကျလှချည်လား”

ခက်ရင်းခွဘီလူး လုချူကြီးက အားရပါးရပြောရင်း နှုတ်ဆက် လိုက်သည်။

လီတာကျွေကလည်း...

“မင်းဟာ တို့ကို အတော်ဒုက္ခပေးတာပဲ၊ ငါတို့တွေ မင်း နောက်ကျလို့ စိတ်ပူပြီးစောင့်နေရတာ တော်တော်ဒုက္ခရောက်ကြတ တယ်၊ မင်းကို အပြစ်ဒဏ်ပေးရမယ်၊ မြန်မြန်လာစမ်းကွာ”

သူတို့ အော်ဟစ်နေကြသော်လည်း တန်ထင်လင်းမှာ ရှေ့သို့ မလှမ်းနိုင်ဘဲ အမူးသမားကဲ့သို့ ယိမ်းထိုးနေသည်။

“ဟာ... ဘယ်နှယ် တန်ထင်လင်းက အရက်သောက်လာ ရတာလဲ”

“ဒီကောင် အရက်မသောက်တတ်ပါဘူးကွ”

လုရှဟုန်က အံ့သြစွာကြည့်ရင်း ပြောနေသည်။
မှန်သည်။

တန်ထင်လင်းသည် အများသူငါ သိုင်းသမားများကဲ့သို့ သေ ရည်သေရက်ကို သောက်တတ်သူမဟုတ်။ သူသည် သူ၏နောင်တော် များဆီသို့ ကြိုးစား၍ လှမ်းလာနေသည်။

သို့သော် သူတို့ထံသို့ မရောက်မီမှာပင် ပုံလျက်သား လဲကျ သွားလေ၏။

“ဟာ... လဲသွားပြီ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“လာကြ... လာကြ”

ညီအစ်ကိုသုံးယောက်စလုံး လွှားခနဲ ရောက်သွားကြသည်။ အစ်ကိုကြီး လုရှဟုန်က ပွေ့ထူလိုက်သည်။

“ညီ... ညီလေး တန်ထင်လင်း၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွယ်၊ အစ်ကိုကြီးတို့ကို ပြောပြစမ်းပါဦး”

ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်းမှာ မည်သည့်စကားမျှ ပြန်မပြော နိုင်ပေ။ သူသည် အသက်မရှိတော့ပေ။ သေဆုံးနေချေပြီ။

“ညီလေး ... ညီလေး”

“ဟင် ... ဒဏ်ရာကြီးနဲ့”

လိတာကျွေသည် ကျော၌ ချိုးဖဲ့ထားသည့်မြားဒဏ်ရာကို တွေ့ရှိသွားသည်။ ထိုအခါမှ အားလုံးသည် ဒဏ်ရာကို စစ်ဆေးကြည့်ကြသည်။

“ညီလေးတော့ လုပ်ကြံခံရတာကွ”

လုရှဟုန်က နာကြည်းစွာ ပြောလိုက်၏။

ခက်ရင်းခွဘီလူးကြီး လုချူကြီးသည် မြောက်ဘက်သို့ ပြေးထွက်သွား၏။

သူသည် သူ့ညီအား လုပ်ကြံသူကို ရှာဖွေချေတော့သည်။

“တောက် ...”

ရွှေလုံပျံလိတာကျွေက တက်ခေါက်လိုက်၏။

လုရှဟုန်က ...

“အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား ညီလေးရယ်၊ သိုင်းသမား လုပ်ကြံခံရတယ်ဆိုတာ အရပ်ရပ်နေပြည်တော် ကြားလို့မှ မတော်ပါလား”

လုရှယုန်သည် တန်ထင်လင်း၏အလောင်းကို မြေသို့ချလိုက်၏။ လိတာကျွေနှင့်အတူ အလောင်းဘေး၌ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေသည်။ သူတို့ စိတ်ဓာတ်ကျကုန်သည်။

သူတို့သည် အလောင်းကို မှောက်လိုက်သည်။ မြားတံကို ဓားဖြင့်ခွဲ၍ နုတ်ယူကြသည်။ မြားတံကို စစ်ဆေးကြသည်။

“အဆိပ်မြားပဲ လိတာကျွေရဲ့”

“မှန်တယ် အစ်ကိုကြီး ... ဒါပေမယ့် ဒီမြားလောက်တော့ ညီလေးက ရှောင်နိုင်ပါတယ်၊ သူ ဘာဖြစ်လို့ မရှောင်နိုင်တာလဲ၊ အဲဒါကို ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာ၊ သူဟာ သိုင်းလောကမှာ ဘယ်လောက် အဆင့်ရှိတယ်ဆိုတာ အစ်ကိုကြီးလည်း သိတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း သိတယ်”

လုရှဟုန်မှာ ကြေကွဲဖွယ်ရာအဖြစ်ဆိုးကြောင့် ပိုမိုအိုစာသလို ဖြစ်သွားသည်။

လိတာကျွေသည် အံကြိတ်ရင်း စဉ်းစားနေလေ၏။ ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်း၏အလောင်းမှာမူ မကြာမီ ပြာနှမ်းလာသည်။ အဆိပ်တက်သော အရိပ်အယောင်များ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုစဉ် ပြေးထွက်သွားသည့် ခက်ရင်းခွဘီလူးကြီး လုချူကြီး ပြန်ရောက်လာ၏။

“ကျုပ် တောင်အောက်အထိ ရောက်ခဲ့တယ်၊ သဲလွန်စတစ်ခု ရခဲ့တယ်၊ သဲလွန်စလို့ပဲ ဆိုနိုင်သလားတော့ မသိဘူး၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်ပဲ၊ တောင်ခြေမှာတွေ့လို့ ကောက်ယူခဲ့တယ်”

လုရှဟုန်က ...

“ပြစမ်းပါဦး ...”

လုချူကြီးက နှင်းဆီပန်းကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

လုရှဟုန်သည် ပန်းကို အသေအချာ ကြည့်လေ၏။ ပန်းကို နှမ်းကြည့်သည်။ မည်သို့မျှ ထူးခြားချက် မရှိပေ။

“ဘယ်နားက တွေ့လာတာလဲ”

“တောင်ခြေကပဲ နောင်ဟော်”

“အင်း... စဉ်းစားစရာပဲ၊ ဖြတ်သွားဖြတ်လာတဲ့ အမျိုးသမီး ကျကျန်ခဲ့တာလားကွာ၊ တန်ထင်လင်းကို လုပ်ကြံတဲ့လူက မြားနဲ့ ပစ်တာကွ၊ လေးသည်တော်တစ်ဦးဟာ နှင်းဆီနက်ပန်းကို ဆောင်ထား ပါမလား၊ စဉ်းစားစရာပဲ”

လုချူကီးက သူ၏နောင်တော် လုရှုဟုန်၏မှန်းဆချက်ကို ခေါင်းညိတ်လက်ခံသည်။

လီတာကျွေသည် နှင်းဆီနက်ပန်းပွင့်အား လှမ်းယူလျက် စဉ်းစားမိနေ၏။

တောင်ခြေသို့ မည်သို့ခရီးသွားမျှ ကပ်လာကြမည် မဟုတ်ချေ။ တောင်ခြေ၌ ခရီးသွားများ သွားလာနိုင်သည့် လမ်းလည်းမရှိ ချေ။ နှင်းဆီနက်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော သဲလွန်စဟု တွေးမိသည်။

ဤသို့ဖြင့် ညီနောင်သုံးယောက်သည် ဓားနှစ်လက်တန်ထင်လင်း သေဆုံးသည့်ကိစ္စကြောင့် သိုင်းပညာဖလှယ်သည့်ကိစ္စကို ပယ်ဖျက် လိုက်ကြရသည်။

“ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်းအလောင်းကို တောင်အောက် ပြန်ယူပြီး သင်္ဂြိုဟ်မလား”

“မသင်္ဂြိုဟ်ပါနဲ့၊ ဒီတောင်ဟာ မြင့်မြတ်တဲ့တောင်ပါ၊ ဘာ အညစ်အကြေးမှလည်း မရှိဘူး၊ ဒီတောင်ပေါ်မှာပဲ သင်္ဂြိုဟ်ပါ”

“ဟုတ်တယ်... ကောင်းတယ်”

ဤသို့ဖြင့် ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်းအား တောင်ထိပ်မှာ ပင် သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြသည်။

လူတို့သည် မြေပုံပေါ်သို့ တောပန်းတောင်ပန်းများ ကြံချပြီး နှုတ်ဆက်ကြသည်။

“ညီလေး တန်ထင်လင်းရေ... မင်းကို လုပ်ကြံသွားတဲ့ ရန်သူ ငါ့ ငါ သိုင်းလောကမှာ ရှိနေသရွေ့ ရှာဖွေလက်စားချေမယ်ဆိုတာ ကတိပြုပါတယ်ကွာ၊ မင်း စိတ်ချနေစမ်းပါ ညီလေးရာ၊ ငါ လက်စား ချေပါ့မယ်”

ခက်ရင်းဇွတ်လူးကြီး လုချူကီးက ကြေကွဲစွာပြောရင်း ကတိ ပေးလေသည်။

“ငါလည်း လုချူကီးလိုပဲ ကတိပေးပါတယ်၊ နေပြည်တော်မှာ အမှုထမ်းရင်း မင်းကိုသတ်သွားတဲ့ တရားခံကို ငါ ဖော်ထုတ်နိုင် မှာပါ၊ မင်း ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေးသာ နေပါတော့”

လုရှုဟုန်မှာမူ ဘာမျှ မပြောကြားနိုင်ပေ။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ စွာဖြင့်သာ မြေပုံကိုစိုက်ကြည့်နေလေ၏။ သူကမူ လက်စားချေရန် ကို ကတိမပေးပေ။

တန်ထင်လင်း ဘဝကူးကောင်းရန်သာ ဆုတောင်းနေ၏။ မိခင်သားမြတ်တောင်မှ သူတို့ ထွက်လာကြသောအခါ အားလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေကြသည်။

* * *

(၄)
အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူ တာဝန်ယူ

သေဆုံးသွားခဲ့သော ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်းမှာ သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သော ဓားသမားလူစွမ်းကောင်း ဖြစ်သည်။

ဓားနှစ်လက်ကိုင် ကစားနိုင်သည်။ သိုင်းသမားတို့၏ ထူးခြားချက်ပင် ဖြစ်သည်။ သိုင်းသမားတိုင်း ဓားနှစ်လက်ကိုင် ကစားနိုင်သည် မဟုတ်ပေ။

သူသည် သိုင်းလေးဖော်ညီနောက်များအနက် ညီအငယ်ဆုံး ဖြစ်ပြီး နာမည်အကြီးဆုံးလူ ဖြစ်၏။ သိုင်းလောက၌ သူ၏နောင်တော်သုံးယောက်ကိုသာ မသိသူရှိလျှင် ရှိမည်။ သူ့ကိုတော့ မသိသူ မရှိပေ။

အရွယ်ကောင်းတုန်း နာမည်အကျော်ကြားဆုံးအချိန်၌ ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် သိုင်းသုံးဖော်မှာ ယူကျုံးမရ ကြေကွဲမဆုံး ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။ လုပ်ကြံသူကိုလည်း ကြိုးစား၍ ရှာဖွေခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ရှာဖွေမတွေ့ကြပေ။

သူတို့သည် ရန်သူကို ရှာဖွေသောတာဝန်အပြင် အခြားတာဝန်တစ်ခု ရှိပေသေးသည်။ ထိုတာဝန်မှာ ပို၍ ကြီးမားလှလေသည်။

ထိုတာဝန်ကား တန်ထင်လင်း၏သား ဆယ်နှစ်အရွယ်ရှိသေးသည့် တန်ထင်ဟုန်ကို စောင့်ရှောက်ရန်နှင့် တစ်ထောင်သာသာပမာဏရှိသည့် ရွှေရောင်သေတ္တာကလေးတစ်လုံးကို စောင့်ရှောက်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ထိုတာဝန်ကိုစောင့်ရှောက်ရန် ညီနောင်သုံးဖော်တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြလေ၏။ တန်ထင်ဟုန်နှင့် သေတ္တာကို ဘယ်သူ့ဆီအပ်မလဲ၊ ဘယ်သူ စောင့်ရှောက်မလဲ။

“ဆွေးနွေးလေ၊ မင်းတို့ ဆွေးနွေးကြပေါ့”

“အစ်ကိုကြီး လုဂ္ဂဟုန်ဆီမှာအပ်ရင် အသင့်လျော်ဆုံးလို့ ထင်တယ်၊ အစ်ကိုကြီးဆီမှာ တန်ထင်ဟုန်နဲ့ မတိမ်းမယိမ်း သမီးလေးလည်း ရှိတယ်၊ အစ်ကိုကြီးက သိုင်းလောကထဲက အနားယူထားလေတော့ အေးချမ်းမှုလည်း ရှိတယ်၊ ဒီတော့ ကလေးရော သေတ္တာကိုပါ အစ်ကိုကြီးပဲ စောင့်ရှောက်ပါ”

လီတာကျွေက ထိုသို့ တင်ပြဆွေးနွေးသည်။

ခက်ရင်းခွဘီလူးကြီး လုချူကြီးက ထောက်ခံ၏။

“ဟုတ်တယ် နောင်ကြီးလက်ခံပါ၊ လီတာကျွေပြောတာ မှန်တယ်၊ ကျုပ်နဲ့ဆိုလည်း မဖြစ်ဘူး၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်တောင် မနည်းထိန်းနေရတာ၊ လီတာကျွေကလည်း မင်းမှုထမ်းဆိုတော့ အစ်ကိုကြီးဘဝလောက် မအေးချမ်းဘူး၊ ဒီတာဝန်ကို အစ်ကိုကြီးပဲ ယူပါ”

ထိုအခါ ကြယ်ပစ်ဝိဇ္ဇာ လုဂ္ဂဟုန်သည် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒီတာဝန်ကို ငါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာနဲ့ တာဝန်ယူပါတယ်။ တန်ထင်ဟုန်ကို သိုင်းသမားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာစေဖို့ပါ ကောင်းကောင်း လေ့ကျင့်ပေးပါ့မယ်။ သေတ္တာကလေးကိုလည်း သိမ်းဆည်းပေးထားပါ့မယ်”

ဤသို့ဖြင့် ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်း၏သား တန်ထင်ဟုန် သည် ရွှေသဲဝါမြစ်ဝှမ်းရှိ အေးချမ်းသာယာမြေရွာကြီး၌ လုဂ္ဂဟုန်၏ နေအိမ် ချိုးငှက်တို့သိုက်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

တန်ထင်ဟုန် ရောက်လာသဖြင့် ဝမ်းသာမဆုံးရှိသည့် လူတစ် ဦး ရှိနေသည်။ ထိုလူကား လုဂ္ဂဟုန်၏သမီးကလေး လုဝမ်ရင်းတည်း။ သူမသည် ချိုးငှက်တို့သိုက်မြို့၌ အထီးကျန်ဖြစ်နေသူ ဖြစ်သည်။

တန်ထင်ဟုန်သည် ဆယ်နှစ်သားအရွယ်။

လုဝမ်ရင်းက ရှစ်နှစ်သမီးအရွယ်။

တန်ထင်ဟုန်သည် ချိုးငှက်တို့သိုက်မြို့အတွင်းသို့ ရောက်ရှိ စက အနည်းငယ် ရှိန်နေသော်လည်း လုဝမ်ရင်းကို ချို့သာစွာဆက် ဆံသည်။ မကြာမီ လုဝမ်ရင်းကလည်း ခင်မင်သွားသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မောင်နှမအရင်းကဲ့သို့ ရင်းနှီးခင်မင်သွား လေတော့သည်။

လုဂ္ဂဟုန်သည် ကလေးတာဝန်ကိုသာ ထမ်းဆောင်ရသည် မဟုတ်ပေ။ တန်ထင်ဟုန်နှင့်အတူ ပါသာသော ရွှေရောင်သေတ္တာ ကလေးကိုလည်း ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရသည်။

လုဂ္ဂဟုန်၊ လီတာကျွေနှင့် လုချူကြီးတို့သုံးဦး သဘောတူညီ ချက်အရ ရွှေရောင်သေတ္တာကလေးကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရသည်။

လုဂ္ဂဟုန်၊ လီတာကျွေနှင့် လုချူကြီးတို့သုံးဦး သဘောတူညီ စဉ်က ထို ရွှေရောင်သေတ္တာကလေးကို တန်ထင်ဟုန် အသက်ဆယ် ရှစ်နှစ်ပြည့်သောအခါ ပေးအပ်ရမည်ဟု သဘောတူညီခဲ့ကြသည်။

ညီနောင်သုံးဖော်စလုံး တန်ထင်ဟုန်ကိုလည်းကောင်း၊ ရွှေရောင် သေတ္တာကလေးကိုလည်းကောင်း အလေးထားကြသည်။ သူတို့သည် သူတို့၏ညီငယ် တန်ထင်လင်းအား ချစ်ခင်ခဲ့ကြသည်။

ရွှေရောင်သေတ္တာကလေးအား ခတ်ထားသည့်သော့လည်း မရှိ သဖြင့် သူတို့သုံးဦး ဖွင့်မကြည့်နိုင်ချေ။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒါကို ငါတို့ကြည့်ဖို့လည်း မလိုပါဘူး။ တန်ထင်ဟုန်ကလေးသာ ကြည့်ဖို့လိုတာပါ။ ဒီတော့ သူ့အသက် ဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့အခါမှ သူ့ဘာသာပဲ ဖွင့်ကြည့်ပါစေတော့”

ဤသို့ဖြင့် လုဂ္ဂဟုန်သည် ရွှေရောင်သေတ္တာကလေးကိုလည်း ထိန်းသိမ်းထားလိုက်ရတော့သည်။

တန်ထင်ဟုန်ကား မိခင်ရောဖခင်ပါ သိုင်းသမားဖြစ်၍ မိခင် အမွေရော ဖခင်အမွေပါရသည့် သားတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ မင်းဖြင့်မည့်ကောင် သျှောင်ကလေးနဲ့ဟု ဆိုရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

တန်ထင်ဟုန်သည် ဆယ်နှစ်သားအရွယ်ကပင် ဓားကို လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားသည်။

သူ့ကို ဆယ်နှစ်သားအရွယ်နှင့် လိုက်ဖက်သော ဓားကလေး တစ်ချောင်း ချိတ်ဆွဲပေးထားရသည်။

ခြေလက်များကလည်း အငြိမ်မနေ။ အမြဲတမ်း လှုပ်လှုပ်ရှား ရှား လုပ်နေသည်။

ကျွမ်းထိုးခြင်း၊ နှိပ်နှိပ်ခြင်းနှင့် သိုင်းကစားခြင်းတို့ကို ပြုလုပ် နေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် လူရွာဟန်သည် တန်ထင်ဟန်ကလေးကို သတိထားကြည့်ရှုနေရသည်။

ကလေးသည် တောက်မည့်မီးခဲ တရဲရဲဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

လူရွာဟန်သည် တန်ထင်ဟန်ကလေးအား တစ်ခါတစ်ရံ ဖွင့်ဟ ဂျှပ် ချီးကျူးသည်။

“အင်း... တူကလေးကြည့်ရတာ မင်းအဖေလိုပဲ သိုင်းသမား ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာတော့ ငါယုံတယ်။ ခုပဲကြည့်ပါလား။ မင်းအရွယ် မှာ တခြားကစားတာတွေကို ဝါသနာပါရမှာ၊ အခုတော့ မင်းက ဓားတစ်ချောင်းနဲ့ ဖြစ်နေပြီ။ အေး... ဘကြီးကလည်း မင်းကို သိုင်း ပညာတွေ သင်ပေးရမှာပေါ့ကွယ်”

လူရွာဟန်သည် တွေးတောငေးမောနေတော့သည်။ သူသည် အရင်ကလို မဟုတ်တော့ပြီ။ သိုင်းလောကမှ အနားယူပြီးဖြစ်၍ သိုင်းကွက်အသစ်အဆန်းများလည်း သူ မထွင်တော့ပေ။

မိခင်သားမြတ်တောင်သို့ သူလိုက်နေခြင်းမှာလည်း ညီအစ်မ လေးယောက် ဆုံရမည်ဟူသော စည်းကမ်းချက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူ စဉ်းစားသည်။

“အင်း... ငါတူလေးကို သိုင်းသမားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ် အောင် ထူးချွန်တဲ့ သိုင်းဆရာကောင်းကောင်းဆီမှာ အပ်နှံနိုင်ရင် တော့ ကောင်းမှာပဲ”

တန်ထင်ဟန်၏ စကားများကလည်း ကြီးကျယ်လှသည်။ ကလေးအရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် အနာရွတ်များနှင့် ပြည့်နေပုံရသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ဖေဖေလို ဓားသမားကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစား မယ်၊ ဘဘကြီး ကျွန်တော် ဓားသမားကြီးမဖြစ်လို့ ဘယ်သူဖြစ်မှာလဲ၊ ဖေဖေကိုသတ်သွားတဲ့ လူသတ်သမားကို ကျွန်တော် လက်စားချေရမှာ ဘဘကြီးရဲ့”

ထိုစကားများကို ကြားရသောအခါ လူရွာဟန်၏မျက်ခုံးများ မြင့်တက်သွားရတော့၏။

“အင်း... ငါတူ ငယ်သေးတယ်လို့ အောက်မေ့တာ၊ အခုတော့ အသည်းနှလုံးထဲမှာ သူ့အဖေအတွက် လက်စားချေဖို့အသိက အပြည့် အဝရှိနေပါလား”

လူရွာဟန်သည် ကလေးငယ်၏ ပြင်းပြသောစိတ်ဓာတ်ကို ချီး ကျူးမိသော်လည်း သူ မွေးမြူရမည့်အရေးကို တွက်ကြည့်ရင်း စိတ် မောနေမိလေသည်။

တန်ထင်ဟန်မှာ လိမ္မာသူဖြစ်သည်။

လူရွာဟန်၏အိမ်တွင် အစေအပါးများရှိသော်လည်း တန်ထင်

ဟုန်သည် လုဂ္ဂဟုန်အလိုရှိသည့် အရာများကို သယ်ယူပေးခြင်း၊ လုဂ္ဂဟုန် နိုင်းဆေသည့်အခါ လှေပါးစွာဆောင်ရွက်ပေးခြင်းဖြင့် ဘကြီး ဖြစ်သူ၏ ချစ်ခင်မှုကို အရယူနိုင်ခဲ့သည်။

အဓိကကျသောအချက်မှာ ညီမဖြစ်သူ လှဝမ်းရင်း၏ ချစ်ခင်မှု ကို ရရှိခြင်းပေတည်း။

ညီမငယ်နှင့်သူသည် ဝါသနာမတူသော်လည်း ညီမဖြစ်သူအား တတ်နိုင်သမျှ အလိုလိုက်သဖြင့် လှဝမ်းရင်းသည် တန်ထင်ဟုန်အား အစ်ကိုအရင်းသဖွယ် ချစ်ခင်နေလေတော့၏။

(၅)

ရှေ့ရေး

တန်ထင်ဟုန်အဖို့ ချိုးငှက်တို့သိုက်မြုံမှာ အလွန်ကြီးကျယ် လှသည်။

အိမ်ကြီးမှာလည်း ခန်းနားကြီးကျယ်လှသည်။ လုဂ္ဂဟုန်မှာ သူကြွယ်တစ်ဦးကဲ့သို့ ချမ်းသာသူတစ်ဦးဖြစ်၍ အိမ်ကြီးရခိုင်နှင့် အစေ အပါးများနှင့် နေနိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။

သိုင်းလောကမှ အနားယူလိုက်သောအခါ ရန်ငြိုးရန်စများ လည်း လုံးဝမရှိဘဲ အေးချမ်းစွာနေနိုင်ခဲ့သည်။ သူ နေသော ရွာမှာ ရွာကြီးဖြစ်သဖြင့် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများနှင့် နေထိုင်နိုင်သူ များစွာ ရှိလေသည်။

အိမ်ကြီး၌ သုံးစွဲသော အသုံးအဆောင်များ၊ ပရိဘောဂများ၊ နေရာထိုင်ခင်းများက တန်ထင်ဟုန်၏ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မသုံး စွဲဘူးသောပစ္စည်းများ ဖြစ်နေသည်။

သူသည် အဖေသိုင်းသမား အမေသိုင်းသမားနှင့်အတူ နေထိုင် ခဲ့ရသည်။ ဗီဇသွေးပါ သိုင်းသမားအလောင်းအလျာလေးပေတည်း။

သူ၏ဖခင်နှင့်မိခင်တို့မှာ စိုင်းပညာနောက်သာ စိုက်လိုက်
မတ်တတ် လိုက်စားသည့် သိုင်းသမားများသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့
သည် သိုင်းပညာမှလွဲ၍ ဘာမျှ စိတ်မဝင်စားချေ။

အစားအသောက် အနေအထိုင်လည်း ဂရုမစိုက်ချေ။ အသင့်
အတင့် စားသောက်နေထိုင်ရလျှင် သူတို့ ကျေနပ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ကလေးငယ် တန်ထင်ဟုန်မှာလည်း လူကြီးများ
စားသောက်နေထိုင်သကဲ့သို့သာ နေထိုင်ရတော့သည်။

ချိုးငှက်တို့သိုက်မြဲသို့ ရောက်သောအခါ သူနေထိုင်စားသောက်
ရသည်မှာ ယခင်ဘဝနှင့် ဆီနှင့်ရေကဲ့သို့ ကွာခြားသွားသည်။

နောက်ဆုံး သူ့မိဘများသာ လူ့လောကမှ ထွက်ခွာသွားကြ
ရ၏။ သူကတော့ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် မနေထိုင်ခဲ့နိုင်ချေ။ မစား
သောက်ခဲ့ရချေ။

သူနှင့် မိဘနှစ်ပါး နေထိုင်ကြစဉ်က မိခင် အသတ်ခံခဲ့ရ၏။

ထိုအခါ ဖခင်သည် မိခင်ကိုသတ်သွားသူအား လိုက်လံရှာဖွေ
တော့သည်။ မနားမနေ ရှာဖွေသည်။ သူသည်လည်း ဖခင်နောက်သို့
တစ်ကောက်ကောက်လိုက်ရင်း လက်စားချေမည့် တရားခံကို အထပ်
ထပ် နှလုံးသွင်းရတော့၏။

သူ၏နုနယ်သော နှလုံးသားသည် လက်စားချေခြင်းတရား
တို့ဖြင့် ထုံမွမ်းထားသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။

ယခုအခါ ဖခင် အသတ်ခံရပြန်သောအခါ သူ၏နှလုံးသားမှာ
ဒဏ်ရာအပြည့်နှင့် ဖြစ်သွားတော့၏။ ဖခင်အားသတ်သွားသူကို သူ

လက်စားချေရမည်ဟူသည့် အသိသာ သူ့အသည်းနှလုံးထဲ၌ စွဲနေ
တော့သည်။

ယခု သူသည် ချိုးငှက်တို့သိုက်မြဲ၌ စိတ်ချမ်းသာစွာနေရသော်
လည်း စိတ်ချမ်းသာစွာ မနေနိုင်ပေ။ လက်စားချေလိုစိတ် ပြင်းပြ
လျက် ဓားသိုင်းလေ့ကျင့်၍သာ နေလေ၏။

လုဂ္ဂဟုန်တို့သားအဖသည် သူ့ကို သားငယ်တစ်ဦးကဲ့သို့၊
အစ်ကိုရင်းတစ်ဦးကဲ့သို့ နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုသဖြင့် သူသည် မကြာမီ
ချက်ချင်းဆိုသလို ချိုးငှက်တို့သိုက်မြဲ၌ အိမ်သားတစ်ဦးပမာ အထာ
ကျသွားလေ၏။

သူကလည်း သူ့ဘကြီး လုဂ္ဂဟုန်အား အလွန်လေးစားချစ်ခင်
သကဲ့သို့ ညီမလေး လှဝမ်းရင်းအားလည်း ချင်ခင်ကြင်နာစွာ အလို
လိုက်၏။ သူတို့၏ချစ်ခြင်းမှာ တစ်စည်းတစ်လုံးတည်း ဖြစ်သွား၏။

တန်ထင်လင်း ချိုးငှက်တို့ရိပ်မြဲသို့ရောက်ပြီး တစ်နှစ်မျှကြာ
သောအခါ သိုင်းညီအစ်ကိုနှစ်ဦးသည် ချိုးငှက်တို့ရိပ်မြဲသို့ ရောက်ရှိ
လာကြလေ၏။ သူတို့၏တူကလေးသည် အစ်ကိုကြီး လုဂ္ဂဟုန်ထံ၌
ရှိနေသည့်ပြင် သူတို့ ချိန်းဆိုထားကြ၍ ဖြစ်သည်။

သူတို့သုံးဦးသည် တန်ထင်လင်း သေဆုံးသွားသဖြင့် မလုပ်
ဖြစ်သည့် သိုင်းပညာဖလှယ်ပွဲကို ယခုနှစ်၌လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြ၏။

ခက်ရင်းခွဘီလူး လုချူကြီးနှင့် ရွှေလှံပျံ လိတာကျွေတို့ ရောက်
ရှိလာသောအခါ တန်ထင်ဟုန်ကလေးသည် လွန်စွာ ပျော်ရွှင်နေ၏။

သူ့ဘကြီးများကလည်း တူလေးအား လွန်စွာ ချစ်ခင်ကြသည်။

၃၈ * ထက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

တန်ထင်ဟုန်ကလည်း လွန်စွာ ဂုဏ်ယူသည်။ သူ့ဘကြီးများ သည် နာမည်ကျော် သိုင်းသမားကြီးများ မဟုတ်ပါလား။ တန်ထင် ဟုန်သည် ခက်ရင်းခွကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ရွှေလုံပျံကိုလည်းကောင်း ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုလေ၏။

“ဟော ... လူကလေး တန်ထင်ဟုန် ကြည့်စမ်း တစ်နှစ်ပဲရှိ သေးတယ် ထွားလိုက်တာ၊ တကယ့် လူကြီးတစ်ယောက်လိုပါပဲလား။ အစ်ကိုကြီး လူရှဟုန်က တကယ့်အကောင်းစားတွေကို ကျွေးမွေးထား တာနဲ့တူတယ်”

လိတာကျွေက တန်ထင်ဟုန်ကို ကြည့်ရှုအံ့သြ၍ အစ်ကိုကြီး လူရှဟုန်ကိုလည်း ချီးကျူးလိုက်၏။

လူချူကြီးကလည်း သူ့တူလေးကို ပွေ့ချီရင်း ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တောင် အံ့သြသွားတယ်၊ တစ်နှစ်ဆို တာ ဘာမှကြာတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ နောင်ကြီးလူရှဟုန်ဟာ တယ်ပြီး ပြုစုကျွေးမွေးတာ ကောင်းတာကိုးဗျ၊ ကျုပ်တော့ နောင်ကြီးလူရှဟုန် ကို ချီးကျူးတယ်ဗျာ၊ တူကလေးကကော သိုင်းပညာတွေ တော်တော် တက်မြောက်နေပြီလား”

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ တတ်ပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ဘာကြီးက လည်း တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားသင်ပေးပါတယ်”

တန်ထင်ဟုန်ကလေးကလည်း အမှန်အတိုင်း ဝင်ဖြေသည်။ တန်ထင်ဟုန်သည် ဆယ့်တစ်နှစ်ဖြစ်သောလည်း သူသည် ထူးထူး ခြားခြား ကြီးကောင်ဝင်နေ၏။

ရွှေလုံပျံ လိတာကျွေက တန်ထင်ဟုန်ဆီသို့ သူ့လုံပျံကို ပစ်ပေး လိုက်သည်။

“ရောဟေ ... တန်ထင်ဟုန်”

တန်ထင်ဟုန်သည် တော်တော်မြင့်မြင့်သို့ ပစ်ပေးလိုက်သည့် လုံပျံကို ခုန်၍ဖမ်းလိုက်သည်။ သူသည် မြေပြင်နှင့် ခြေမထိခင်ကလေး ခွဲ လုံသွားကို မြေပြင်၌ထောက်လိုက်ပြီး ကျွမ်းတစ်ပတ် ပစ်လိုက် သည်။ တန်ထင်ဟုန်ကလေးသည် အခုန်အပျံ၌ မဆိုးသူကလေး ဖြစ်နေပါကလား။

လိတာကျွေသည် တန်ထင်ဟုန်ကလေးအား ချီးကျူးမိလေ၏။

“တန်ထင်လင်းရဲ့သားဟာ သူ့အဖေထက်တောင် ပိုတောင် မယ့် အရိပ်အယောင်တွေ ပြနေပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီအတိုင်းကြည့်နေ လို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

လူရှဟုန်ကခေါင်းညိတ်၏။ ထိုစဉ် လူချူကြီးက တန်ထင်ဟုန် အား လျှပ်တစ်ပြက် သူ၏ခက်ရင်းခွကြီးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေ၏။

“ဟယ် ...”

“ဟာ ...”

“ဝှစ် ... ဝှစ် ... ဝှစ်”

“ထန် ... ထန် ... ထန်”

အာမေဒိုတ်သံများနှင့်အတူ တန်ထင်ဟုန်ကလေးသည် ကျွမ်း ထိုးသွားပြီး ခက်ရင်းခွကို လုံရှည်ကြီးဖြင့် ခုခံသွားသည်။ ထို့ပြင် လုံတံဖြင့် လူရှကြီး၏မျက်နှာကိုပင် လုံချက်ထိုးသွင်းသွားလေသည်။

ခက်ရင်းခွဲဖြင့် တားဆီးလိုက်သဖြင့် လူချူကီး၏မျက်နှာကို မထိခြင်း ဖြစ်သည်။

တန်ထင်ဟုန်သည် တစ်ဖက်၌ လှံရှည်နှင့်အသင့်အနေအထား ဖြင့် ကျသွားသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... ငါတူကြီးကွ၊ ငါ လူချူကီးရဲ့ တူကွ”

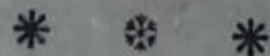
လူချူကီးက အားပါးတရ အော်ရယ်ရင်း သူ့တူကို ချီးကျူး လိုက်လေသည်။ သူလုပ်လိုက်သည့် အပြုအမူမှာ ယခုလို ဆယ့်တစ် နှစ်သားကို မဆိုထားနှင့် သိုင်းသမားအရင့်အမာကြီးပင် အလစ်အငိုက် ခံရနိုင်ပေသည်။

တန်ထင်ဟုန်ကလေးသည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် သတိရှိ ကြောင်း ပြသနေသည်။

ထိုအခါ လူရှဟုန်သည် ရှေ့သို့ထွက်လာပြီး တန်ထင်ဟုန် ကလေး၏ပခုံးပေါ် လက်တင်ပြီး စကားပြောသည်။

“မင်းတို့က ငါတူကလေးကို ငယ်တယ်ဆိုပြီး ပညာစမ်းတာ ပေါ့လေ၊ ငါတူဟာ သူ့အဖေထက်ပိုပြီး နာမည်ကြီးမယ့် ကလေးကွ၊ လိတာကျွေပြောသလို ငါတို့ သူ့ကို ဒီအတိုင်းကြည့်နေလို့ မဖြစ်တော့ ဘူးဆိုတာ မင်းတို့လည်း သိပြီပဲ”

ထိုအခါ ကျန်ညီနှစ်ယောက်သည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ် သွားလေသည်။

(၆)

သားငယ်ကံကြမ္မာ

ထိုအခါတွင် သိုင်းပညာမလွယ်ရန် လာကြသည့် သိုင်းညီအစ် ကိုတော်များသည် တူကလေးတန်ထင်ဟုန်၏ ရှေ့ရေအတွက် စဉ်း စားရတော့သည်။

လူချူကီးက ...

“တော်တော်မြန်တဲ့ ကလေးပဲ၊ ဒီအရွယ်လောက်ကလေးဟာ သိုင်းပညာ ဒီလောက်တော်နေတာ အတော်အံ့ဩစရာကောင်းတယ်”

ထိုစဉ် လုဝမ်ရင်းသည် ရုတ်တရက် စကားပြောလာလေတော့ သည်။

“အင်း... ဘာကြီးတို့က ကိုယ့်တူကိုပဲ ချီးကျူးနေတယ်၊ ခုန်နိုင်ပျံနိုင်တာကိုလည်း ချီးကျူးနေကြတယ်၊ ကြီးလာရင် သိုင်းသမား ဖြစ်မဖြစ်တော့ မသိဘူး၊ မျောက်လွဲကျော်ကြီး ဖြစ်လာမှာတော့ သေချာတယ်”

ထိုအခါ လူကြီးတစ်သိုက်မှာ ရယ်မောကြတော့သည်။

တန်ထင်ဟုန်မှာ သူ၏ညီမလေး လှဝမ်းရင်း၏ဦးခေါင်းကို သွားပုတ်သည်။

“ဒီကောင်မလေး... ကြံကြီးစည်ရာတွေ ပြောတော့မယ်၊ လူ စင်စစ်က ဘယ်လိုလုပ် မျောက်ဖြစ်နိုင်မှာလဲ ညီမလေးရဲ့”

“ဖြစ်ရမယ်၊ ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ်၊ အစ်ကို ဒီလောက်ခုန်ပေါက် နေတာ မျောက်မဖြစ်လို့ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ လင်းယုန်ငှက်ဖြစ်သွားမယ် လို့ ထင်သလား”

သူမသည် သူမ၏အဖေ လှူဟုန်ကိုလည်း မကျေနပ်ပါ။ သူမ၏ဖခင်သည် တန်ထင်ဟုန်ကို သိုင်းသမားဖြစ်စေရန် မြှောက်စား နေသည်ဟု ထင်သည်။ သူမသည် သူမ၏အစ်ကို တန်ထင်ဟုန်အား သူမကဲ့သို့ စာပေဝါသနာ ပါစေလိုသည်။

ကဗျာသမား စာသမားဖြစ်စေလိုသည်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်စေလိုသည်။ သူမ၏ဖခင် ဖြစ်စေချင်သလို သတ်ဟယ်ဖြတ်ဟယ်လုပ်တတ်သည့် သိုင်းသမားတစ်ယောက် မဖြစ် စေလိုပေ။ အန္တရာယ်များသည့်ဘဝကို မခံယူ စေလိုပေ။

ထို့ကြောင့် လူကြီးများက တန်ထင်ဟုန်အား သိုင်းသမားဖြစ် စေရန် စကားလမ်းကြောင်းပေးတိုင်း လူကြီးများအား မျက်စောင်း ထိုးလေ၏။

ယခုလည်း လှူဟုန်က တန်ထင်ဟုန်အား ချီးကျူးနေသော အခါ သူမက မကျေမနပ်ဝင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုတခက်အားဖြင့်တော့ ချိုးငှက်တို့ရိပ်မြုံ အိမ်ကြီးမှာ ဧည့်သည် လိတာကျွေနှင့် လှူချူကြီးတို့ ရောက်လာသဖြင့် စည်စည်ကားကား သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနှင့် ဖြစ်နေသည်ကတော့ အမှန် ပင်။

ကြယ်ပစ်ဝိဇ္ဇာ လှူဟုန်သည် သူ့ညီတော်များအား ထမင်းစား ပွဲနှင့် တည်ခင်းဧည့်ခံနေလေ၏။

ချိုးငှက်တို့သိုက်မြုံအိမ်ကြီးမှာ မြစ်ကမ်းနဖူးပေါ်၌ တည် ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်ရာ လေတဖြူးဖြူးနှင့် အလွန်ပင်နေထိုင်၍ ကောင်းသည်။

စားပွဲသောက်ပွဲမှာ လေတဖြူးဖြူးနှင့်ဖြစ်နေသဖြင့် အားလုံး စိတ်သက်သာစွာ ရှိနေကြသည်။

“အင်း... အခုလို ပျော်ပျော်ပါးပါး စားသောက်နေရတဲ့အခါ တို့ညီလေးတင်ထင်လင်းကို သတိရမိတယ်ကွာ၊ ဒီကောင်လေးဟာ သိုင်းပညာနောက်ပဲ တကောက်ကောက်လိုက်နေတာကွာ၊ သူ့ကိုလည်း စားသောက်စေချင်တယ်ကွာ၊ ခုတော့ သူမရှိတော့ဘူး”

ထမင်းစားဝိုင်းတွင် ကြယ်ပစ်ဝိဇ္ဇာ လှူဟုန်က ထိုသို့ပြောမိ လေ၏။

ကျန်နှစ်ဦးသည်လည်း တန်ထင်လင်းကို သတိရသွားကြ၏။ လိတာကျွေက...

“ဟုတ်လယ် အစ်ကိုကြီးလှူဟုန်၊ မိခင်သားမြတ်တောင်ပေါ်

မှာ ညီလေးဆုံးသွားရတာကို ကျွန်တော်တော့ ခုထိ မျက်စိထဲက မထွက်ပါဘူး။ အင်မတန်တော်တဲ့ ဓားသမားလူစွမ်းကောင်းကလေး အကြောင်း တွေးမိတိုင်း ကြေကွဲရပါတယ် အစ်ကိုကြီးရာ”

လီတာကျွေးသည် မြစ်အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး ကြေကွဲစွာ ပြောနေ၏။

အစ်ကိုကြီး လှူဟုန်ကလည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်စရာ အကြောင်းပြော၊ အစ်ကိုလေးဖြစ်သူကလည်း စိတ်မကောင်းစရာများ ပြောနေသဖြင့် ခက်ရင်းခွာဘိလူးကြီး လှူဟုန်ကလေးမှာ စိတ်မကောင်းစရာ များ မပြောလိုတော့ပေ။

သူက ...

“အိုဗျာ ... သေသူလည်း သေသွားပြီပဲ။ ကျုပ်တို့ တာဝန်က ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့တူကလေးကိုပဲ ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြဖို့ ရှိတော့ တာပေါ့ဗျာ”

လှူဟုန်က ...

“ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်၊ တို့များက တူတော်မောင် တန်ထင်ဟုန် ကလေးကို သိုင်းသမားကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်လာဖို့ တို့များက ပြုစုရမှာ ပေါ့ကွယ်၊ တို့တစ်တွေမှာ တာဝန်ဝတ္တရားပဲ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တို့က တို့များရဲ့ ညီလေးကို ချစ်နေကြတော့ ဒီတာဝန်ဝတ္တရားကို တာဝန်ဝတ္တရားလို့ မသတ်မှတ်ကြပါဘူး”

လီတာကျွေးက ...

“ဒီကလေးကို သေသေချာချာ စည်းစနစ်ကျကျ သင်ပေးလိုက် ရင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ပိန့်ပိန့်တုန်သွားစေမယ့် သိုင်းသမား ဖြစ်လာမှာပဲ။ သူက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ တောကို တော်နေကြတာပဲ၊ ပါရမီရှိပုံလည်း ရတယ်”

ထိုအခါ လှူဟုန်က ...

“ကဲ ... ကဲ ... မင်းတို့လည်း စားကြသောက်ကြဦး၊ လီတာ ရှိရင်လည်း အစေအပါးတွေကို ကြိုက်သလိုမှာနိုင်တယ်၊ ငါကတော့ လမ်းနည်းနည်း ထွက်လျှောက်လိုက်ဦးမယ်၊ စဉ်းစားစရာလေးတွေ လည်း စဉ်းစားရတာပေါ့ကွယ်”

လှူဟုန်က လီတာကျွေးနှင့် လှူဟုန်ကတို့ကိုမှာကြားပြီး အပြင် ကို လမ်းလျှောက်ထွက်သွားလေ၏။

သူတို့သည် ကလေးနှစ်ဦးကို ထိုစားပွဲ၌ မရှိစေတော့ပေ။

ကလေးနှစ်ဦးက မြစ်ကမ်းနဖူး၌ပေါက်နေသည့် တညင်းပင် ကြီး တစ်ပင်အောက်၌ ဆင်ထားသော ဒန်းကို စီးနေ၏။

ညောင်ပင်ကြီး၌ ဖားလျားကျနေသော နွယ်ပင်များရှိရာ လက်မောင်းသာသာမျှတုတ်သည့် နွယ်ပင်များနှင့် ဒန်းကိုဆင်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

လှူဟုန်က ...

“သူများစီးနေတာ ကြာလှပြီ၊ အစ်ကိုလည်း စီးဦး၊ ဒီတစ်ခါ ကျတော့ ညီမလေး လွှဲပေးအလှည့်၊ ညီမလေးချည်းပဲစီးတာ သိပ်

မကောင်းပါဘူး၊ တစ်ခါတစ်လေ လွဲပေးဦးမှာပေါ့၊ အစ်ကို ဒန်းပေါ်ကိုတက်လေ”

“ရပါတယ် ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေးပဲ စီးပါ၊ အစ်ကို လွဲပေးပါ့မယ်၊ အစ်ကိုမစီးလို့လဲ ဘာမှဖြစ်မသွားပါဘူး၊ ညီမလေးစီးတာကို အစ်ကိုလွဲပေးနေရတာ ကျေနပ်ပါတယ်၊ ညီမလေး စီး၊ မဆင်းနဲ့”

“သူများက အစ်ကိုကို စီးစေချင်လို့ ဆင်းပေးမယ့်ဟာကို ဟင့် ... ဟင့်”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... မငိုနဲ့ညီမလေး မငိုပါနဲ့၊ အစ်ကို စီးမယ် စီးမယ်”

မိန်းကလေးက ငိုမည်ဟန်ဖြစ်နေသဖြင့် တန်ထင်ဟုန်က ကပျာကယာ ပြောရ၏။ ထိုအခါမှ လုဝမ်ရင်း ရယ်ရယ်မောမော ပြန်ဖြစ်သွားသည်။

“တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီးမှ တရားမှာပေါ့၊ အစ်ကိုရယ်၊ ညီမလေးကချည်း စီးနေတော့ ဘယ်တရားပါ့မလဲ အစ်ကိုလည်း တစ်လှည့် စီးသင့်တာပေါ့”

“အေးပါ ... စီးပါ့မယ့်၊ စီးပါ့မယ်”

တန်ထင်ဟုန်က ဒန်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ရလေ၏။

ဒန်းက အရှိန်နှင့်လွဲသောအခါ ရေပြင်ပေါ်အထိ ရောက်သွားတတ်၏။ တန်ထင်ဟုန်က ထိုသို့ အရှိန်နှင့်လွဲပေးဖူး၏။ လုဝမ်ရင်း မစီးရဲဟုဆိုသဖြင့် သူ အရှိန်လျှော့ပြီး လွဲပေးခဲ့ရသည်။

ယခု တန်ထင်ဟုန် စီးသည့်အလှည့်သို့ ရောက်ခဲ့ရပေပြီ။

တန်ထင်ဟုန်က ...

“ကဲ ... ညီမလေး လွဲပေးလေ”

“လွဲမယ် ... လွဲမယ်”

“အရမ်းလွဲနော်၊ အစ်ကိုက ဖြည်းဖြည်းလေးလွဲတာကို မကျေနပ်ဘူး၊ မြစ်ဘက်ကိုရောက်ချင် ရောက်ပါစေ”

“ဟာ ... အဲဒီလိုတော့ အရမ်းမလွဲဘူး”

“လွဲစမ်းပါ၊ မကြောက်ပါနဲ့၊ ရေထဲပြုတ်ကျရင် အစ်ကိုရေကူးပြီး ပြန်တက်လာမှာပေါ့၊ ကဲ ... အရှိန်နဲ့လွဲစမ်းပါ”

တန်ထင်ဟုန်က အတင်းလွဲခိုင်းသဖြင့် လုဝမ်ရင်းကလေးက လွဲရတော့၏။ တန်ထင်ဟုန်အနေဖြင့် သိုင်းကစားရာ၌ ကျွမ်းထိုး ခုန်ပျံနေရသဖြင့် တော်ရုံတန်ရုံအမြင့်ရောက်သည်ကို ရင်မခုန်တော့ချေ။

ထို့ကြောင့် ရန်ခုန်နိုင်အောင် အတင်းလွဲခိုင်းနေခြင်း ဖြစ်၏။

“အစ်ကို သတိထားနော်၊ ရေထဲကျသွားရင် လွယ်လွယ်နဲ့ ပြန်တက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အမယ်လေး ... ညီမလေးပဲ အစ်ကိုကို မျောက်ဖြစ်မယ့်လူလို့ ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ အခု ညီမလေး လွဲပေးတာလောက်တော့ အစ်ကိုက အပျော့ပဲ”

ထိုအခါ လုဝမ်ရင်းက တိုး၍တိုး၍ လွဲပေးတော့၏။ ဒန်းသည် အတော်မြင့်မြင့်သို့ မြောက်တက်နေလေ၏။

တန်ထင်ဟုန်က မြစ်ထဲကျသွားလျှင် ကမ်းပေါ်သို့ပြန်တက်ရ ခက်သည်ကို သိရှိ၏။

သို့သော် ဒန်းကိုဆင်ထားသည့်နွယ်ကြိုးမှာ လက်မောင်းလုံး ခန့်ရှိသဖြင့် မည်သို့မျှ မပြုတ်ကျနိုင်သည်ကို သူ သိပေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် စိတ်ချလက်ချ လွဲခိုင်းနေခြင်း ဖြစ်၏။

လှဝမ်းရင်းကလည်း လွဲရှိန်ရသွားသောအခါ အားထည့်၍လွဲ ပေးနေ၏။ နွယ်ဒန်းသည် အမြင့်ကို မြင့်သထက် မြင့်တက်သွားလေ တော့သည်။

“ဟေး ... ဟေး ... ဟေး”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

တန်ထင်ဟုန်က ညသသံပေးလေ၏။ တန်ထင်ဟုန်သည် မြောက်တက်နေသော ဒန်းပေါ်၌ ကင်းမြီးကောက်ပင် ထောက်ပြ လိုက်လေ၏။

“ဒန်းရှိန် အကုန်ပဲလား ညီမလေး၊ ညီမလေးမှာ ဒီထက်ပိုပြီး လွဲအားမရှိတော့ဘူးလား”

တန်ထင်ဟုန်က လှဝမ်းရင်း မခံချင်ဖြစ်အောင် ပြောလေ၏။ သူ ညီမလေးကို စနေခြင်းဖြစ်၏။

လှဝမ်းရင်းသည် စောစောကတော့ မခံချင်ဖြစ်သည် မဟုတ် ပေ။ သူ့အစ်ကို စီးပျော်စေရန် အားကုန်လွှဲပေးနေခြင်း ဖြစ်၏။ ယခုအခါတော့ သူ မခံချင်ဖြစ်နေပေပြီ။

သူ့အစ်ကို စနောက်နေသည်ကို သူမ မခံချင်တော့ပေ။

“ဟင်း ... ကြည့်နေ၊ အစ်ကို့ကို ဒန်းတစ်ပတ်လည်အောင် လွဲပြမယ်”

“တစ်ပတ်လည်အောင် မလွဲနဲ့ ညီမလေးရ၊ နှစ်ပတ် သုံးပတ် လည်အောင် လွဲပေးစမ်းပါ။ အခု ညီမလေးလွဲနေတာ ပျင်းစရာကြီး”

တန်ထင်ဟုန်က ဒန်းပေါ်၌ ကင်းမြီးကောက်ထောင်ပြ၊ ကျွမ်း ထိုးပြနေ၏။

“ညီမလေးကို အိမ်ပြန်ရောက်မှ အားဆေးတိုက်ရဦးမယ်”

“ကဲဟယ် ... ကဲဟယ်၊ ဒီလောက် အားဆေးတိုက်ချင်တာ၊ တိုက်ဦးဟယ် ... တိုက်ဦးဟယ်”

လှဝမ်းရင်းက အားရပါးရ လွဲလိုက်လေ၏။ ဒန်းသည် အမြင့် ထက်ကို မြောက်တက်သွား၏။ တန်ထင်ဟုန်က ဒန်းနှင့်အတူ ပါ သွားလေ၏။

“ဝှစ် ... ဝှစ်”

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

အရာဝတ္ထုနှစ်ခု လာမှန်သဖြင့် ဒန်းကိုချည်ထားသောကြိုး ပြတ် သွားသည်။ တန်ထင်ဟုန်သည် ဒန်းနှင့်အတူ မြစ်ထဲသို့ လွင့်စဉ် သွားလေ၏။

* * *

(၇)
သံသယ နှယ်ပင်

မြစ်ရေထဲသို့ ဒန်းနှင့်အတူ တန်ထင်ဟုန် ပြုတ်ကျသွားသော အသံသည် ဝုန်းခနဲ မြည်ဟီးသွားလေ၏။

“လာကြပါဦး... လာကြပါဦး... အစ်ကိုတန် မြစ်ထဲပြုတ်ကျ သွားလို့၊ အစ်ကိုတန် မြစ်ထဲကျသွားလို့...”

လှဝမ်းရင်းသည် အော်ဟစ်ငိုယိုလေတော့၏။ လှရွှဟုန်၊ လိတာ ကျွေနှင့် လုချူကြီးတို့သည် သူမ အော်ခေါ်သောအသံကို မကြားသဖြင့် ထွက်မလာကြချေ။

“ဖေဖေ လာပါဦး... ဘာကြီးတို့ လာကြပါဦး၊ အစ်ကိုတန် ရေထဲကျသွားပြီ၊ မြစ်ထဲကျသွားပြီ၊ အစ်ကိုကို ကယ်ပါဦး။”

လှဝမ်းရင်းသည် အသံကုန်အော်ဟစ်ရလေ၏။ ထိုအခါကျမှ လိတာကျွေနှင့် လုချူကြီးတို့ အပြေးထွက်လာကြလေ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မိန်းကလေး... ဘာကြီးတို့ကို ပြောစမ်း”

“ဟိုမှာ အစ်ကို ဒန်းကြီးပြတ်ပြီး မြစ်ထဲကျသွားပြီ”

“ဟင်...”

“ဟာ...”

လုချူကြီးသည် ဒန်းကြီးကိုကိုင်ကြည့်ပြီး မျက်နှာပျက်သွား ၏။ လုချူကြီးက လိတာကျွေကို ပြလိုက်သည်။ လိတာကျွေ ခေါင်း ညိတ်၏။ သူတို့သည် မြစ်ထဲသို့ မျှော်ကြည့်မိကြ၏။

လမ်းလျှောက်ထွက်သွားသည့် လှရွှဟုန်လည်း အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာသည်။ အကျိုးအကြောင်း သိရသောအခါ သူလည်း မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးဖြင့် လိုက်လံရှာဖွေရလေ၏။

လှရွှဟုန်က...

“လိတာကျွေ မြစ်ဆိပ်မှာ လှေတစ်စင်းရှိတယ်၊ သွားဖြုတ် စမ်း”

လိတာကျွေသည် မြစ်ဆိပ်သို့ ပြေးရတော့၏။ သူသည် လှေ ဖြုတ်၍ တရကြမ်း လှော်ခတ်လာ၏။ လှရွှဟုန်နှင့် လုချူကြီးတို့သည် လှေအနီးသို့ ခုန်ချပြီး လှေပေါ်တက်ကြသည်။

လှဝမ်းရင်းကား ငိုကြွေးနေ၏။

စောစောတုန်းက ပျော်ရွှင်မြူးတူးသံများနှင့် စီညံနေသော ညောင်ပင်ကြီးအောက်၌ တအိအိငိုကြွေးသံများ ကြားနေရချေပြီ။

“အစ်ကို... အစ်ကို ခုတော့ ဒုက္ခရောက်ပြီ မဟုတ်လား၊ ဟီး... ဟီး... ဟီး...”

တန်ထင်ဟုန်ကလေးကို သူ့ဘကြီးများက လိုက်ရှာနေသည် မှာ အတော်ကြာသော်လည်း ပြန်မတွေ့တော့ချေ။

မြစ်ရေပြင်ကား တသွင်သွင်စီးဆင်းနေလေ၏။

ချိုးငှက်တို့ သိုက်မြိုအိမ်ကြီးမှာ အပ်ကျသံကြားရလောက်အောင် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ငိုရွှက်လိုက်သော လှဝမ်းရင်း၏ငိုရွှက်သံမှတစ်ပါး အခြားမည်သည့်အသံမျှ မကြားရချေ။

ညီနောင်သုံးဦးတို့မှာ ငူငူကြီးထိုင်နေမိကြ၏။ မည်သူမျှ စကားမပြောမိကြချေ။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို စတင်ဖြုခွဲလိုက်သူမှာ အစ်ကိုကြီး လှရွှဟုန် ဖြစ်လေ၏။

“အင်း... ကလေးအဖြစ်ကတော့ တကယ်ကြေကွဲစရာ ဝမ်းနည်းစရာပဲ၊ ကလေးရဲ့ အစအနကို မတွေ့ရတာလည်း စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေတယ်”

ကျန်နှစ်ဦးမှာ လုံးဝ စကားမပြောနိုင်ချေ။ ငိုနေမြဲငိုနေကြ၏။ လှရွှဟုန်ကပင် ဆက်ပြောလေ၏။

“ငါတို့ လှေနဲ့လိုက်ရှာတော့လည်း လုံးဝ မတွေ့ကြရဘူး၊ ကလေးပျောက်သွားပုံက မြန်လွန်းတယ်ကွာ၊ ဒီမြစ်ရေစီးလည်း မသန်ပါဘူး”

ကျန်နှစ်ယောက်မှာ ငိုမြဲငိုနေကြ၏။

လုံးဝ စကားမပြောကြချေ။

“မင်းတို့ ဘယ်လိုသဘောရသလဲကွ၊ ဟေ...”

လိတာကျွေတို့ လုံးဝ ငြိမ်သက်နေကြသဖြင့် လှရွှဟုန်က မကျေမနပ် ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

လိတာကျွေက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းခါ၏။

“ဘာမှ မတွေ့တာ ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ အစ်ကြီးရ”

လှဝမ်းရင်း၏ ပြောကြားချက်အရ နွယ်ကြိုးကို တစ်စုံတစ်ခု လာမှန်သည်ကိုတော့ သိရသည်။ သို့သော် ငါမှန်သည့်ပစ္စည်းကို မတွေ့ရချေ။

လှချူကြီးက ...

“ကျုပ်တို့ ပြေးထွက်လာတာပဲလေ၊ ကျုပ်တို့ မြစ်ကမ်းနဖူးကို ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဘာမှ မတွေ့ရတော့ဘူး”

ကလေးငယ်တစ်ဦး နေ့မြင်ညပျောက်ဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရခြင်းမှာ အတော် ထူးဆန်းသည်။ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခဲ့ကြရသော အချိန်အခါသည် ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရပေသည်။

သိုင်းညီနောင်သုံးဦးမှာ မည်သူကမျှ သိုင်းပညာ ဖလှယ်မည့် စကား မပြောကြတော့ချေ။

လှရွှဟုန်လည်း အိပ်မပျော်ချေ။

လိတာကျွေလည်း လူးလိုမ့်၍သာနေသည်။ လုံးဝ အိပ်၍မရခဲ့ချေ။

လူ့ဘီလူးကြီး လှချူကြီးကား ခက်ရင်းခွကြီးကိုကိုင်ကာ ငေးကြောင်နေခဲ့လေသည်။

သူတို့သည် သူတို့၏ညီလေး တန်ထင်လင်းအတွက် ကြေကွဲဝမ်းနည်းခဲ့ရသကဲ့သို့ သူတို့တူကလေး တန်ထင်ဟန်အတွက်လည်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေကြရသည်တကား။

ဤသို့နှင့် လွမ်းဆွေးကြေကွဲဖွယ်ရာ တစ်ညတာအချိန်သည် ကုန်ဆုံးသွားရပြီး နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်လာလေ၏။

သိုင်းညီနောင်သုံးဦးသည် မြစ်ကမ်းနဖူး ညောင်ပင်အောက်မှ နေ၍ တန်ထင်ဟန်ကလေး၏ အလောင်းကို စောင့်ကြည့်ကြသည်။ ညနေဆည်းသာချိန် ရောက်သည်အထိ အလောင်းသည် လုံးဝ ပေါ်မလာချေ။

ရွှေသံဝါမြစ်ပြင်သည် ကလေးတစ်ဦးအား ဝါးမြို့ခဲ့သည် အတွက် မည်သည့်စိတ်ထိခိုက်မှုမျှ မရှိသကဲ့သို့ ကျန်ရှိလှပေသည်။ နေ၏အလင်းရောင် ရုပ်သိမ်းသွားသောအခါ အမှောင်သည် တစ်စစ ဝါးမျိုးလာလေ၏။

လုဂ္ဂဟန်က ...

“ကဲ ... မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကလေးက ရေနစ်မသေတာတော့ အသေအချာပဲ၊ ကလေးအလောင်းကိုလည်း မင်းတို့ မတွေ့ကြဘူး မဟုတ်လား။”

လုဂ္ဂဟန်က မတ်တတ်ရပ်ရင်း ပြောလိုက်လေ၏။

ကျန်နှစ်ဦးကမူ နှုတ်ဆိတ်နေကြ၏။

“တို့ အိမ်ပြန်ကြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

လုဂ္ဂဟန်က အိမ်ပြန်ရန်ပြောသော်လည်း လိတာကျွေတို့မှာမူ မလွှပ်ကြချေ။ လိတာကျွေတို့နှစ်ဦးသည် စိတ်ရှုပ်ထွေး နောက်ကျိနေကြသည်။

“ကဲ ... ညီလေးတို့၊ ဘာဝိုင်နေကြတာလဲ၊ ပြန်ကြပါနို့”

လုဂ္ဂဟန်က ဒုတိတအကြိမ် ထပ်မံလှုံ့ဆော်လိုက်၏။

“ကျုပ်တော့ ပြန်မလိုက်တော့ပါဘူး”

လုချူကီး၏စကားကြောင့် လုဂ္ဂဟန် အံ့အားသင့်သွား၏။

“ကျွန်တော်လည်း ဒီက တန်းပြန်ပါတော့မယ်”

လိတာကျွေက ထပ်မံပြောလိုက်သောအခါ လုဂ္ဂဟန် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

မည်သည့်သဘောနှင့် သူတို့ ပြန်ကြမည်နည်း။ သူ စဉ်းစားသည်။ ထို့နောက် သက်ပြင်းတစ်ကျက် ချလိုက်ပြီး ...

“ဟင်း ... မင်းတို့ ငါ့အိမ်ကို ပြန်မလိုက်ကြတော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းညိတ်ကြလေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မလိုက်ကြတော့ပါဘူး”

“ငါ စိတ်မကောင်းဘူးကွာ၊ မင်းတို့ သုံးလေးရက်လောက် ဆက်နေသင့်သေးတာပေါ့”

“တန်ထင်လင်း လုပ်ကြံခံရတဲ့ တစ်နှစ်မြောက်နေ့မှာ သူ့သားလေး လုပ်ကြံခံရတယ်ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ ဆက်မနေသင့်တော့ပါဘူး၊

သူ့သားလေးကို မစောင့်ရှောက်နိုင်တဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ကိုယ်ကျုပ်တို့ ရှက်မိတယ်ဗျာ”

လုချူကြီးက ပြောလေ၏။

လိတာကျွေကလည်း ဝင်၍ ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုကြီး... ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပါရစေတော့၊ ဒီလိုပြန်ခြင်းဟာ အားလုံးအတွက် အကောင်းဆုံးလို့ ထင်ပါတယ်”

ထိုသို့ပြောရာတွင် လိတာကျွေ၏မျက်နှာသည် တင်းမာအေးစက်နေ၏။ သူ့စကားလုံးများသည် ယခင်ကလို နွေးထွေးမှု မရှိချေ။

လုရှဟုန်သည် ခေါင်းခါယမ်းလေ၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းတို့ကို တားမရရင်လည်း ပြန်ကြပေါ့ကွယ်၊ ငါကတော့ ဆက်နေချင်ပါသေးတယ်၊ ငါတို့ညီအစ်ကိုတွေ သိုင်းပညာအကြောင်း မဆွေးနွေးရတာလည်း ကြာပြီ မဟုတ်လား၊ ဒီကိစ္စဟာ ငါ့မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်၊ ငါ့အိမ်မှာ ဖြစ်သွားတာကိုး”

လုရှဟုန်၏လေသံမှာ အကြီးအကျယ် စိတ်မချမ်းမြေ့သံကြီး ပေါက်နေ၏။

လိတာကျွေနှင့် လုချူကြီးတို့သည် သူတို့အစ်ကိုကြီးကို မကြည့်ကြချေ။ လှည့်ထွက်သွား၏။ လှည့်မကြည့်ဘဲ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

“သွားမယ် အစ်ကိုကြီး”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်စလုံး ညောင်ပင်ကြီးအောက်မှ ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

လုရှဟုန်သည် ငေးငိုင်းကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မျက်နှာသည် ပို၍ အိုမင်းရင့်ရော်သွားဟန် ရှိ၏။ သူသည် ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်နယ် မလှုပ်မယှက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် အမှောင်ထုထဲ တိုးဝင်နေကြသော လိတာကျွေ နှင့် လုချူကြီးတို့သည် အတွေးကိုယ်စီနှင့် စကားမပြောဖြစ်ကြချေ။

သူတို့၏ မျက်စိထဲတွင် တန်ထင်ဟုန်စီးခဲ့သည့် ဒန်းနွယ်ကြီးအား မြင်ယောင်နေခဲ့ကြသည်။ ဒန်းနွယ်ကြီးများသည် မခိုင်၍ ပြတ်သွားသည့်အနေအထားမျိုး မဟုတ်ချေ။ မခိုင်၍ပြတ်လျှင် အသားစများ ဖွာလန်ကျနေပေလိမ့်မည်။ ယခုတော့ ခြောက်ထောင့်ကြယ်နှင့် ပစ်ဖြတ်လိုက်သကဲ့သို့ တိတိရီရီ ပြတ်နေသည်။

သူတို့ ခြောက်ထောင့်ကြယ်များကို မမြင်ကြရပါ။ သို့သော် လှဝမ်းရင်းက နွယ်ကြီးကို တစ်ခုခုလာမှန်သည်ကိုတော့ ကြားသည်ဟု ပြောထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သည်တော့ သူတို့အဖို့ တွေးစရာအများကြီး ရှိသွားသည်။ တန်ထင်လင်း သေဆုံးခဲ့ရသည်မှာ အခြားရန်သူများ၏ လုပ်ကြံမှုမှ ဟုတ်ပါမည်လော။

သူတို့သည် အံ့ကြိတ်မိကြလေသည်။

နှစ်ဦးစလုံး စိတ်ထဲ၌ တန်ထင်လင်းနှင့် တန်ထင်ဟုန်အတွက် လက်စားချေရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိကြလေ၏။

* * *

(၈)
အပြန်ခရီး

ဆယ်နှစ် ...။

ဆယ်နှစ်တာ ကြာမြင့်သွားချေပြီ။

ရွှေသဲငါမြစ်ကမ်း၊ အေးချမ်းသာယာမြေဒေသသို့ လူစိမ်းတစ်ဦး ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုလူသည် မြင်းဖြူကြီးကိုစီးကာ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် အထက်တန်းလွှာမှ လူတစ်ဦးဖြစ်ဟန် ရှိ၏။ သူ ဝတ်စားထားပုံမှာ အလွန် အထက်တန်းကျသည်။ အဝတ်အစားများကလည်း အထက်တန်းစားများဝတ်သော အဝတ်အစားများပင် ဖြစ်လေသည်။

အသက်အရွယ်က ဆယ့်ကိုး၊ နှစ်ဆယ်မျှသာ ရှိသေးသဖြင့် ငယ်ရွယ်နုပျိုသော အရွယ်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိကြရ၏။

ထိုလူငယ်သည် အဝတ်အစား အထက်တန်းကျခြင်း၊ အသက်အရွယ် ငယ်ရွယ်နုပျိုခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံသည်သာမက ရုပ်ရည်ကလည်း အလွန် ချောမောပေသည်။

မျက်ခုံးကောင်းကောင်း၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ ပါးလွှာသော နှုတ်ခမ်းများနှင့် ညိုမှောင်သော မျက်လုံးများက သူ့အား အလွန်ချောမောစေသည်။

တန်ဖိုးကြီးသောမြင်းကိုစီးလျက် ချောမောကြွခိုင်သော ထိုလူငယ်သည် ရွာထဲသို့ ဝင်လာ၏။

ရွာခံများအဖို့ ထိုလူငယ်မှာ လူစိမ်းတစ်ဦးဖြစ်နေသော်လည်း ထိုလူငယ်အဖို့မှာမူ အေးချမ်းသာယာမြေဒေသကို လွန်စွာရင်းနှီးနေဟန် ရှိ၏။ ကွေ့သည့်လူများကို ရင်းရင်းနှီးနှီး နှုတ်ဆက်သွား၏။

“ဗျို... ဦးကြီးဝမ် နေကောင်းရဲ့လားဗျ”

ရှေ့တူရွာမှ လျှောက်လှမ်းလာနေသည့် ရွာလူကြီး ယိဝမ်အား နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“အေးကွာ ... အေး ... အေး၊ နေကောင်းပါတယ်”

ယိဝမ်မှ သူ့အားနှုတ်ဆက်သဖြင့်သာ ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည် မည်သူက နှုတ်ဆက်မှန်း မသိပေ။ ဤလူငယ်လေးအား သူမသိပေ။ သူသည် အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် ငေးကြောင်ကြည့်နေလေ၏။

“အင်း ... ဘယ်ကသူငယ်လည်း မသိဘူး၊ ငါလည်း သူ့ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး၊ သူ့ပုံစံကတော့ ငါ့ကို သိနေပုံပဲ၊ ငါ့အသိထဲမှာ ဒီလို အထက်တန်းကျတဲ့လူလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး၊ သူ့ပုံစံက နေပြည်တော်က သူကြွယ်သားပုံစံပဲ၊ ဘယ်သူ့သားသမီးများလည်း မသိပါဘူး”

သူသည် ဦးခေါင်းကိုကုတ်ရင်း ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်နှင့် ပြောနေမိလေ၏။ သူသည် မြင်းဖြူကြီးစီးသွားသည့် လူငယ်၏နောက် ကျောကိုကြည့်ပြီး...

“လူက လူချောပဲ၊ အတော်ချောတဲ့ သူငယ်ပဲ၊ တစ်မြို့လုံး ရှာရင်တောင် တစ်ယောက်တွေ့ဖို့မလွယ်တဲ့ ရုပ်ရည်မျိုးပဲ”

လူငယ်သည် လမ်း၌တွေ့သူများကိုလည်း နှုတ်ဆက်သွား၏။ ထိုလူများသည်လည်း လူငယ်၏ချောလှပုံကို စိတ်ဝင်စားကြလေ၏။ အားလုံးပင် လူငယ်ကို ချီးကျူးကြလေ၏။

ချိုးငှက်သိုက်မြို့ စံအိမ်ကြီးမှာ ရွာလမ်းအဆုံး မြစ်ကမ်းနဖူး၌ ရှိလေရာ လူငယ်သည် ထိုလမ်းကို အစအဆုံးသွားနေခြင်း ဖြစ်၏။ မြင်းဖြူကြီးမှာ တခွပ်ခွပ်နှင့် လျှောက်လှမ်းနေရ၏။

စပ်စုသော ရွာသားအချို့သည် မြင်းဖြူကြီးနှင့် လူစိမ်းသည် ချိုးငှက်သိုက်မြို့စံအိမ်ကြီးသို့ အဘယ်ကြောင့်လာရသည်ကို သိလိုကြသည်။ သူတို့သည် မလှမ်းမကမ်းမှ မသိမသာ လိုက်လာကြသည်။

မြင်းဖြူကြီးသည် ချိုးငှက်သိုက်မြို့စံအိမ်ကြီးရှေ့၌ ရပ်သွားလေ၏။

“ဟာ... ကြယ်ပစ်ဝိဇ္ဇာဆရာကြီး လုစုဟုန်ဆိုလာတာပဲ” ရွာသားများက ရေရွတ်လိုက်ကြ၏။

“ဟာ... ဒီအိမ်ကိုပဲလာမှာပေါ့ကွ၊ တို့ရွာမှာ ဆရာကြီးလုစုဟုန်ပဲ အဆင့်အတန်း အမြင့်ဆုံးဆိုလို့ရှိတာ၊ နေတာထိုင်တာ စား

တာသောက်တာ ဘယ်လောက် အဆင့်မြင့်သလဲ၊ လူငယ်ကလည်း အထက်တန်းကျကျဆိုတော့...”

သူတို့သည် စကားကို အဆုံးမသတ်ချေ။ လူငယ်ကိုသာ ကြည့်နေကြသည်။

စံအိမ်ရှေ့တွင် မြင်းဖြူကြီးနှင့် လူငယ်တစ်ဦးရပ်နေဖြင့် မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးသည် ခြံတံခါးဆီသို့ ထွက်လာလေ၏။

မိန်းမပျိုလေးသည် နန်းထိုက်သည့် အချောအလှ မိန်းကလေးတစ်ဦးတည်း။ အသားအရည်မှာ စိုဝင်းနုမွတ်နေသည်။ မဟာနဖူးကလည်း ရှိသည်။ မျက်တောင်များကလည်း ရှည်လျားလှသည်။ နှာတံကလည်း ပြောင့်စင်းလှသည်။ နှုတ်ခမ်းပါးကလေးများက နှင်းဆီဖူးကလေးလို ကြွရွှနေသည်။ ပါးကလေးများက ပန်းသွေးရောင်ကြွနေကြသည်။

လူငယ်က သေချာစွာကြည့်နေသောကြောင့် မိန်းမပျိုလေးမှာ ရှက်စနိုးဖြစ်သွားသည်။

“အို...” လူငယ်က ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သည်။

“မင်း... မင်း... ညီမလေး လှဝမ်းရင်း မဟုတ်လားဟင်”

“ရှင်...”

မိန်းမပျိုလေးမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။ လူစိမ်းသည် အဘယ်ကြောင့် သူမနာမည်ကို သိနေရသနည်း။

“ငါမေးတာ ဖြေစမ်းပါ။ မင်းဟာ လုဝမ်ရင်း မဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်။ ရှင် ... ရှင်က ဘယ်သူလဲ”

မိန်းမပျိုလေးက လူငယ်အား ပြန်မေးလိုက်၏။

“ညီမလေး ... နင် ငါ့ကို မသိတော့ဘူးလား၊ ငါ နင့်အစ်ကို တန်လေ”

လုဝမ်ရင်း မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွား၏။ သူ၏အသိဉာဏ်သည် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ဆီသို့ အပြေးအလွှား ရောက်သွားလေ၏။ သူမသည် ဒန်းကြိုးပြတ်ကျသွားသော သူ၏အစ်ကိုတန်ကို မှတ်မိ လိုက်သည်။

“ရှင် ... ရှင်ဟာ အစ်ကိုတန်၊ အစ်ကိုတန် ဟုတ်ရဲ့လားဟင်”

သူမသည် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် ပြန်မေးလိုက်၏။ သူမသည် လူငယ်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်သည်။ တန်ထင်ဟုန်၏ ငယ် ရုပ်သည် ပြန်ပေါ်မလာပေ။

လူငယ်က ...

“ဟာ ... ဒီကောင်မလေး ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ တံခါးဖွင့်စမ်း၊ ဘာကြီးကော နေကောင်းရဲ့လား၊ အိမ်ထဲမှာလား”

မိန်းမပျိုလေးမှာ သူမ၏ခြံတံခါးကို ဖွင့်ပေးရန်နိုးနိုး မဖွင့်ပေး ရန်နိုးနိုး ဖြစ်နေသည်။ တန်ထင်ဟုန်ကိုလည်း သူ မမှတ်မိချေ။

တန်ထင်ဟုန်သည် လုဝမ်ရင်း၏ စိတ်သဘောထားကို အကဲ ခတ်မိသွားသည်။

“ဘာလဲ ... နင်က ငါ့ကိုတောင် မသိတော့ဘူးလား”

“ယုံပါတယ် အစ်ကို၊ ဒါပေမယ့် ညီမဟာ အစ်ကိုတန်ရဲ့ငယ် ရုပ်ကို ဖမ်းလို့မရဘူး”

“အေး ... ငယ်ရုပ်ဖမ်းလို့မရရင် ဖမ်းလို့ရတဲ့ဟာကို ပြမယ် ဟောဒီမှာကြည့် ...”

တန်ထင်ဟုန်သည် သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်အား လှန်ပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ ရင်ဘတ်အသားဖြူဖြူပေါ်၌ ဒန်းဝိုင်းခန့်ရှိသော အမည်း မှတ်ကြီး ပေါ်လာလေတော့၏။

လုဝမ်ရင်း၏မျက်နှာသည် ချက်ချင်း ဝင်းပသွား၏။ သူမသည် ထိုအမည်းမှတ်ကြီးကို ကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။

“အစ်ကိုတန် ... အစ်ကိုတန် မသေဘူးနော်၊ ညီမလေး မှတ်မိ ပြီ၊ အစ်ကိုရင်ဘတ်မှာ အမည်းမှတ်ကြီးရှိတာ ညီမလေး မှတ်မိပြီ”

“နင်ဟာလေ ဒီလိုပဲ၊ နင် အားကုန်လွှဲလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ငါ ဒန်းကြိုးပြတ်ပြီး ရေထဲပြုတ်ကူသွားတာ၊ နင့်ရှေ့မှာပဲဥစ္စာ၊ ညီမ လေးရာ ဒါကိုတော့ မှတ်မိဖို့သင့်ပါတယ်”

“ဒန်းကြိုးပြတ်တာကိုတော့ မှတ်မိတာပေါ့၊ အစ်ကိုတန်ရ၊ အခု မမှတ်မိတာက အစ်ကိုရုပ်ရည်ကို မမှတ်မိတာပါ၊ အခုတော့ အစ်ကိုကို ညီမလေး မှတ်မိပါပြီ”

လုဝမ်ရင်းသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် ခြံတံခါးသော့ကို ဖွင့်လေ ၏။ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် ဖွင့်နေသဖြင့် တံခါးမှာ မပွင့်နိုင်အောင်ဖြစ်နေလေ၏။

တန်ထင်ဟုန်က ရယ်မောလိုက်သည်။

“ညီမလေး... နင်ဟာလေ ငယ်ငယ်တုန်းကအတိုင်းပဲ၊ ဝမ်းသာရင်လည်း အယောင်ယောင်အမှားမှား ဖြစ်တာပဲ၊ ဝမ်းနည်းရင်လည်း အယောင်ယောင်အမှားမှား ဖြစ်တာပဲ၊ အခုလည်း နင်ငယ်ငယ်တုန်းကအတိုင်းပဲ၊ ထစ်ခနဲရှိ ငိုသေးသလား။”

“ချောက်...”

ထိုအချိန်မှ သော့က ပွင့်သွားသည်။

လူဝမ်းရင်းသည် တံခါးကိုဆွဲဖွင့်ပြီး ပြောလိုက်လေ၏။

“ပိုတောင် ပိုသေးတယ် အစ်ကိုရဲ့”

တန်ထင်ဟုန်သည် မြင်းပေါ်မှခုန်ဆင်းပြီး လူဝမ်းရင်၏ဦးခေါင်းကို ပုတ်လိုက်သည်။

“အင်း... ဒါဆို ကောင်းတယ်၊ ငါလည်း ညီမလေးကို မစတာကြာပြီ၊ ပိုပြီး စရမယ်၊ ဒါမှ နင်လည်း ပိုပြီးငိုနိုင်မှာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဘာကြီး အိမ်ထဲမှာရှိတယ် မဟုတ်လား။”

“ရှိတယ် အစ်ကို”

“ဘာကြီးဆို သွားကြရအောင်”

“သွားလေ...”

“ငါ့ကိုမြင်ရင် ဘာကြီး သိပ်အံ့ဩသွားမှာပဲ”

“အစ်ကိုကလည်း စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ ဘယ်မှာ မအံ့ဩနေပါ့မလဲ၊ အံ့လည်းအံ့ဩ၊ ဝမ်းလည်းသားသွားမှာပေါ့”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စံအိမ်ကြီးဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားကြလေ၏။

သူတို့နှစ်ဦးအား မသိမသာစောင့်ကြည့် အကဲခတ်နေသည့် လူစုမှာ ဟီးတိုးတီးတိုး သဖန်းပိုး လုပ်နေကြလေ၏။

“ဆရာကြီး လုဂ္ဂဟုန်ရဲ့ တပည့်တစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်ကွ”

ခြံအနီးသို့ အနီးကပ်ဆုံး သွားရောက်ပြီး ချောင်းမြောင်းနား ထောင်သူတစ်ဦးသည် အလွန်လျင်မြန်စွာ ပြန်လာလေသည်။

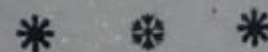
“မင်းတို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ၊ ဒီကောင်လေးဟာ ဟိုးအရင်က ဆရာကြီးမွေးစားထားတဲ့ ကောင်လေးကွ”

“ဟေ...”

“ဟုတ်လား... ဆရာကြီးမွေးစားတဲ့ ကောင်လေးလား”

“ဟုတ်တယ်လေ... တန်ထင်ဟုန်တဲ့ကွ၊ သူတို့ပြောနေတာ ဒန်းစီးနေတုန်း မြစ်ထဲပြုတ်ကျသွားတယ်လို့ ပြောနေတာပဲ၊ ကောင်မလေးကလည်း ကြာတော့ မမှတ်မိဘူး ဖြစ်နေတာပေါ့”

ရွာသားများသည် သူတို့ကြားထားသမျှ ပြန်လည်ဖောက်သည်ချနေကြတော့၏။

(၉)
သေရွာမှ ပြန်လာသူ

ရွာသားများသည် ချိုးငှက်သိုက်မြို့ကြီးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စုဝေး၍ စကားပြောနေစဉ် မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးပရပျစ်နီ လူစိမ်းတစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာလေသည်။

“နောင်ကြီး ပြောလိုက်တာလား မသိဘူး၊ စောစောကကောင် လေးနာမည်က တန်ထင်ဟုန်ဆိုတာကို”

လူစိမ်းက မေးလိုက်သဖြင့် ရွာသားက လူစိမ်းကို ပြန်ကြည့် လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ပြောလိုက်တယ်လေ”

ရွာသားသည် ထိုလူစိမ်းကို သေချာစွာအကဲခတ်လိုက်၏။ ထိုလူသည် ဘေးတစ်ချောင်းကို သိုင်းလွယ်ထား၏။ အင်္ကျီနှင့် ဆောင်း ဘီမှာလည်း အနက်ရောင် ဖြစ်နေသည်။

ရွာသားက ...

“အဲဒီ တန်ထင်ဟုန်ဆိုတာ ခြံထဲဝင်သွားတဲ့ လူငယ်ပဲ၊ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

ရွာသားက ဖြည့်စွက်ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူစိမ်းက ...

“ဪ ... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ် ယောက်နဲ့တူလို့ မေးကြည့်တာပါ၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေနဲ့ တော်တော် တူတာပဲ”

“ခင်ဗျား သေသေချာချာ တွေ့လိုက်လို့လား”

“အသေအချာတော့ မတွေ့ပါဘူးဗျာ၊ အဆေးက လှမ်းမြင်လိုက် တာပါ”

“ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ခြံဝက သူ့ကိုစောင့် နေလေ၊ ထွက်လာတော့ တွေ့ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

သူစိမ်းသည် ချိုးငှက်သိုက်မြို့ စံအိမ်ကြီးဘက်ဆီသို့ ထွက်ခွာ သွားလေ၏။

ရွာသားတစ်ဦးက ...

“ဟေ့ ... မင်းတို့ သေသေချာချာ ကြည့်မိရဲ့လားကွ”

“ဘာလဲကွ”

“အဲဒီ ပါးမြိုင်းမွေးနဲ့လူဟာ မြင်းဖြူစီးလာတဲ့ တန်ထင်ဟုန် ဆိုတဲ့လူနဲ့ တူတယ်ကွ”

“ဟာ ... မင်းဥစ္စာက မဟုတ်သေးပါဘူး၊ သူက နှုတ်ခမ်းမွေး ပါးမြိုင်းမွေးနဲ့ဆိုတော့ မင်း ဘယ်လိုလုပ် ရုပ်ဖမ်းလို့ ရမှာလဲ”

“အေးလေ ... ငါ့အထင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့”

ရွာသားတစ်ဦးက ထူးထူးဆန်းဆန်းစဉ်းစား၍ ပြောလိုက်၏။

“ငါတို့ ဒီနေ့တွေ့ရတဲ့လူနှစ်ယောက်ဟာ ထူးဆန်းတယ်ကွ”

ရွာသားများသည် တွေဝေသွားကြ၏။ ထိုရွာသားက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့ ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာကြတာလဲ မသိဘူး၊ ငါတော့ သူတို့ကိုကြည့်ရတာ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ၊ ရှုပ်ရှုပ်ပွေ့ပွေ့လုပ်ရင်တော့ နှစ်ယောက်စလုံးကို မောင်းထုတ်ပစ်ရမှာပဲ”

သူတို့သည် ထိုသို့ဝေဖန်ရင်း မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့်လူကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့်လူသည် ချိုးငှက်သိုက်မြုံစံအိမ်ကြီးကို လှမ်း၍ အကဲခတ်နေကြောင်း သူတို့ တွေ့ရှိကြရသည်။

သူသည် ခြံနှင့်မလှမ်းမကမ်းမှ အကဲခတ်နေခြင်းဖြစ်၍ အိမ်ထဲ၌ မည်သို့ဖြစ်နေသည်ကို မသိရှိရပေ။

အိမ်ထဲ၌ တန်ထင်ဟုန်သည် လုဝမ်ရင်းနှင့်အတူ လုရွှဟုန်ကို လိုက်လံရှာဖေနေလေ၏။

အိမ်ကြီးမှာ ကြီးမားကျယ်ပြန့်လှသဖြင့် လုရွှဟုန်ကို တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် ရှာဖွေရသည်။

လုရွှဟုန်သည် သိုင်းလောကမှ အနားယူထားပြီး ဖြစ်သော်လည်း သိုင်းလေကျင့်ခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း သိုင်းလေကျင့်နေသည်။

တန်ထင်ဟုန်သည် လုရွှဟုန်ကို ဘွားခနဲတွေ့လိုက်သည်နှင့် စတင်ပြောတော့၏။

“ဟော ... ဘာဘကြီးတစ်ယောက် သိုင်းလေကျင့်နေတုန်းပဲကိုး၊ အနားယူပါတော့လား ဘာဘကြီးရယ်၊ ဘာဘကြီးက သိုင်းလောကထဲက ထွက်ထားပြီပဲ၊ ကျွန်တော်ရောက်လာပြီပဲ၊ ဘာဘကြီး ဒီလောက် သိုင်းပညာလေ့လာနေဖို့ မလိုတော့ပါဘူး”

လုရွှဟုန်မှာ အံ့အားသင့်နေသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ဝင်ရောက်လာသူ လူငယ်တစ်ယောက်က သူ့ကိုယ်သူ ဧရာမသိုင်းပညာရှင်ကြီး သဖွယ် ဂုဏ်တင်ပြောဆိုနေသည်ကို သူ မနှစ်မြို့။ မည်သူမျှလည်း နှစ်မြို့နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

လုရွှဟုန်သည် လုဝမ်ရင်းကို ကြည့်လိုက်လေ၏။ သမီးဖြစ်သူ လုဝမ်ရင်းကလည်း ဖခင်၏အကြည့်ကို သဘောပေါက်သည်။

“သေသေချာချာကြည့်ပါဦး ဖေဖေရဲ့”

လုဝမ်ရင်းက ထိုသို့ပြောလိုက်သဖြင့် သူ့ကိုသိရှိနေသူ တစ်ဦးဦးမှန်းတော့ သူ သိလိုက်သည်။ မည်သူဖြစ်သည်ကို လုရွှဟုန် စဉ်းစား၍မရချေ။

“ဖေဖေ စဉ်းစားလို့မရဘူး၊ ဘယ်သူလဲ သမီးရဲ့”

“ဖေဖေ ဘယ်စဉ်းစားလို့ရမလဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က ဒန်းကြီးပြတ်သွားတဲ့ တန်ထင်ဟုန်ဆိုတဲ့ကောင်လေးပဲ ဖေဖေရဲ့”

“ဟင် ...”

လူရူဟုန် အလန်တကြားဖြစ်သွားလေ၏။ သူသည် တန်ထင် ဟုန်အား သေချာစူးစိုက်၍ ကြည့်မိလေ၏။

လူငယ်က ကြည်နူးစွာပြုံးပြီး သူ၏အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို လှစ်ဟ ချ၍ ပြလိုက်လေသည်။

“ဟောဒီမှာကြည့်ပါဦး ဘာကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ မွေးရာပါ အမှတ်ကြီး...”

လူရူဟုန်သည် လူကိုမမှတ်မိသဖြင့် အမှတ်ကို သေချာစွာကြည့် ရှုလေ၏။ မှန်သည်။ ဤလူငယ်ကား တန်ထင်ဟုန်ပေတည်း။

“ကျွန်တော် ဒန်းကြိုးပြတ်သွားတဲ့အချိန်မှာ ချိုးငှက်သိုက်မြုံ စံအိမ်ကြီးမှာ ဦးလိတာကျွေးနဲ့ ဦးလုချူကီးတို့ ရှိနေတယ် မဟုတ် လား၊ အခု သူတို့လာနေလျက်ပဲလား”

တန်ထင်ဟုန်၏ အမေးစကားသည် လူရူဟုန်ကို မျက်နှာပျက် သွားစေသည်။

“ဒီလို အစ်ကိုတန်ရ... ဦးဦးလုချူကီးတို့က အစ်ကို ဒီလိုဖြစ် တာဟာ ချိုးငှက်သိုက်မြုံ စံအိမ်ကြီးမှာ ဖြစ်တာဆိုတော့ ဖေဖေမှာ တာဝန်ရှိတယ်ဆိုပြီး သူတို့က ဖေဖေကို အပြစ်မြင်နေကြတယ်၊ ဖေဖေက အစ်ကိုကို စောင့်ရှောက်ရာမှာ တာဝန်မကျေဘူးလို့ မြင်နေ ကြတယ်၊ သူတို့ ဒီစံအိမ်ကြီးကို ရောက်မလာတာ ကြာလှပြီလေ၊ ဆယ်နှစ်လောက်တောင် ရှိနေပြီပဲ”

လူဝမ်ရင်းက အတိုချုံး ရှင်းပြလိုက်၏။

ထိုအခါ တန်ထင်ဟုန်က...

“ဒီလိုဆိုရင် သိပ်ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းတာပဲ၊ ကျွန်တော် ကာသာ ဒန်းကြိုးပြတ်သွားတဲ့ဥစ္စာ၊ ဘာကြီးမှာ ဘာတာဝန်ရှိနိုင် မှာလဲ၊ ကျွန်တော် ပြုတ်ကျရင် ပြုတ်ကျ၊ မပြုတ်ကျရင် ညီမလေး လူဝမ်ရင်း ပြုတ်ကျမှာပဲ၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဘာကြီးတို့ညီအစ်ကို တွေ စိတ်ဝမ်းကွဲသွားတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က ဦးဦးတို့ကို လိုက်ခေါ် ရမယ်၊ ဒါမှ ဘာကြီးတို့ သင့်မြတ်ကြမှာပေါ့”

တန်ထင်ဟုန်ပြောသည့်စကားမှာ အမှန်တရားသာ ဖြစ်သည်။

သူ့ကြောင့် အားလုံး စိတ်ဝမ်းကွဲသွားကြသည် မဟုတ်ပါလား။ လူရူဟုန်မှာ တန်ထင်ဟုန်၏ စကားကိုကြားပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ် သွားရသည်။

လူရူဟုန်က...

“ဒါကတော့ မင်းသဘောပဲကွယ်၊ မင်း ခေါ်ချင်လည်း လိုက် ခေါ်ပါ၊ သူတို့လိုက်လာရင်တော့ ငါ ဝမ်းသာရမှာပေါ့၊ မလိုက်လာရင် ဆက်ပြီး စိတ်မကောင်းရုံပေါ့၊ ငါ ဘာမှမပြောလိုတော့ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ရေထဲပြုတ်ကျပြီး မင်း ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ပြန်ပြောစမ်း ပါဦး လူလေးရယ်”

လူရူဟုန်က မေးလိုက်သဖြင့် တန်ထင်ဟုန်က ပြုံးလိုက်၏။

“ပြောပြရရင်တော့ ဇာတ်လမ်းက အရှည်ကြီးပဲ ဘာကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော် အကျယ်ချဲ့ မပြောတော့ဘူး”

“အေးပါ၊ ဘယ်လိုပြောပြောရပါတယ်၊ ငါက သိချင်တာရှိတာ”

“မြစ်ထဲကျသွားတော့ ကျွန်တော် ရေစီးနဲ့မျောပါသွားတယ် ဘာကြီးရဲ့၊ မြစ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို ကယ်တင်သူတစ်ဦး ပေါ်လာတယ်၊ အဲဒီလူက ကျွန်တော့်ကို သိုင်းပညာသင်ပေးတော့ ကျွန်တော်လည်း သိုင်းပညာတစ်ဝက်တစ်ပျက်နဲ့ ဘာကြီးတို့ဆီ ပြန်မလာချင်တော့ဘူး၊ ဆက်ပြီး သိုင်းပညာပဲ သင်နေလိုက်တယ်”

“မင်းကွာ ... ဆယ်နှစ်ကြီးများတောင် နေရတယ်လို့”

ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားပါသေးတယ်၊ သေသောသူ ကြာရင် မေ့ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း ဘာကြီးတို့ ကြာရင်မေ့သွားမှာပဲလို့ ယူဆပြီး ပြန်မလာတော့တာပါ”

ထိုအခါ လူဝမ်းရင်းက ဝင်ပြောသည်။

“ညီမလေးကတော့ မမေ့ပါဘူးနော်၊ မြစ်ကမ်းဆိပ်ရောက်ရင် အစ်ကိုကိုပဲ သတိရနေတာပါ”

“ဒါကတော့ ညီမလေးက အစ်ကိုကို ချစ်တာကိုး၊ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... အခုတော့ သိုင်းပညာလည်းစုံပြီ၊ ဘာကြီးတို့အပေါ် အန္တရာယ်ကျရောက်ရင်လည်း ကျွန်တော်က ကယ်တင်နိုင်ပြီ၊ အဲဒီအချိန် ပြန်လာတော့ အကောင်းဆုံးပေါ့ ညီမလေးရယ်”

တန်ထင်ဟုန်၏စကားများမှာ သွေးကြီးသော စကားများသာ ဖြစ်သည်။ လူရှုဟုန်၏ မျက်ခုံးများ မြင့်တတ်သွားလေ၏။

ငယ်ရွယ်နုနယ်လှသော မလောက်လေးမလောက်စား လူငယ်တစ်ဦးက သူတို့ကို ကယ်တင်ပေးမည်တဲ့။ မိမိကဲ့သို့ သိုင်းသမား အရင့်အမာကြီး၏ ဂုဏ်သိက္ခာကိုပင်မထောက် ပြောရက်လိုက်သည့် စကား။

ရင်တွင်း၌ မကျေမချမ်းဖြစ်သွားရသည်။ သို့သော် လူရှုဟုန်သည် ရင်တွင်းမှခံစားချက်ကို မျက်နှာ၌ မပေါ်လွင်စေပေ။

လူရှုဟုန်သည် တန်ထင်ဟုန်ကိုပြုံး၍ ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“အင်း ... မင်းဟာ ဘာကြီးတို့ကို ကယ်တင်နိုင်ပြီဆိုတော့ သိုင်းပညာတွေ အတော်ကလေး ပြည့်ဝခဲ့ပြီပဲ၊ ဝမ်းသာတယ်လူကလေး၊ ကဲ ... ကဲ ... မင်းနှမလေးနဲ့ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေထိုင်ပြီး ငယ်ငယ်ကလိုပဲ ညီမလေးကိုညှာနော် ဟုတ်လား၊ သွား ... သွား ... အနားယူချေဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာကြီး”

တန်ထင်ဟုန်ကလေးသည် လူရှုဟုန်ကို ဂါရဝပြုလိုက်ပြီး လူဝမ်းရင်းနှင့်အတူ လှည့်ထွက်သွားလေတော့၏။

* * *

(၁၀)

သံသယဖြစ်စရာ လူ

တန်ထင်ဟုန်သည် အနားမယူချေ။ အနားယူရန်လည်း မလိုချေ။ သူ ပင်ပန်းခဲ့သည်မှ မဟုတ်ဘဲ။ သူတို့သည် အိမ်ရှေ့ပန်းခြံထဲသို့ ဆင်းသက်လာကြလေ၏။

ပန်းခြံမှာ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်ကလို ပန်းမျိုးစုံစိုက်ပျိုးထားဆဲပင်။ ကြွကြွရွရွ လန်းဆန်းဖူးသစ်နေကြသည်။ အထူးသဖြင့် နှင်းဆီများမှာ လှပဝေဆာနေသည်။

တန်ထင်ဟုန်က နှင်းဆီဖြူတစ်ပွင့်စူးပြီး လှဝမ်းရင်းအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ရှေး... ညီမလေး၊ အစ်ကိုနဲ့ ညီမလေး မတွေ့ရတာ ဆယ်နှစ်တောင်ကြာပြီ၊ နည်းတဲ့အချိန် မဟုတ်ဘူး၊ အခု ညီမလေးနဲ့အစ်ကို ပြန်တွေ့ရတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ညီမလေးကို ဒီနှင်းဆီပန်းအဖြူကို ပေးတာ”

လှဝမ်းရင်း ပျော်ရွှင်စွာ လက်ခံလေ၏။ သူမက ရင်ရင်း...

“အစ်ကိုလည်း အတော်ပြောင်းလဲနေပြီနော်”

“ဘာ ပြောင်းလဲလို့လဲ ညီမလေးရဲ့”

“အစ်ကိုဟာ အလျင်က အဖြူရောင်ကို မကြိုက်ဘူးလေ၊ အဖြူရောင်ကို သိပ်မုန်းတာပဲ၊ အနီရောင်မှ အနီရောင်၊ ခုတော့လည်း အဖြူရောင်ကို ကြိုက်နေပြန်ပြီ၊ အဝတ်အစားလည်း အဖြူရောင်၊ ငြင်းလည်း အဖြူရောင်၊ နှင်းဆီပန်းလည်း အဖြူရောင်၊ အားလုံး အဖြူရောင်ချည်းပဲ၊ အကြိုက်ပြောင်းသွားတာ ဖြစ်မယ်နော်”

တန်ထင်ဟုန်သည် ကွက်ခနဲ မျက်နှာပျက်သွား၏။ သို့သော် သူသည် အဆင်ပြေအောင်တော့ ပြောပြသည်။

“ဪ... ညီမလေးရယ်၊ လူဆိုတာ အသက်ကြီးလာတာနဲ့ အမျှ ပြောင်းလဲတတ်တာပဲ၊ အတွေးအခေါ် အယူအဆတွေလည်း ပြောင်းလဲတတ်တာပဲ ညီမလေးရယ်”

သူသည် ဆက်ပြောလေ၏။

“ငယ်ငယ်က အစ်ကို အနီရောင်ကို ချစ်တယ်၊ ရဲရင့်တာ သတ္တိရှိတာကို ကြိုက်တဲ့သဘောပေါ့၊ အဲ... အခု အရွယ်ရောက်လာတော့ အရာရာမှာ ရဲရင့်နေလို့ မရဘူးဆို စဉ်းစားမိလာတယ်၊ ရဲရင့်တိုင်းကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြူစင်မှုကောင်းတယ်၊ ဖြူစင်မှုရိုးသားတယ်ဆိုတာတွေကို မြင်လာပြီလေ၊ ဒါကြောင့် အဖြူရောင်ကို ပြောင်းလဲကြိုက်တာပါ”

လှဝမ်းရင်းသည် တန်ထင်ဟုန်၏ စကားများကို နားထောင်ပြီးမှ...

“ညီမလေးကတော့ ဘာမှ မပြောင်းလဲဘူး၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ကြိုက်တာတွေကိုပဲ ကြိုက်တယ်၊ ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပဲ နေတယ် ထိုင်တယ်၊ ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပဲ ငိုတယ်၊ အားလုံး ငယ်ငယ်တုန်းက အတိုင်းပဲ”

“ဒါပေမယ့် ပြောင်းလဲခဲ့တာကို ညီမလေး မသိလိုက်တာ ရှိပါသေးတယ်”

“ဘာများလဲ”

“ငယ်ငယ်တုန်းက အကျည်းတန်ပြီး ကြီးလာတော့မှ အရမ်း ချောလာတာဟာ ညီမလေးရဲ့ ပြောင်းလဲမှုပေါ့ ညီမလေးရဲ့”

လှဝမ်းရင်းသည် မမျှော်လင့်သောစကားကြောင့် မျက်နှာ၌ သွေးရောင်လွှမ်းသွားလေ၏။ သူမသည် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေ ပြီးမှ ...

“ဒါက အစ်ကိုထင်လိုပါ၊ ညီမလေးကတော့ မပြောင်းလဲပါ ဘူး၊ ညီမလေးက ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း လူတိုင်းက လှတယ် ချောတယ်လို့ ချီးကျူးခဲ့ကြတာချည်းပဲ၊ အစ်ကိုလည်း ညီမလေးကို ချီးကျူးခဲ့တာပဲ၊ တစ်ခါမှ အကျည်းတန်တယ်လို့ မပြောခဲ့ပါဘူး”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဒါကတော့ ကိုယ့်ညီမဆိုတော့ သာသာ ထိုးထိုး ပြောတာပေါ့”

“ဒါက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကို ရောက် လာတဲ့အခိုက် ညီမလေးတို့ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုက ညီမလေးကို အလိုလိုက်တဲ့ အကြောင်း ပြောချင်တာပါ၊ အစ်ကို ရေထဲပြုတ်ကျတုန်းကလည်း ညီမလေးကို အလိုလိုက်ခဲ့လို့ပဲ၊ ညီမလေးက အစ်ကိုကို အတင်းစီး ခိုင်းတော့ အစ်ကို ဒန်းစီးရတာပေါ့၊ ညီမလေးကိုသာ အလိုမလိုက် ခဲ့ရင် အစ်ကိုလည်း ရေထဲပြုတ်ကျစရာ မလိုတော့ဘူး”

တန်ထင်ဟုန်ကမူ သူ အလိုလိုက်ကြောင်းကို ရည်ရွယ်ပြော ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် တဖက်က လှဝမ်းရင်း၏ချို့ယွင်းချက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြနေသကဲ့သို့ ရှိနေသဖြင့် လှဝမ်းရင်း၏မျက်နှာ ညှိုး သွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တကယ်တော့ အစ်ကို ရေထဲပြုတ်ကျတာ ညီမလေးကြောင့်ပါ”

သူမသည် ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်၏။ တိုးပင်တိုးသော်လည်း တန်ထင်ဟုန် ကောင်းစွာကြားလိုက်သည်။ တန်ထင်ဟုန်မှာ စိတ် မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ချက်ချင်းပင် ပျာပျာသလဲ ပြော၏။

“ညီမလေး အဲဒီလို မထင်ပါနဲ့၊ အစ်ကိုက ညီမလေးကို ဘယ်လောက် အလိုလိုက်သလဲ ဆိုတာကိုသာ ပြောတာပါ၊ ညီမလေး ကို အစ်ကိုက အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတာတွေလည်း ပြီးနေပါပြီ၊ အစ်ကိုဟာ ညီမလေးကို ငယ်ငယ်ကလည်း ချစ်တယ်၊ အခုလည်း ချစ်တယ်၊ ငယ်ငယ်ကလည်း အလိုလိုက်ခဲ့တယ်၊ အခု လည်း အလိုလိုက်မယ်၊ ကဲ ... ကျေနပ်ပြီလား”

ထိုသို့ပြောလိုက်မှ လှဝမ်းရင်း၏မျက်နှာသည် ပြုံးယောင်သန်းလာပြီး ဦးခေါင်းကလေးကိုငဲ့၍ ...

“တကယ်ပြောတာနော်၊ ညီမလေးကို ငယ်ငယ်တုန်းကလို အစ်ကို အလိုလိုက်ရမယ်နော်”

“အလိုလိုက်ရမှာပေါ့၊ ညီမလေးရယ်၊ အစ်ကို့မှာ ဒီညီမလေး တစ်ယောက်ပဲရှိတာ”

တန်ထင်ဟုန်နှင့် လှဝမ်းရင်းတို့ ပန်းခြံထဲ၌ စကားပြောနေကြစဉ် တန်ထင်ဟုန်၏မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် တင်းမာခက်ထန်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် လှဝမ်းရင်းသည် တန်ထင်ဟုန်၏ မျက်နှာအား စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်လေ၏။

“အစ်ကို ဘာ ... ဘာတွေလို့လဲဟင်၊ အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာထား ပြောင်းသွားတာလဲ”

တန်ထင်ဟုန်သည် ခြံတံခါးဆီသို့ စိုက်ကြည့်နေပြီး ...

“ညီမလေးတို့မှာ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးနဲ့လူတစ်ယောက် အသိရှိနေသလား”

“ဟင့်အင်း ... မရှိပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

လှဝမ်းရင်းက နားမလည်စွာ ပြန်ပြောလိုက်၏။

တန်ထင်ဟုန်က ...

“ညီမလေး ... ဒါဆိုရင် ခြံဝင်းနဲ့မျက်စောင်းတိုးက သစ်ပင်ကြီးအောက်ကိုကြည့်၊ တည့်တည့် မကြည့်နဲ့၊ မျက်စိစွေပြီးကြည့်”

လှဝမ်းရင်းသည် မျက်စိစွေပြီး ကြည့်လေ၏။ သစ်ပင်အောက်၌ မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးမြိုင်းမွေးနှင့် လူစိမ်းတစ်ယောက်သည် ခြံထဲရှိသူတို့အား မသိမသာ အကဲခတ်နေကြောင်း တွေ့ရှိရ၏။

“အို ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဘယ်သူလဲ မသိဘူး၊ ဒီလူကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး”

လှဝမ်းရင်းက တန်ထင်ဟုန်အား တီးတိုးပြောပြလေသည်။

တန်ထင်ဟုန်က ...

“ဘာကြီးအသိထဲက မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

လှဝမ်းရင်းက ခေါင်းခါသည်။

“ဟင့်အင်း ... မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဖေဖေဆီ တစ်ခါမှ ဝင်ထွက်သွားလာတာလည်း မတွေ့ဖူးဘူး၊ တော်တော်တော့ ထူးခြားတာပဲ၊ အရင်က ဒီအိမ်ကြီးကို စောင့်ကြည့်သူလည်း မရှိဖူးပါဘူး”

“ဒါဆို လူစိမ်းတစ်ယောက်ဆိုတာ သေချာပေါ့၊ အသာနေ”

တန်ထင်ဟုန်က ခြေလှမ်းပြင်လိုက်ရာ လှဝမ်းရင်းက စိုးရိမ်တကြီး တားဆီးလိုက်၏။

“အို ... မသွားနဲ့ ... မသွားနဲ့၊ အစ်ကိုသွားရင် တိုက်တာခိုက်တာတွေ ဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဟာ ... မဟုတ်တာ၊ အစ်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှမကြောက်ပါဘူး”

“မသွားပါနဲ့၊ အစ်ကို၊ ဟိုလူ့နောက်ကျောမှာ ဓားလွယ်ထားတာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

လုဝမ်ရင်းသည် တန်ထင်ဟုန်အား စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် တားဆီးနေလေ၏။

တန်ထင်ဟုန်က တဟားဟား ရယ်မောရင်း...

“ကဲ ... ကဲ ... ကောင်းပြီ ... ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆိုရင် အစ်ကို ခြံပြင်ကို မထွက်တော့ဘူး၊ ဒီလူကို ခြံထဲလှမ်းခေါ်ပြီး မေးမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျား ဒီအိမ်ကြီးကို ချောင်းကြည့်နေတာလဲလို့၊ သူလုပ်တာက မဟုတ်ဘူးလေ”

လုဝမ်ရင်းက ခေါင်းညိတ်လေ၏။

တန်ထင်ဟုန်သည် ခြံဆီသို့ လျှောက်သွားတော့သည်။ ခြံတံခါးဝ၌ရပ်ပြီး လှမ်းကြည့်သောအခါ ထိုလူစိမ်း ရှိနေသေး၏။

“ဟေ့ ... လူ၊ ခဏဗျ”

တန်ထင်ဟုန်က လူစိမ်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်လေ၏။ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးနှင့်လူရွယ်မှာ အံ့သြသွားသည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ သူမှလွဲ၍ မည်သူမှ ရှိမနေပါ။

သူသည် တန်ထင်ဟုန်ကိုကြည့်၍ မေးလိုက်၏။

“ကျုပ်ကို ခေါ်တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

မုတ်ဆိတ်နှင့်လူရွယ်သည် ခြံတံခါးဆီသို့ လျှောက်လာလေ၏။

သူသည် ခြံတံခါးတစ်ဖက်၌ ရပ်နေသော တန်ထင်ဟုန်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်သည်။

“ကိစ္စက ...”

မုတ်ဆိတ်နှင့်လူရွယ်က မေးလိုက်၏။

တန်ထင်ဟုန်က ...

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို စောင့်ကြည့်နေတာလဲ”

ထိုအမေးစကားကြောင့် မုတ်ဆိတ်နှင့်လူရွယ်မှာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေ၏။

တန်ထင်ဟုန်၏ မျက်လုံးများကို ထိုလူရွယ်က စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့မျက်လုံးများ၌ အကြောက်တရား မရှိချေ။

“ခင်ဗျားဥစ္စာက လွန်လွန်းလှချည်လား၊ ကျုပ်မျက်လုံးနဲ့ကျုပ်ကြည့်တာ ကျုပ်က ဘယ်သူ့ကို ခွင့်တောင်းနေရဦးမှာလဲ”

“မကြည့်နဲ့ ကျုပ် မကြိုက်ဘူး”

မုတ်ဆိတ်နှင့် လူရွယ်က ပြုံးသွား၏။

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ကျုပ်တော့ ကြိုက်တယ်”

“ဘာကွ ...”

တန်ထင်ဟုန်၏ဒေါသသည် ပေါက်ကွဲထွက်သွားတော့သည်။

သို့သော် သူ့နောက်တွင်ရှိနေသည့် လုဝမ်ရင်းက သူ့ကို ဆွဲထားသည်။

“အစ်ကိုတန် ... အစ်ကိုတန် မထွက်ရဘူး၊ ရန်မဖြစ်ရဘူး”

တန်ထင်ဟုန်က လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ ပြောလိုက်၏။

“မင်းက ငါ့ကို ဘာကောင်မှတ်နေသလဲ၊ မင်းလိုကောင်ကို

တစ်စစ်ဆွဲဖို့လို့ ရတယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား၊ ဆွဲဖို့ပြမှ မင်းလိုကောင်မျိုး မှတ်သွားမယ်”

မှတ်ဆိတ်နှင့်လူရွယ်ကလည်း တုံ့ပြန်ပြောဆိုလေ၏။

“ငါကလည်း မင်းလိုကောင်မျိုးကို အမှုန့်ချေပစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ မင်း သိလား”

တန်ထင်ဟုန်မှာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လွန်းသဖြင့် တံခါးဖွင့်ရန် ကြိုးစားတော့သည်။

လုဝမ်ရင်းမှာလင်း အဓမ္မပင် တန်ထင်ဟုန်ကို ဖက်ထားရသည်။

“နေစမ်းပါ ညီမလေးရယ် ... ဒီကောင်ပြောတာကို ညီမလေး ကြားတယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်လောက် အသည်းယားစရာ ကောင်းသလဲလို့၊ ဒီကောင်ကို အစ်ကို ဆုံးမလိုက်ပါရစေ”

ထိုအခါ မှတ်ဆိတ်နှင့်လူရွယ်က ...

“အေး ... ငါကလည်း မင်းလိုကောင်မျိုးတွေကို သင်ခန်းစာပေးချင်နေတာ ကြာပြီကွ”

သုတိ သည် ခြံဝင်းတံခါး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ခြိမ်းခြောက်ပိန်းဟောက်နေကြ၏။

“အေး ... မင်းတော နေနှုန်းဦးပေါ့ကွာ၊ ဒီမှာ ငါ့ ညီမလေး ကြားကခံနေလို့ မင်း သက်သေသွားတယ် မှတ်ထား၊ နို့မို့ဆိုရင်တော့ ဒီသံတိုင်တွေလို မင်း ကွေးသွားမယ် မှတ်ထား”

တန်ထင်ဟုန်သည် ခြံဝင်းတံခါးရှိ သံတိုင်များအား ဖျစ်ညှစ်

လိုက်ရာ သံချောင်းများ ကွေးသွားသည်။ ထိုအခါ မှတ်ဆိတ်နှင့် လူရွယ်က တဟားဟား ရယ်လေ၏။

“အင်း ... တော်တော်ကြိုးစားတဲ့ အကွင်းအားပဲ၊ သံတိုင်ကွေးသွားအောင်ကို သန်မာတာပါလား၊ ဟား ... ဟား ... ဟား”

မှတ်ဆိတ်နှင့်လူရွယ်က တဟားဟားအော်ရယ်ရင်း ခြံတံခါးရှိ ကွေးသွားသည့်သံတိုင်များကို ဆွဲလိုက်သည်။ ထိုအခါ သံချောင်းများသည် ကွေးညွတ်သွားရုံမက အပြင်သို့ပင် ပါသွားသည်။

ထိုအခါ တန်ထင်ဟုန်နှင့် လုဝမ်ရင်းတို့မှာ အံ့သြလွန်းသဖြင့် ကြက်သေ သေသွားကြတော့၏။

“လာ ... လာ ... အစ်ကို၊ အိမ်ထဲဝင်မယ်”

လုဝမ်ရင်းက တန်ထင်ဟုန်ကို အတင်းဆွဲခေါ်သွားလေ၏။ တန်ထင်ဟုန်သည် ရုန်းကန်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် လိုက်ပါသွားသည်။

မှတ်ဆိတ်နှင့်လူရွယ်က တန်ထင်ဟုန်ကို ခီမှိတ်မသုန် ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။ ကွေးကောက်နေသော သံတိုင်များကို ဆွဲယမ်းလိုက်ပြီး ...

“ဟင်း ... သူ့ကိုယ်သူ တန်ထင်ဟုန်တဲ့၊ ဟား ... ဟား ... ဟား ... တန်ထင်ဟုန် ... တန်ထင်ဟုန် အေး ... ဒင်း မိုးကောင်းတုန်း ရွာထားဦးပေါ့ကွာ”

မှတ်ဆိတ်နှင့်လူရွယ်က လှည့်လှည့်လှည့်လှည့်လေတော့၏။

(၁၀)
ခြောက်ထောင့်ကြယ် လက်နက်

မှတ်ဆိတ်နှင့်လူငယ်သည် ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် ခြေလှမ်းက
ဆောင့်နင်းရင်း ရွာလမ်းအတိုင်း ပြန်လာခဲ့၏။ ညနေဆည်းဆာချိန်
ဖြစ်နေ၍ ရွာထဲ၌ လူသွားလူလာ စည်ကားစပြုလေပြီ။

သူသည် ရွာထဲမှ ဆက်လက်လမ်းလျှောက်ခဲ့ရာ ရွာတစ်ဖက်
ထိပ်သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ထို တစ်ဖက်ထိပ်တွင် ပန်းတစ်ပွင့်
စားသောက်ဆိုင် တည်ရှိ၏။

စားသောက်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ သူသည် ဆိုင်းဘုတ်
ကို မော့ကြည့်၏။ ဝမ်းဗိုက်မှာလည်း ဆာလောင်သယောင် ဖြစ်လာ
သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ချလိုက်တော့သည်။

သူသည် ဆိုင်ရှင်အဘိုးကြီး ထိုင်နေသည့်ထိုင်ခုံသို့ တန်းမဝ
စွာ ဝင်သွားသည်။ ဆိုင်ရှင်အဘိုးကြီးမှာ အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်
နေပြီ ဖြစ်၏။

အမည်မှာ ကျင်းဟုတ်ကြီး ဖြစ်သည်။

ကျင်းဟုတ်ကို မှတ်ဆိတ်နှင့်လူငယ်သည် သိရှိထား၏။ သူက
ဆာလောင်နေသဖြင့် ကျင်းဟုတ်ထံသို့ ဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဗျို... ဦးကျင်းဟုတ်ကြီး နေကောင်းရဲ့လား”

“ဟေ...”

ကျင်းဟုတ်သည် တုန်လှုပ်သွားသည်။

“ငါ နေကောင်းတာ နေမကောင်းတာ မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့
လဲကွ”

“ဦးကြီးကျင်းဟုတ်နေကောင်းမှ ကျွန်တော် တောင်းတဲ့အကူ
အညီပေးနိုင်မှာမို့ ဒီလို နှုတ်ဆက်လိုက်တာပါဗျာ”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“အခု ကျွန်တော် ဗိုက်ဆာနေတာဗျ”

“တစ်ခုခု မှာစားလိုက်ပေါ့ကွာ”

“စားတာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ပြီးရင် အိပ်ဖို့ တစ်ခန်းလောက်
လိုချင်ပါတယ်”

“အခန်းလွတ်တွေ အများကြီးပါပဲကွာ၊ မင်း အခန်းတစ်ခန်း
ယူလိုက်ပေါ့”

“အဲဒါ ပြောတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်မှာ စားသောက်ဖို့အတွက်
လည်း ပိုက်ဆံမရှိဘူး၊ အခန်းငှားဖို့လည်း ပိုက်ဆံမရှိဘူး၊ ကျွန်တော်
ဖြူကာပြာကာ ကျနေတာ”

မှတ်ဆိတ်နှင့်လူငယ်က အခြေအနေမှန်ကို တင်ပြရလေသည်။

သူလိုလူမျိုးကို မည်သည့်ဆိုင်ရှင်ကမျှ လက်ခံ ဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကျင်းဟုတ်ကို ဤမျှ ချီသာစွာပြော နေခြင်း ဖြစ်၏။

“မရှိလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ ရှိမှပေးပေါ့”

ကျင်းဟုတ်သည် စိတ်ချမ်းသာသလိုနေသူ ဖြစ်၏။ သူ့ဆိုင်၌ ပိုက်ဆံမရှိ၍ စားမရနိုင်သူ မရှိစေရပေ။ ပိုက်ဆံမရှိသဖြင့် တည်းခိုနိုင် သူမရှိ မဖြစ်စေရပေ။

သူသည် မုတ်ဆိတ်နှင့်လူငယ်ကို လွယ်ကူစွာပင် လက်ခံလိုက် လေ၏။

မုတ်ဆိတ်နှင့်လူငယ်သည် သူ့စကားကို ကျင်းဟုတ်က လက်ခံ လိုက်သည်ကို တွေ့ရသောအခါ အလွန် ဝမ်းသာသွားသည်။

သူသည် စားပွဲထိပ်ရုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။ သူသည် အခြားအရာကိုလည်း ရသမျှအခွင့်အရေးကို မယူပေ။ သူ ဗိုက်ပြည့် ရှိ ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပွဲသာ မှာစားသည်။

ကျင်းဟုတ်သည် ခေါင်းတဆတ်ညိတ်ညိတ်ရင်း ကြည့်နေ လေသည်။

စားပွဲထိုးသည် ခေါက်ဆွဲကြော်ကို အတန်ကြာသည်အထိ မသုံးပေ။

“မြန်မြန်ကြော်ပါဗျာ၊ ကျုပ်မှာထားတာ ကြာလှပါပြီ၊ ကျုပ် ဆာလာတာ ကြာပြီဗျာ”

စားပွဲထိုးအကြီးအကဲက လူရွယ်အား မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။

“အလကားလည်း လာစားသေး မြန်မြန်လည်း လိုချင်သေး၊ ဘယ်လို သတ္တဝါလဲမသိဘူး၊ အတော်တိုင်ပြည်ကများ လာတာလား မသိဘူး”

သူသည် ထိုစကားကို ဖွင့်ပြောလိုက်သည်တော့ မဟုတ်ပါ။ စိတ်ထဲက ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ တကယ်ပြောလိုက်သည့် စကားကတော့ ချို့ပါသည်။

“ရမှာပါ ဆရာလေး၊ ခဏလေးစောင့်ပါနော်၊ မကြာပါ ရတော့မှာပါ”

မကြာမီ စားပွဲထိုးလေးသည် ခေါက်ဆွဲကြော်ပန်းက ဦးသည် ချပေးလေသည်။

ဆာလောင်နေသည့် မုတ်ဆိတ်နှင့်လူရွယ်သည် အစားဟား စားလေရာ တစ်ခဏချင်း ခေါက်ဆွဲကြော်များ ကုန်သွင်း မင်းပဲ လူရွယ်သည် ကျင်းဟုတ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဦးလေးကျင်းဟုတ်ကြီး ... ကျွန်တော် ဗိုက်မဝသေးပါဘူးဗျာ၊ ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပွဲလောက် ထပ်စားပါရစေ”

“ဟ ... ငါပြောထားပြီးပြီပဲ၊ မင်းကြိုက်သလောက် စားပေါ့”
မုတ်ဆိတ်နှင့်လူရွယ်သည် စားပွဲထိုးဘက်သို့လှည့်၍ မှာကြား လိုက်၏။

“ငါ့ကို ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပွဲ ထပ်ပေးပါဦးကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာလေး”

စားပွဲထိုးလူငယ်သည် ထွက်သွားပြီး အတန်ကြာသောအခါ ခေါက်ဆွဲကြော် နောက်ထပ်တစ်ပွဲ လာချပေးလိုက်၏။ ခေါက်ဆွဲ ကြော်ပွဲလည်း ပြောင်သလင်းခါသွားလေသည်။

“အင်း... အခုမှ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတော့တယ်”

လူရွယ်သည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသည့် အာသာပြည့်သွား ဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ စားပွဲထိုးလူငယ်လေးသည် ကားသောက်ပြီးသည့် ပန်းကန်ပြားများကို သိမ်းဆည်းနေသည်။ လေထဲသို့ အချိန်၌ ကျင်းဟုတ်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသဖြင့် လူငယ်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

လိုက်သွားမိတ်ဆိတ်နှင့်လူရွယ်က ပြောလိုက်သည်။

“ကဲ... ညီလေး၊ ငါ့ပိုင်းက ဘယ်လောက်ကျသလဲကွ”

ထိုအခါ ကျင်းဟုတ်ကြီးနှင့် မိတ်ဆိတ်နှင့်လူရွယ် ပြောနေသည့် ဘားများကို ကြားခဲ့သည့် စားပွဲထိုးအကြီးအကဲသည် လူရွယ်ဆီသို့ လျှောက်လာလေ၏။

“ဆရာလေး ဘာပြောတာလဲခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော်စားတာ ဘယ်လောက်ကျသလဲလို့ မေးနေတာပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာလေးရယ်၊ ဆရာလေးနဲ့ ဆရာကြီးကျင်း ဟုတ်တို့ ပြောနေတာကို ကျွန်တော် ကြားပါတယ်၊ ဆရာလေး ဘာကြောင့် မေးတာလဲခင်ဗျာ”

“သိချင်လို့ပေါ့ဗျာ”

“ခေါက်ဆွဲကြော် နှစ်ပွဲအတွက်တော့ ငွေစနှစ်စ ကျပါတယ်၊ ဆရာလေးက ရှင်းမလို့လားခင်ဗျာ”

“မေးကြည့်တာပါ၊ ဦးလေးကျင်းဟုတ်ကြီး ဘယ်မှာလဲ၊ ကျွန် တော်အတွက် အခန်းတစ်ခန်းငှားထားတယ်၊ အဲဒီအခန်းကော ငွေ ဘယ်လောက်ကျသလဲဆိုတာ မေးပေးပါဗျာ”

“ဆရာလေးမှာ ငွေမှမပါဘဲ၊ သူ့ကိုမေးနေလို့ အပိုပေါ့ခင်ဗျာ”

“မေးမှာသာ မေးပေးစမ်းပါဗျာ၊ မေးရမှာက ခင်ဗျားအလုပ်၊ နောက်ပိုင်းကိစ္စက ကျုပ်အလုပ်ပါ”

လူငယ်သည် စိတ်ဆိုးသွားသည်။

ထိုအခါ နောက်မှဝင်လာသော ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် မိတ်ဆိတ် နှင့်လူရွယ်၏စကားကို ကြားသဖြင့် တဟားဟား ရယ်လေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ၊ မင်းပဲ ပေးစရာငွေမပါလို့ စားပါရစေ တည်းပါရစေ ပြောတယ်၊ အခု ငွေက ဘယ်နှယ်ရောက်လာတာလဲ”

မိတ်ဆိတ်နှင့်လူငယ်သည် ကျင်းဟုတ်ကြီး ထိုင်ချလိုက်သည့် စားပွဲသို့ ထသွားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်မှာ ငွေစ မပါတာတော့ အမှန်ပါပဲ”

“အေးလေ... မင်းမှာ ငွေစမပါလည်း ငါ ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ မင်း စားချင်တာစား၊ တည်းချင်သလိုတည်းလို့ ငါ ခွင့်ပြုလိုက်ပြီပဲ”

“ငွေတော့ မပါပါဘူး၊ ဒီပြင်ဟာတွေတော့ ပါပါတယ်၊ ဦးကျင်းဟုတ်ကြီးရဲ့၊ စားသောက်ခန့် အခန်းခကို ပြောစမ်းပါ”

“မင်းက ဘာရည်ရွယ်ချက်မန်း မသိဘဲ အတင်းပြောခိုင်းနေတော့ ပြောရမှာပေါ့ကွာ၊ ခေါက်ဆွဲကြော်နှစ်ပွဲက ငွေစနစ်စ၊ အခန်းခက ငွေစဆယ်စ၊ စုစုပေါင်း ဆယ်နှစ်စပေါ့ကွ၊ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် တမင် ဈေးမြှင့်၍ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တည်းခိုခမှာ ငွေစငါးစသာ ကျသည်။ လူရွယ် ငွေမချေနိုင်ဟုထင်ထား၍ တမင် ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် အရယ်ရပ်သွားလေ၏။ မျက်လုံးကြီးလည်း ပြူးထွက်လာသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော မုတ်ဆိတ်နှင့်လူရွယ်၏ လက်သည် စားပွဲပေါ်သို့ ရောက်လာပြီး လက်ပြန်ရုတ်သွားသောအခါ ရွှေဒဂါးဆယ်နှစ်ပြားတိတိ ကျန်ရစ်ခဲ့သောကြောင့်တည်း။

သူသည် စကားမပြောနိုင်ဘဲ တံတွေးနှင့်သလို ဖြစ်နေ၏။ လူရွယ်က ...

“ကျွန်တော့်မှာ ငွေစကော့ မပါခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရွှေဒဂါးတွေတော့ ပါပါတယ်၊ ဒီ ရွှေဒဂါးဆယ်နှစ်ပြားဟာ ငွေစ ဆယ်နှစ်စထက်တော့ များမှာပါပဲ၊ များပါစေ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန်မအမ်းပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော်တည်းခိုမယ့် အခန်းခအဖြစ် ကြိုတင်ယူထားလိုက်ပါတော့ဗျာ”

“ဟာ ... မဟုတ်တာကွာ၊ မင်းရဲ့ ရွှေဒဂါးဆယ်နှစ်ပြားဟာ အခန်းခကျသင့်ငွေထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုနေပါတယ်၊ ပိုတဲ့ငွေ ဖြန့်ယူပါ”

သူ့၌ ငွေစမပါ၍ စားသောက်ခွင့်ပြုပါရန် ပန်ကြားသောအခါ သူသည် ကြည်ကြည်သာသာနှင့် ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အချို့သိုင်းသမားများသည် စားသောက်ပြီး တုတ်တပြက် ဓားတပြက်လုပ်ပြီး ဆိုင်ရှိပစ္စည်းများကို ဖျက်ဆီးသွားသည်ကို ကျင်းဟုတ်ကြီးက အကြိမ်ကြိမ် ခံခဲ့ရသောကြောင့်တည်း။

ထို့ကြောင့် သူသည် လူရွယ်က ခွင့်ပန်သောအခါ ကျေကျေ နပ်နပ် ခွင့်ပြုခဲ့ပေသည်။ ယခုတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ လူရွယ်သည် ရွှေဒဂါးပြား ကိုင်သုံးသူဖြစ်နေပေပြီ။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဦးကျင်းဟုတ်ကြီးက သဘောကောင်းတာပဲ၊ ကျုပ်ကို ပိုက်ဆံမရှိဘဲနဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော်လည်းကျွေးတယ်၊ အခန်းလည်း ငှားတယ်ဆိုတော့ ဦးကျင်းဟုတ်ကြီးပဲ ယူလိုက်ပါစေ”

ကျင်းဟုတ်ကြီးလည်း မငြင်းတော့ချေ။

“မင်းက ဒီလောက်တောင် ရက်ရောနေမှတော့ ငါကလည်း မင်းကို အကောင်းဆုံးအခန်းပေးပြီး အကောင်းဆုံး ပြုစုရတော့မှာပေါ့ကွာ၊ ကဲ ... လာ ... လာ၊ ငါကိုယ်တိုင် မင်းနေရမယ့်အခန်းကို လိုက်ပြမယ်”

ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် သော့တစ်ချောင်းကိုယူလျက် အပေါ်ထပ်

သို့ တက်လေသည်။ မုတ်ဆိတ်နှင့်လူရွယ်သည်လည်း ကျင်းဟုတ် နောက်သို့ လိုက်သွားသည်။

“ကဲ ... ဒီအခန်းဟာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ လေကောင်းလေသန့် လည်း ရတယ်၊ အောက်ကိုလည်း ဆီးမြင်နိုင်တယ်၊ နောက်ဆုံးပြော လိုက်မယ်ကွာ၊ မင်းနေချင်ရင် တစ်သက်လုံးပဲ နေနေ၊ မင်းစိတ်ကြိုက် နေနိုင်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကဲ ... ငါ သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျင်းဟုတ်ကြီး ထွက်သွားသောအခါ မုတ်ဆိတ်နှင့်လူရွယ် သည် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဝင်လာခဲ့သည်။ အခန်းသည် အတော် ကောင်းသည်။ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနှင့် ပရိဘောဂ အစုံအလင်ရှိသည်။ သူသည် ကျော့၌လွယ်ထားသည့် ဓားကိုဖြုတ်၍ ခေါင်းအုံးအနီးတွင် ထားသည်။

ထိုအခါမှ ဓားနှစ်ချောင်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူသည် ဓားနှစ်လက်ကို ပူးချည်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ခေါင်းမှ မြက်ဦးထုပ် ကိုလည်း ချိတ်တစ်ခုတွင် ချိတ်လိုက်၏။ ဖိနပ်စုတ်ကိုတော့ ခုတင် ခြေရင်း၌ပင် ချွတ်လိုက်သည်။

သူ ပြုံးလိုက်သည်။ လှဝမ်းရင်းအား သတိရလိုက်မိလေသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ လှဝမ်းရင်းသည် သူ၏မုတ်ဆိတ်မွှေး ပါးမြိုင်းမွှေး နှင့်မျက်နှာကို ဖြင်လိုက်ရလေသည်။

လှဝမ်းရင်းသည် တန်ထင်ဟုန်ဆိုသည့် အဖြူရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူငယ်အား စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ခေါ်နေသည်ကို သူ မြင်ယောင်လာမိ လေသည်။

သူသည် သူဝတ်ဆင်ထားသည့် အနက်ရောင်အင်္ကျီအား ချွတ် လိုက်သောအခါ သူ့ရင်ဘတ်၌ ကျပ်ဝိုင်းခန့်ရှိ အမည်းရောင်အမှတ် ကြီး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သူသည် အင်္ကျီအား လွင့်ပစ်မည်ပြုပြီးမှ သတိရပြီး ကမန်း ကတန်း အိတ်ကိုလှမ်း၍ နှိုက်လိုက်လေသည်။ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ကြယ်လက်နက်ပုန်းတစ်ခု ထွက်လာသည်။

ခြောက်ထောင့်ကြယ် လက်နက်ကလေးကို လေထဲ၌မြှောက်၍ ဆော့ကစားနေသည်။ ခြောက်ထောင့်ကြယ် လက်နက်ကလေးသည် သံမဏိဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော လက်နက်ပုန်းကလေးပင်။

ခြောက်ထောင့်ကြယ် လက်နက်သည် မည်သူ၏ လက်နက် ပေတည်း။

* * *

(၁၂)
အပြိုင် အဆိုင် အနိုင်

ပန်းတစ်ပွင့် စားသောက်ဆိုင်၌ တည်းခိုနေထိုင်သည့် မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးမြိုင်းမွေးနှင့်လူငယ်မှာ ဆက်ဆံရေးကောင်းလှသဖြင့် တစ်ဆိုင်လုံးနှင့် ရင်းနှီးသွားလေ၏။

လီဖူးယုံ ...။

လီဖူးယုံဆိုသည်မှာ ထိုလူငယ်၏အမည် ဖြစ်သည်။ လီဖူးယုံ သည် ဆက်ဆံရေးကောင်းရုံတင် မဟုတ်။ စိတ်ရင်းလည်း ကောင်းသည်။ ထို့ပြင် သူ သုံးစွဲပုံနှင့် သူနေထိုင်ပုံမှာ တခြားစီ ဖြစ်သည်။

အလွန်တစ်ရာရောင့်ရဲပြီး လောကသဘာဝကို နားလည်သည့် ကျင်းဟုန်ကြီးနှင့် ထိုလူရွယ်သည် မကြာမီ ဦးလေးသားချင်းနှင့် တူသားသဖွယ် ရင်းနှီးခင်မင်သွားသည်။ လူရွယ်သည် ကျင်းဟုတ်ကြီးကို လေးလည်း လေးစားသည်။ ချစ်လည်း ချစ်သည်။ အဘိုးအို၏ လောကအမြင်များကို သူ လေးစားသည်။

လူတိုင်းအပေါ် ပြုံးနိုင်သည်ကိုလည်း သူ လေးစားသည်။

အဘိုးအို၏ အပြုအမူ အပြောအဆိုမှန်သမျှမှာ လေးစားဖွယ် ဖြစ်နေသည်ကို သူ သိသည်။

သူသည် သိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ထိုအချက်ကို ကျင်းဟုတ်ကြီးက သိသည်။ ဓားသမားတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း သူ့ဓားချက်ကို မည်သူမျှ မမြင်ဖူးချေ။

ဓားနှစ်လက်ကိုပူး၍ ချိတ်ဆွဲထားသဖြင့် အမြင်မသန်သူများက ဓားတစ်လက်သာ ချိတ်ဆွဲထားသည်ဟု မြင်တတ်ကြသည်။

သူသည် ထစ်ခနဲရှိ ဓားနှင့်ဖြေရှင်းတတ်သူ မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် သူ့ဓားနှင့်ရှင်းပြီဆိုလျှင် ကြောက်ရတော့သည်။ သူ့ဓားသည် အလွန်သွေးဆာသောဓား ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဓားကို သူ မထုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဓားထုတ်ပြီးလျှင် သွေးစွန်းသွားမှ ဓားအိမ်ထဲပြန်ဝင်သောဓားမျိုး ဖြစ်သည်။

ပန်းတစ်ပွင့် စားသောက်ဆိုင်မှလူများမှာ သူ့အား ဓားသမားအဖြစ် သိထားကြသော်လည်း ဓားကြောင့် အထင်ကြီးကြသည် မဟုတ်ချေ။

တစ်နေ့တွင် သူ၏အတွင်းအားကို မြင်လိုက်ကြရသဖြင့် ပန်းတစ်ပွင့်စားသောက်ဆိုင်မှ လူများအားလုံး သူ့ကို ဖြူသွားကြသည်။

တစ်နေ့တွင် ပန်းတစ်ပွင့်စားသောက်ဆိုင်သို့ လူရမ်းကားတစ်ဦး ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုလူသည် ရွာခံမဟုတ်ပေ။ လူစိမ်းတစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။

သာမန်အရပ်သား မဟုတ်။ အောက်လမ်းသိုင်းသမား လူရပ်ကားတစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။

ပထမတော့ သူသည် ကောင်းကောင်းသာ ဖြစ်သည်။ တစ်ဦးတည်း အေးဆေးစွာ အရက်သောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် အကောင်းတကု အကောင်းဆုံး ဝါးစိမ်းတစ်ရာ အရက်ကိုမှာပြီး အကောင်းတကုအကောင်းဆုံး အစားအစာများကို မှာကြားစားသောက်နေသည်။

သူသောက်သည့် အရက်နှင့် သူမှာစားသည့် အစားအသောက်များမှာ ဤဆိုင်၌ ဈေးအကြီးဆုံး ဖြစ်လေ၏။ ဈေးကြီးချင်ကြီး မကြီးချင်နေ။ သူကတော့ မှာသောက်၏။ မှာစား၏။

စားသောက်မပြီးခင်မှာပင် သူသည် သူ့အတွက် အခန်းတစ်ခန်း စီစဉ်ပေးရန် တောင်းဆိုတော့၏။ ထိုလူ ရမ်းကားနေသည့် နေ့ကျမှ လီဖူယုံကလည်း တည်းခိုခန်းအတွင်း တစ်နေ့လုံး ရှိနေသည်။

သူ မှာကြားစားသောက်နေပုံ၊ အခန်းတောင်းနေပုံကို ကြားသည်။ အမျိုးမျိုး ကြေး(ချေး)များနေသည်ကိုလည်း ကြားသည်။

ငွေရှင်းရမည့်အချိန် ရောက်သောအခါ ကျင်းဟုတ်ကြီးက ရှင်းတမ်းပြလေတော့သည်။

“ဆရာကြီး စားသောက်ထားတာတွေဟာ စုစုပေါင်း ငွေစတင်ထောင် ကျပါတယ် ဆရာကြီး”

ထိုသူစိမ်း၏အမည်မှာ ဓားမင်းသား စီးယားဟု သိရသည်။ ဓားမင်းသား စီးယားသည် ကျင်းဟုတ်ကြီးကို မချေမငံ ပြောလေ၏။

“ဟေ့ ... ငွေစတင်ထောင်မကလို့ တစ်သောင်းကျကျကွာ၊ မပေးနိုင်ဘူး၊ ဓားမင်းသား စီးယားဆိုတာ ငါပဲကွ၊ မကျေနပ်လို့ ယှဉ်ချင်တဲ့လူရှိရင် ထွက်ခဲ့ကွ”

သူသည် စားပွဲခုံများကို ကန်ကျောက်ပစ်၍ ခုံတံဆည်ထစ်မည် ကြိမ်းမောင်းနေသည်။

ကျင်းဟုတ်ကြီးကတော့ အပြုံးမပျက်ပါ။ အမျိုးကို သူ ကြုံတွေ့ဖူးထားသည်ပဲ။

“ရပါတယ် ဆရာကြီးရာ ... ကျုပ် က ကျသင့်တဲ့တန်ဖိုးကို ပြောပြတာပါ၊ မရှိလည်း နောက်မှပေးပေါ့ဗျာ”

ထိုအခါ စီးယားက စားပွဲကိုထုလိုက်၏။

“ဝုန်း ...”

“ဘာမရှိတာလဲ၊ ငါ့မှာ ငွေရှိတယ်ကွ၊ ဟောဒီမှာ တစ်ထောင်တောင် မကဘူး၊ တစ်သောင်းမကဘူး၊ တွေ့လား ...”

သူသည် ငွေထုပ်ကို စားပွဲပေါ်ပစ်ချ၏။ ကျင်းဟုတ်ကြီးမှာ ပြုံးနေဆဲပင် ရှိပါ၏။

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဆရာကြီးမှာရှိလည်း တခြားကိစ္စတွေမှာ သုံးရတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ဆိုင်ကို ပေးမသွားလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဖြစ်ပါတယ်”

ကျင်းဟုတ်ကြီးက အလိုက်သင့် အဆင်ပြေအောင် ပြောလိုက်၏။

ဓားမင်းသား စီးယားက လက်မခံချေ။ သူက ကတ်ဖဲ့လုပ် တတ်သူသာ ဖြစ်သည်။

“ဟေ ... ဘယ်မှာမှ သုံးစရာမရှိဘူးကွ။ မင်းတို့ဆိုင်ကို စေတနာမရှိလို့ မပေးတာ၊ အကောင်းဆုံးအရက်ကို ပိုက်ဆံမပေးဘဲ သောက်တယ်ကွာ၊ အကောင်းဆုံးအစားအစာကို ပိုက်ဆံမပေးဘဲ စားတယ်ကွာ၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ မင်းတို့ထက်မိုက်လို့ စားတယ် သောက်တယ်၊ မင်းက မကျေနပ်ဘူးလား။”

ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် ရန်လိုနေသောသူကို မည်သည့်စကား ပြောပြော အပြစ်သာဖြစ်မည်ဟု သိ၏။ ထို့ကြောင့် စီးယားအနားမှ ထွက်ခွာသွားတော့၏။

စီးယားက အငြိမ်မနေပေ။

“ဟေ့ ... အဘိုးကြီး၊ ဘယ်ကိုထွက်သွားတာလဲ၊ ကျုပ်နားကို လာစမ်း။”

ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် စီးယားအနားသို့ သွားရပ်ရလေ၏။

“ဘာအလိုရှိသလဲ ဆရာကြီး။”

“ငါပြောတာ မင်း မကြားဘူးလား၊ မင်းတို့ဆိုင်မှာရှိတဲ့ အကောင်းဆုံး အခန်းတစ်ခန်း လိုချင်တယ်”

ကျင်းဟုတ်ကြီးက ပြုံးပြုံးကြီး ပြောသည်။

“ဆရာကြီး ... အကောင်းဆုံးအခန်း မရှိတော့ပါဘူး၊ ဒုတိယ အကောင်းဆုံးအခန်းကိုတော့ စီစဉ်ပေးလို့ရပါတယ်”

စီးယားက ရန်လိုနေသည်။

“မလိုချင်ဘူး၊ ငါ အကောင်းဆုံးအခန်းကိုပဲ လိုချင်တယ်၊ မင်းတို့ဆီမှာ အကောင်းဆုံးအခန်းရှိတယ် မဟုတ်လား။”

“ရှိပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် လူရှိနေပါတယ်၊ သူက ငှားထားတာ ရက်အတော်ကြာသွားပါပြီ”

“အဲဒီလူကို မောင်းထုတ်လိုက်”

“မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ သူက ကျုပ်တို့ဆီမှာ တန်ရာတန်ကြေးပေးပြီး ငှားနေတဲ့လူပါဗျာ”

“ဘာ တန်ရာတန်ကြေးလဲ၊ မလိုချင်ဘူး၊ အဲဒီလူကို ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်”

“သူက ငွေစပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရွှေဒင်္ဂါးတွေ ပေးထားတာပါ၊ နောက်ပြီး ပေးတဲ့ရွှေကလည်း သူ နှစ်နှစ်လောက် တည်းခိုနိုင်တဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေပါ၊ ဒါပေမယ့် သူ မတည်းပါဘူး၊ အလွန်ဆုံး တစ်လလောက်ပဲ တည်းမှာပါ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ဆွဲထုတ်ပစ်လို့ မဖြစ်ပါဘူး”

ကျင်းဟုတ်ကြီးက အပြေအလည် ရှင်းပြလေ၏။

“ဘာကွ ... ရွှေဒင်္ဂါးပေးထားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီ အကောင်းဆုံးအခန်းမှာ တည်းခိုတဲ့လူက ရွှေဒင်္ဂါးတွေ ပေးထားတာပါ”

စားမင်းသားစီးယားသည် အရက်ကို ဤမျှသောက်နေပါလျက် မမူးသေးချေ။ သူသည် မေးစေကိုပွတ်၍ စဉ်းစားနေလိုက်၏။

“ကောင်းပြီ ... ငါ စဉ်းစားမိပြီ”

“ဒုတိယ အကောင်းဆုံးအခန်းကိုယူဖို့ စဉ်းစားတာလားဗျာ”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ အကောင်းဆုံးအခန်းမှာနေတဲ့ သူကို ငါ တွေ့ချင်တယ်၊ သွားခေါ်စမ်း”

ကျင်းဟုတ်၏မျက်နှာ၌ အပြုံးမပီတော့ချေ။

“မ ... မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာကြီးရယ်၊ အဲဒီလူဟာ လူကောင်း တစ်ယောက်ပါ”

ကျင်းဟုတ်သည် စီးယားကို တောင်းပန်လိုက်၏။ စီးယားက လက်မခံချေ။

“အို ... လူကောင်းသူကောင်းမို့ ငါက တွေ့ချင်တာပေါ့ အဘိုးကြီးရဲ့၊ လူဆိုးဆိုရင် ဘာလုပ်ဖို့တွေ့ရမှာတုန်း၊ သွားစမ်းပါ၊ ခေါ်လိုက်စမ်းပါ”

ကျင်းဟုတ်သည် ဦးနှောက်ခြောက်သွား၏။ တောင်းပန်၍ လည်း မရတော့ပေ။

“သွားခေါ်လေကွာ၊ ရွှေဒဂါးနဲ့ တည်းခိုတယ်ဆိုတဲ့ ကောင်ကို ဒီကိုခေါ်လာနဲ့”

စီးယားသည် စားအားကိုးဖြင့် ရမ်းရမ်းကားကား ပြောနေ၏။ ကျင်းဟုတ်၏ မျက်နှာပေါ်၌ရှိသော အပြုံးများသည်လည်း

လွင့်စင်ကင်းပျောက်ခဲ့ရပြီ။ ဤသို့ ဒုက္ခပေးသောလူမျိုးကို သူ မကြိုဘူးခဲချေ။

“ကဲ ... ကဲ ... မင်း မသွားနဲ့တော့၊ အေးအေးဆေးဆေးသာ ထိုင်နေပေတော့၊ မင်းနေရာမှာ သွားထိုင်”

သူသည် သူ့အဖေလောက်ရှိသော ကျင်းဟုတ်ကို ရင့်သီးစွာ ပြောနေလေ၏။

“ဒီကိစ္စကို မင်းမရှင်းနဲ့၊ ငါပဲ ရှင်းလိုက်တော့မယ်၊ ဟုတ်လား” သူသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေ၏။

သူ ထနေသည်မှာ နောက်ကျနေသေးသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် လိဖူယုံသည် သူ့စားပွဲရှေ့သို့ ရောက်ရှိနေလေသည်။

“လိဖူယုံ ... ငါ မင်း အေးအေးဆေးဆေးနေရအောင် ပြောပေးပါသေးတယ်ကွာ၊ သူ ... သူက ...”

လိဖူယုံက ကျင်းဟုတ်ကို ပြုံး၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဦးလေးကျင်းဟုတ် ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဦးလေးကျင်းဟုတ် တို့ပြောနေတာတွေကို ကျွန်တော် ကြားပါတယ်”

ကျင်းဟုတ်သည် စားမင်းသားစီးယားဆိုသူကို စိုးရိမ်၏။ စားမင်းသားဆိုသည့်ဘွဲ့မှာ တော်ရုံတန်ရုံနှင့် မရပေ။ လိဖူယုံကို ဒုက္ခပေးမှာ စိုးရိမ်သည်။

ထို့ပြင် စီးယားဆိုသူမှာ ထွားကျိုင်းကြွိုင်သည့် လူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ မျက်စုံထူထူ မေးရိုးကားကားနှင့် လူထွားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။

လိဖူးယုံသည် စီးယားရှေ့၌ အေးဆေးစွာပင် ရပ်လိုက်သည်။
စီးယားက စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

လိဖူးယုံက ...

“ကဲ ... ဆရာကြီး၊ ခင်ဗျားခေါ်ခိုင်းတဲ့ အကောင်းဆုံးအခန်းကို ရွေးဒါးပေးပြီး ငှားနေတဲ့လူဆိုတာ ကျုပ်ပဲ။ ခင်ဗျား ဘာကိစ္စနဲ့ အခေါ်ခိုင်းတာလဲ”

စီးယားသည် ထိုင်ခုံ၌ ပြန်ထိုင်လိုက်၏။ အရက်ကို တစ်ကျိုက် မော့လိုက်သည်။

သူသည် လူရွယ်ကို အကဲခတ်လိုက်၏။ လူရွယ်သည် နောက်ကျော၌ ဓားတစ်လက်ကို သိုင်းလွယ်ထားပြီး မြက်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည်။

မှတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေး ဗရဗျစ်နှင့် ဖြစ်သည်။ ဖိနပ်စုတ်ကြီး စီးထားသည်။ အသက်ကတော့ တော်တော်ငယ်ပုံ ရသည်။ မှတ်ဆိတ်မွေး ပါးမြိုင်းမွေးကြီးကြောင့် ကြီးရင့်နေပုံရခြင်း ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောက၌ အသက်ကြီးခြင်း၊ ငယ်ခြင်းမှာ များစွာခြားနားသည်။

အသက်ကြီးသည့်သူသည် သိုင်းပညာအဆင့်မြင့်ပြီး အတွင်းအားပညာ၌ များစွာ ပြည့်စုံသည်။ အသက်ငယ်သူသည် သိုင်းပညာအဆင့်ငယ်ပြီး အတွင်းအားပညာ မပြည့်ဝ ဖြစ်တတ်သည်။

သို့သော် မြိုင်းချက်တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုခုကြောင့် အသက်ငယ်ရွယ်သူများသည် သိုင်းပညာရော အတွင်းအားပါ အဆင့်မြင့်တက်၏။ ထိုသူများကတော့ အလွန်အရေအတွက် နည်းပါးသည်။

စီးယားသည် သူ့ရှေ့၌ရပ်နေသည့် လူရွယ်သည် သူ့ထက်များစွာ ငယ်ရွယ်သဖြင့် သူ့ထက် သိုင်းပညာ မည်သို့မျှမြင့်နိုင်ဟု တွက်ဆလိုက်သည်။

သူသည် ထိုလူငယ်အား သနားလိုက်မိသည်။ သူသည် ငယ်ရွယ်နုနယ်သော သိုင်းသမားများကို လူရာမသွင်းတတ်ပေ။

“မင်း ငါ့ကို သိလား”

စီးယားက မေးလိုက်၏။

“မသိဘူး”

လိဖူးယုံက တိုတိုပြတ်ပြတ်ပင် ပြောလိုက်၏။

“အေး ... မင်းမသိရင် မှတ်ထားကွ၊ ဓားမင်းသားစီးယားဆိုတာ ငါပဲကွ၊ ငါ့ဓားစာမိခင် လူကြီးသူမတွေအပေါ် ဆက်ဆံပြောဆိုတာတွေပြင် ကြားလား”

“ခင်ဗျားကျတော့ မပြင်ပါလား”

“ဘာပြင်ရမှာလဲ”

“ခင်ဗျား ဦးကြီးကျင်းဟုတ်အပေါ် ဆက်ဆံတာကို ပြင်ရမှာပေါ့၊ ဦးကြီးကျင်းဟုတ်ဟာ ခင်ဗျားအဖေလောက်ရှိတဲ့လူ၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့ ပြောတာ ခင်ဗျား ရိုင်းစိုင်းလွန်းအားကြီးတယ်”

“ဟယ်... တော်စမ်း၊ တိတ်စမ်း၊ မင်းက ငါ့ကို ဘာကောင်များ အောက်မေ့နေသလဲ”

“ကျုပ်လည်း ဘာကောင်မှ မဟုတ်ဘူး၊ အကောင်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုလည်း ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ဆင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျားပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်ကောင်မှ ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ရန်ဆိုင်ဖို့လည်း ဝန်မလေးဘူး”

လိဖူးယုံက ခက်ထန်စွာ ပြောလိုက်သည်။ သူပြောသည့်စကား မှာ စိန်ခေါ်သည့်စကား ဖြစ်သည်။ ဤစကားကို စီးယား ခံနိုင်လျှင် မည်သည့်စကားကိုမဆို သည်းခံလိမ့်မည်။

ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် လိဖူးယုံအတွက် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေလေ သည်။ သို့သော် လိဖူးယုံကမူ စီးယားကို ကြောက်လန့်ဟန် နည်း နည်းမှ မရှိချေ။

“ဝုန်း...”

ကုလားထိုင်များ ပြိုလဲကုန်သည်။ စီးယားသည် ခုန်ထပြီး စားပွဲကုလားထိုင်များကို တွန်းထိုးပစ်လိုက်သည်။ သူသည် သူ၏ဓား ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ခွမ်း...”

စီးယားသည် သူ၏ဓားကို အသုံးပြုတော့မည်။ ထိုပွဲကို လိဖူး ယုံ အပြိုင်အဆိုင် နှိပ်ပါမည်လားဟု ကျင်းဟုတ်ကြီး ထိတ်လန့်စွာ တွေးတောနေမိသည်။

* * *

(၁၃)

လောင်းကြေး စားကြေး

စီးယားသည် ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းလေသည်။

“မင်းလို မလောက်လေးမလောက်စား ကောင်ကများ ငါ့ကို ဒီလိုပြောဝံ့သလား၊ မင်းလိုကောင်ကို ငါ ဂရုမစိုက်ဘူးကွ၊ မင်း ငါ့အကြောင်း သိစေရမယ်၊ စီးယားကွ... စီးယား”

သူသည် ဓားကြီးကို လေထဲ၌ တွေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ဝိုး... ဝိုး... ဝိုး”

သူ ဓားရေးပြနေသော်လည်း လိဖူးယုံက ဂရုမစိုက်ပေ။ ပြီးမှ ခဲ့ဖြင့် စီးယားကို ကြည့်နေသည်။

“ဟေ့ကောင်...”

“ဘာလဲဗျ...”

“မင်း ဓားထုတ်လိုက်လေ၊ ငါ သိုးတစ်ကောင်ကိုသတ်သလို မသတ်ချင်ဘူး”

“ကျုပ် ဓားထုတ်ချင်ထုတ်မယ်၊ မထုတ်ချင် မထုတ်ဘူး”

“ဘာလဲ ... မင်းက ငါနဲ့ယှဉ်ရမှာ ကြောက်သွားပြီလားကွ၊
ဟား ... ဟား ... ဟား”

လီဖူးယုံသည် ကျော၌ချိတ်ထားသောစားကို မထုတ်သေးပေ။

စီးယားက လှောင်ရယ်ရယ်ရင်း ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

လီဖူးယုံက ...

“အင်း ... သတ္တဝါနဲ့လက်နက် မမျှသလိုဖြစ်နေပါပေါ့လား”

“ဘာကွ ...”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားစားကြည့်ရတာ ကျုပ် ခင်ဗျားကို သနား
နေတယ်၊ ကျုပ်စားကိုထုတ်ဖို့ မလိုအပ်ဘူးဆိုတာလည်း ကျုပ် သိနေ
တယ်၊ ကျုပ်စားကလည်း တကယ့်စားဗျ၊ စားထုတ်ပြီးရင် သွေးစွန်း
ပြီးမှ စားအိမ်ထဲကို ပြန်ထည့်လို့ရတယ်၊ ခု အခြေအနေအရတော့
အဲဒီအခြေအနေထိ မရောက်နိုင်တဲ့ပွဲ ဖြစ်မှာပါ”

လီဖူးယုံက ခပ်အေးအေးပင် ပြောသည်။ သူ၏စကားများ
မှာ အေးသော်လည်း စီးယားအဖို့ သံပူရည်များကဲ့သို့ နားထဲစီးဝင်
သွားသည်။

ထိုစကားများသည် သူ့အား စော်ကားလိုက်သည့်စကားများပင်
မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် သူ၏ဒေါသများ ပေါက်ကွဲထွက်သွားလေသည်။

“ဝိုး ... ဝိုး ... ဝိုး”

စီးယားသည် လီဖူးယုံအား လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်
သည်။ သူ၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ အံ့သြလောက်အောင် မြန်ဆန်လှသည်။

စီးယား၏ ဓားကြီးသည် လေထဲသို့ လှည့်ပတ်တက်သွားပြီး
လီဖူးယုံ၏ ဦးခေါင်းအားခွဲရန် အရှိန်ဖြင့် ကျဆင်းလာသည်။ လီဖူး
ယုံသည် ဦးခေါင်းအခွဲခံရတော့မည်ကို သိနေ၏။

ဆိုင်ထဲမှ စားပွဲထိုးများ၊ ကြော်လှော်ချက်ပြုတ်နေသူများနှင့်
ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် မျက်စိကိုစုံမှိတ်လိုက်သည်။ လီဖူးယုံ၏ဦးခေါင်း
ခွဲချခံရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

တကယ်တော့ ထိုသို့ မဟုတ်ပေ။ လီဖူးယုံသည် လှစ်ခနဲ
ကိုယ်တစ်ခြမ်းစောင်း၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။ သူ ရှောင်လိုက်သည်
မှာ လျင်မြန်လွန်းလှသဖြင့် ရိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားလိုက်သည်ကိုသာ မြင်
ရပေသည်။

အပိုင်ခုတ်ချလိုက်သော စီးယား၏ဓားသည် အရှိန်လွန်ကျ
သွားသည်။ လီဖူးယုံ၏ခန္ဓာကိုယ်က ပွတ်ကာသီကာ ကျသွားသည်။

ထိုအခါ လီဖူးယုံ ဆက်တိုက်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ သူသည်
စီးယား၏ဓားကို လက်ကောက်ဝတ်ကို လက်ညှိုးဖြင့် တောက်ချ
လိုက်သည်။

“ဟ ... ဟ”

စီးယား၏နှုတ်ဖျားမှ နာကျင်စွာ အော်လိုက်သံ ထွက်လာ
သည်။ သူ့ဓားသည် လက်ထဲမှလွတ်ကျသွားသည်။

ထိုသို့ ပြုလုပ်နိုင်ရန်မှာ လူတစ်ယောက်၏အကြံများသည်
မည်သည့်နေရာ၌ ရှိနေသည်ကို သိရမည့်အပြင် တိုက်ခိုက်နိုင်ရန်လည်း
လေ့ကျင့်ထားမှ ရပေလိမ့်မည်။

ယခု လိဖူးယုံ၏ တိုက်ခိုက်ချက်မှာ ကွက်တိဖြစ်နေသည်။ သူ၏ အတွင်းအားကို လက်ချောင်းကလေးဆီသို့ ပို့ပြီး တောက်ချ လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

စီးယားမှာ နာကျင်လှစွာဖြင့် ညာဘက်လက်ကောက်ဝတ်ကို ဘယ်လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ကုန်းကုန်းကြီး ဖြစ်နေလေသည်။ သိုင်းသမားအဖို့ ထိုအနေအထားမှာ အနေအထားပျက်ခြင်းပင်။ ထိုပုံစံမျိုးဖြင့် မည်သူ့ကိုမျှ မခုခံနိုင်ချေ။

လိဖူးယုံမှာ လှစ်ခနဲ လှုပ်ရှားလိုက်သည်မှတစ်ပါး အခြား မည်သည့်လှုပ်ရှားမှုမှ မရှိချေ။ သူသည် စီးယား လွတ်ကျသွားသည့် ဓားကို ကောက်ယူပြီး အသွားဘက်မှကိုင်ကာ ဓားရိုးအား စီးယား ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲဗျ ဓားမင်းသားစီးယား... ဓားမင်းသားဆိုတဲ့ နာမည်ကိုယူထားပြီးရင် ဓားကို မြဲမြဲကိုင်နိုင်ရတယ်ဗျ၊ မင်းသားလေး လို လှလှပပ သုံးစွဲနိုင်ရတယ်၊ အခု ခင်ဗျားက ဓားကိုင်တာလည်း မမြဲပါလား၊ လှလှပပလည်း မသုံးစွဲနိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားဟာ ဓားမင်းသားဘွဲ့နဲ့ မတန်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် တစ်ချက်ပဲတိုက် ခိုက်ရသေးတယ်၊ ဓားလွတ်ကျသွားပြီ၊ ခင်ဗျားကို ဓားလှုပ်ပြန်လို့ ဘွဲ့ပေးမှ ကောင်းလိမ့်မယ်၊ ရော... ခင်ဗျားဓား၊ ကျုပ်ကပဲ ခင်ဗျား ဓားကို ကောက်ပေးပါတယ်”

လိဖူးယုံ၏စကားမှာ သူ့အား ကလိသောစကား ဖြစ်၏။

သူ့အား မခံချင်အောင် ပြောနေသောစကားများ ဖြစ်သည်။

“အေး... မင်းက ကောက်ပေးတော့လည်း ငါ့ဓားကို ပြန်ယူရ တော့တာပေါ့ကွာ”

သူသည် ဓားကိုဆွဲယူပြီး တိုက်ခိုက်မည်ဟု ကြံစည်လိုက်၏။ သူ၏ လက်ဖဝါးအတွင်းသို့ ဓားလက်ကိုင်ရိုး ဆုပ်ကိုင်မိသည်နှင့် သူသည် လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

သို့သော် ဓားကို ဆွဲ၍မရချေတကား။ အသွားဖက်မှ ဆုပ် ကိုင်ထားသည့် လိဖူးယုံ၏ ဓားကိုင်လက်သည် မြဲမြဲလှချေ၏။

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဘယ်လိုလဲ ဓားမင်းသားရဲ့၊ ကျုပ်က ဓားသွားဖက်က ကိုင်ထားရတဲ့သူပါဗျာ၊ ဆွဲယူလို့မရရင် ကျုပ်တို့ အလောင်းအစား လုပ်ကြရအောင်”

လိဖူးယုံက ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ စီးယားက ခြောက်ကပ်စွာ ပြောလိုက်၏။

“ဘယ်လို အလောင်းအစားလဲ”

“ဒီလိုဗျာ... ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ခင်ဗျားဓားကို ပြိုင်ဆွဲကြမယ်၊ ခင်ဗျားက လက်ကိုင်ရိုးဘက်ကိုင်၊ ကျုပ်က အသွားဘက်က ကိုင်မယ်၊ ခင်ဗျားလက်ထဲပါရင် ကျုပ်က အရှုံး၊ ကျုပ်လက်ထဲပါရင် ခင်ဗျား ဘက်က အရှုံး”

“အလောင်းအစားကကော...”

“ကျုပ်ရှုံးရင် ကျုပ်အခန်းကို ယူရုံတင်မကဘူး ကျုပ်အသက်

ကိုလည်း ယူနိုင်တယ်။ ခင်ဗျားသဘောပဲ။ ဓားကို ခင်ဗျားဘက်ကို ပါအောင် မဆွဲနိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားအရှုံး၊ ခင်ဗျားငွေအိတ်ကို ထားခဲ့ရမယ်။ ဒီဆိုင်ကိုလည်း ခင်ဗျား တစ်သက်လုံးမလာရတော့ဘူး။ ကျေနပ်ရဲ့လား”

မကျေနပ်၍လည်း မဖြစ်တော့ချေ။ ထိုအတိုင်း သဘောတူ လက်ခံရပေတော့မည်။

“ကောင်းပြီလေ ... ငါ လက်ခံတယ်”

ပထမပိုင်းတွင်တော့ သူ အရှက်ကွဲသွားခဲ့ရသည်။ ယခု ဒုတိယပိုင်းတွင် သူ အရှက်နှင့်ဂုဏ်သိက္ခာကို ပြန်လည်ကာကွယ် ရပေမည်။

“ကဲ ... စမယ်၊ ခင်ဗျား ဆွဲပေတော့”

စီးယားသည် ဓားကိုဆွဲလေတော့၏။ လိဖူးယုံကမူ ခပ်ပြုံးပြုံး ရှိလေ၏။

စီးယားသည် ဓားကိုဆွဲလေတော့၏။ မျက်လုံးအစုံသည် ပြုံး ထွက်လာသည်။ လိဖူးယုံကမူ နေရာမှတစ်လက်မမျှ မရွေ့ချေ။

“ဟေး ... ဟေး ... ဟေး”

“ဆွဲပေး ... ဆွဲပေး ... ”

“လိဖူးယုံကွ ... လိဖူးယုံ”

ကြည့်နေသူများသည် လိဖူးယုံ သာနေပြီကိုသိသည့်အတွက် လိဖူးယုံကို ဖိ၍ အားပေးကြတော့၏။

စီးယားသည် အတင်းဆွဲ၏။ နောက်ဆုံး လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲ၊ မရသောအခါ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲတော့၏။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲသော်လည်း မရချေ။ နောက်ဆုံး စီးယား အရှုံးပေးသွားရလေ၏။

ဓားရိုးကိုထိုးသည့်လက်ကို လွှတ်လိုက်ရသည်။ သူ့ လက် ချောင်းများမှာ သွေးခြည်ဥမတတ် နီရဲနေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် စီးယား အရှုံးပေးရတော့သည်။

“စီးယား ... ခင်ဗျားဓားဟာ မ၊ ကောင်းပါဘူး၊ မကောင်းတဲ့ သံနဲ့ လုပ်ထားတာ၊ ဒီမှာကြည့်”

“ထောက် ... ”

လိဖူးယုံက လက်ညှိုးဖြင့် တောက်လိုက်သောအခါ ဓားမှာ ထက်ပိုင်းကျိုးကျသွားလေတော့သည်။ ထိုအခါ စီးယား အလွန်ထိတ် သန့်သွားသည်။ သူ၏ဓားကို အကောင်းစားသံမဏိဖြင့် ပြုလုပ်ထား ခြင်း ဖြစ်၏။ လူငယ်၏အတွင်းအားကို သူ ဖြိုသွား၏။

“ကဲ ... ဆရာကြီး၊ ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ခင်ဗျား ရွံ့သွားပြီ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားငွေထုပ်ကို ထားခဲ့ပေတော့”

စီးယားသည် သူ၏ငွေထုပ်ကို စားပွဲပေါ်တင်ပေးပြီး ပန်းတစ် ဖွင့် စားသောက်ဆိုင်မှ ဒယ်ဒယ်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

လိဖူးယုံသည် စီးယား၏ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်နေပြီး ကျင်း ဟုတ်ကြီးဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာလေ၏။

“ဦးကျင်းဟုတ်ကြီး ... ဒီငွေထုပ်ကို ဦးကြီး ယူလိုက်ပါတော့”

“ဟာ ... မဟုတ်တာဘဲ၊ မင်းက အသက်နဲ့ထပ်ပြီး လောင်းကြေးထပ်ထားတာဆိုတော့ မင်းပဲ ယူသင့်ပါတယ်ကွာ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ကျွန်တော့်အသက်နဲ့ထပ်ပြီး လောင်းကြေးလုပ်ထားတာက တန်ဖိုးရှိအောင် လုပ်တာပါဗျ၊ ဒီလူကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ မြင်ရုံနဲ့သိပါတယ်၊ ဒီလူ စားသောက်ထားတာတွေက နည်းတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော်က ဆဲဒီအတွက်ရည်ရွယ်ပြီး ငွေထုပ်ကိုလောင်းဖို့ သူ့ငွေထုပ်ကိုလောင်းဖို့ ပြောရတာပါ၊ ဦးကျင်းဟုတ်ကြီးပဲ ယူလိုက်ပါဗျာ”

ကျင်းဟုတ်ကြီးမှာ ငွေထုပ်ကို လက်ခံလိုက်ရ၏။

“အတော်ဆိုးတဲ့ လူကွ၊ တစ်သက်လုံး ပြုံးလာခဲ့တဲ့လူတောင် မပြုံးနိုင်တော့ဘူး ဖြစ်သွားတယ်၊ မင်း ကယ်ပေလို့”

“စိတ်ချပါဗျာ ... ကျွန်တော်လည်း အစွမ်းမပြချင်ဘဲ ပြလိုက်ရတာပါ”

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း”

စားပွဲထိုးများက လိဖူးယုံကို လက်ခုပ်တီးပြီး အားပေးလိုက်ကြ၏။

(၁၄) အတုနဲ့ အစစ်

ရွာထိပ်မှ မြင်းဖြူကြီးတစ်စီးနှင့် မြင်းညိုကြီးတစ်စီးတို့သွား ရွာဝါမြစ်ဝှမ်း၊ အေးချမ်းသာယာမြေဒေသရှိ ရွာကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

မြင်းကြီးနှစ်စီးသည် ပန်းတစ်ပွင့် စားသောက်ဆိုင်သို့ ဦးတည်သွားနေလေ၏။ သူတို့သည် ခရီးဝေးမှပြန်လာဟန် ရှိသည်။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေပုံလည်း ရသည်။

မြင်းဖြူကြီးစီး၍ အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်လာသူမှာ တန်ထင်ဟန် ဖြစ်သည်။

မြင်းညိုကြီးပေါ်မှ အနီရောင်ဝတ်စုံကိုဝတ်ဆင်ပြီး ခက်ရင်းခွကြီးကို ကိုင်လာသူကား ကင်းမြီးကောက်နီဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လှချူကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။

လှချူကြီးသည် မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးမြိုင်းမွေးများ ပေါက်နေရုံမျှမက ဆံပင်ပါ ပန်းပေါ်ကျနေပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာလည်း ကြီးထားလှလေရာ မြင်ရသူများသည် လူဘီလူးကြီးဟု ထင်မှတ်ကြလေသည်။

သူတို့သည် မြင်းနှစ်ကောင်ကို ဆိုင်အပြင်ဘက်၌ ကြိုးချည်၍ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသည်နှင့် လူချူကီးမှာ အလွန်ထူးခြားလှသဖြင့် လူများ ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ထို့ပြင် ဝတ်စုံဖြူဝတ် တန်ထင်ဟုန်မှာ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သလောက် ဝတ်စုံနီဝတ် လူချူကီးသည် ဖြစ်သလို ဝတ်ဆင်ထား၍ ဖြစ်သည်။

တန်ထင်ဟုန်က ...

“ဦးဦးလူချူကီး ... ဘာစားမလဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ခေါက်ပြေကြပ်ပဲ မှာစားမယ်”

လူချူကီးကမူ ...

“ငါက တော်ရုံတန်ရုံ ဘယ်ရမလဲ၊ ဟေ့ ... အရက်အိုးတစ်အိုးပေး စားစရာတွေ ငါ ထပ်မှာမယ်”

ထို့နောက် စားစရာစာရင်း ပေးလေတော့သည်။ သူ မှာသည့် ဟင်းများမှာ လေးငါးမျိုး ဖြစ်သည်။

လူချူကီးက ...

“မင်းက ဘာပြုံးတာလဲ”

“ဪ ... ဦးဦးဟာ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတော့ များများစားရပါလားတွေ့မိလို့ ပြုံးတာပါ”

“ဪ ... ဒါကား၊ ဒါတော့ မပြောနဲ့ကွာ၊ ငါက မနက်ညာစားနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်နေ့လုံးမှ တစ်ခါပဲစားတာကွ၊ တစ်ခါစားရင်လည်း အဝစားတာ၊ အဲဒီတော့ များများမှာရတာပေါ့”

“လှဝမ်းရင်းကတော့ သူတို့အိမ်ကြီးမှာ မစားလို့ စိတ်ဆိုးနေတော့မှာပဲ”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ ဆာနေတာကိုး”

“ဦးဦးကလည်း ရွာဟိုဘက်ထိပ်ဆိုရင် ချိုးငှက်သိုက်မြုံ့အိမ်ကြီးဆီ ရောက်ပြီ၊ နည်းနည်းပဲလျှောက်ရတော့မှာ၊ အဲဒီကျမှ စားရင် ပြီးတာပဲ”

“ဟာ ... ဆာနေပြီကွ၊ သူစိတ်ဆိုးချင် ဆိုးပါစေတော့၊ ကလေးမလေးကိုတော့ ငါ ချစ်ပါတယ်”

“သူကလည်း ဦးဦးကို ချစ်ပါတယ်၊ ဦးဦးကိုလည်း မကြာခဏ သတိရပါတယ်”

သူတို့ မှာကြားထားသည့် စားစရာ သောက်စရာများ ရောက်ရှိလာသဖြင့် သူတို့သည် ဆာဆာနှင့် ကုန်းလွေးကြတော့သည်။

တန်ထင်ဟုန်ကမူ ခေါက်ဆွဲကြော်သာ စားသည်။

“ဘာကြီးကတော့ ဦးဦးတို့ အသွားအလာမလုပ်ကြတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ အဲဒါကြောင့်လည်း မကြာခဏ ပြောပါတယ်”

တန်ထင်ဟုန်က ချိုးငှက်သိုက်မြုံ့အိမ်ကြီးအကြောင်း ပြောပြသည်။

လူချူကီးကမူ အရက်တစ်ခွက်သောက်လိုက် ဟင်းများကို တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲစားလိုက်ဖြင့် ဆက်တိုက် စားသောက်နေသည်။ သူ ဆာလှပြီ မဟုတ်ပါလော။

၁၁၆ * တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ထိုစဉ် ဆိုင်ထဲသို့ လီဖူးယုံ ဝင်လာလေ၏။

ထိုအခါ တန်ထင်ဟန်သည် လုချူကီး၏ ခြေထောက်ကို နှင်းလိုက်လေ၏။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

လုချူကီးက အော်လိုက်သည်။

လီဖူးယုံသည်လည်း သူတို့ကို မြင်သွားသဖြင့် အခြားစားပွဲတစ်လုံး၌ သွားထိုင်လေ၏။ တန်ထင်ဟန်သည် လီဖူးယုံအား မေးထိုးပြလိုက်၏။ သူပဲဆိုသည့်သဘော။

လုချူကီးက လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ဘယ်သူလဲကွ”

“ကျွန်တော်နဲ့ ရန်ဖြစ်တဲ့ကောင်ဟာ ဒီကောင်ပဲ ဦးဦး၊ ကြည့်ရတာ ထောင့်မကျိုးဘူး”

“ဟေ့ ... ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲကွ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဟွန်း ... ဒီကောင်လေ ချိုးငှက်သိုက်မြုံကို လာချောင်းမတာ ဦးဦးရ၊ ကျွန်တော်ကခေါ်မေးတော့ ပြဿနာ ဖြစ်ကြတာပဲ”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ ချောင်းတာတဲ့လဲ”

“မသိပါဘူး ဦးဦးရ၊ သူက လုဝမ်ရင်းကို အသည်းအသန် စိုက်ကြည့်နေတာပဲ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်းဥစ္စာက ပြဿနာ မဖြေလောက်ပါဘူးကွာ၊ မင်းက မနာလိုတာပေါ့ကွာ၊ ယောက်ျားချင်း

အံ့တုမဲ့စားသမား (၈) * ၁၁၇

မင်းက ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ တွဲနေတာကို မနာလိုပြီး မင်းတို့ကို ကြည့်တာပေါ့ကွ”

“မဟုတ်ဘူး ဦးဦးရ၊ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်က ဘာကြည်နေသလဲ မသိဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ၊ ဘာတစ်ခုခုလဲ ဆိုတာသာ မသိတာ”

“ဒါဆိုလည်း အလွယ်လေးပဲကွာ”

“ဘာ အလွယ်လေးလဲ ဦးဦးရ”

“မင်း သူ့ကို တစ်ခုခုလုပ်လိုက်ပေါ့၊ မလုပ်လိုက်ဘူးလား”

“ရှေ့မှာ လုဝမ်ရင်းက ခံနေတယ်လေ”

“သူတို့မိန်းကလေးတွေကတော့ စိုးရိမ်ရှာမှာပေါ့လေ၊ နောက်ပြီး လုဝမ်ရင်းက သိုင်းပညာလည်း မသင်ဘူးကွ၊ သူက သာမန်အရပ်သူလိုပဲနေတာ”

“ဒီကောင် အကြံအစည်တစ်ခုခု ရှိတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားတယ်၊ ဒီကောင် ဒီအရပ်ကကို မခွာနိုင်ဘူး၊ ဒီဆိုင်မှာ တည်းနေတာကိုပဲ ကြည့်၊ ဒီကောင်မှာ အကြံအစည်မရှိရင် သူ့ကို ဒီဆိုင်မှာ ဘယ်တွေ့ရတော့မလဲ”

“အင်း ... ဖြစ်နိုင်တယ်”

လုချူကီးသည် စားသောက်ရင်း လီဖူးယုံကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

လီဖူးယုံကလည်း လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူတို့သည် မျက်လုံး

ချင်း ဆုံသွား၏။ ထိုအခါ လူချူကီး၏စိတ်ထဲတွင် ထိုမျက်လုံးမျိုးကို မြင်ဖူးသလိုလို ရှိလေ၏။ အသိအကျွမ်းထဲကလိုလို စိတ်ထဲတွင် ထင်မိသည်။

သည်မျက်လုံးသည် သူ့အတွက် စိမ်းမနေပေ။ သို့ကြောင့် စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်သွားလေ၏။ ထိုလူရွယ်သည် မည်သူပေနည်း။

လိဖူးယုံ၏မျက်နှာသည် ပြုံးယောင်ယောင် ဖြစ်နေ၏။

လူချူကီးကို ရင်းနှီးသယောင်ယောင် ပြုံးကြည့်နေခြင်းတည်း။ လူချူကီးမှာ ပြန်ပြီးပြရနီးနီး ဖြစ်သွားလေသည်။

တန်ထင်ဟုန်က ...

“သူ ဦးဦးကိုကြည့်နေတယ်၊ ကြည့်တဲ့အကြည့်က ရန်လိုတဲ့ အကြည့်၊ ဦးဦးကို ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတဲ့ အကြည့်မျိုးပဲ”

“အေး... အဲဒီလိုကြည့်တာ ငါ မကြိုက်ဘူး၊ ဒီကောင်ကို ငါ ဆုံးမလိုက်မယ်”

လူချူကီးသည် လက်သုတ်ပဝါဖြင့် ပါးစပ်ကိုသုတ်လိုက်ပြီး လိဖူးယုံထံသို့ တသွားသည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ငါ့တူနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတယ်ဆိုကွ”

“ဘာလဲ ... သူက ကျွန်တော့်ကို မယှဉ်ရဲလို့ ဦးဦးကို တိုလိုက်တာလား”

လိဖူးယုံက တန်ထင်ဟုန်ကြားအောင် ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်၏။

လူချူကီးသည် သူ၏ခက်ရင်းခွကြီးကို ကြမ်းပြင်၌ ဆောင့်လိုက်၏။

“အဲဒါ ငါ့တူကွ၊ သူ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ကတော့ မင်း မလွယ်ဘူးမှတ်၊ မင်းကို ခက်ရင်းခွနဲ့ တံကျင်လျှိုပစ်မယ်”

လူချူကီးက ကြိမ်းဝါးလိုက်၏။

ထိုအခါ လိဖူးယုံက ခပ်တိုးတိုး ပြောလေ၏။

“မဲ့ ... မဲ့ ... မဲ့ ... ငယ်ငယ်တုန်းက ဦးဦး ကျွန်တော့်ကို ခက်ရင်းခွကြီးနဲ့ ရိုက်လိုက်တာကို မှတ်မိသေးသလား၊ ကျွန်တော်က ဦးဦးလိတာကျွေးရဲ့လုံနဲ့ ဦးဦးရဲ့မျက်နှာကို တစ်ချက်ထိုးပြီး ကျွမ်းပစ်ထွက်သွားတယ်လေ၊ ဦးဦးသာ မလျင်မဲ့ရင် အဲဒီတုန်းက ဦးဦး ခံသွားရမယ်”

တိုးတိုးပြောသံကို ကြားလိုက်သောအခါ လူချူကီး မျက်လုံးဝိုင်းသွားလေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်မှာ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်က တန်ထင်ဟုန်လေးကို ပညာစမ်းကြသော အဖြစ်ပင်။

သူ မည်ကဲ့သို့သိနေသနည်း။ ထိုလူရွယ်သည် တန်ထင်ဟုန်ကလေးပင်လော။ လူချူကီးသည် မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်မိလေ၏။

“မင်း... မင်း... အဲဒါကို မှတ်မိသလား”

“မှတ်မိတာပေါ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်က ဦးဦးတို့ ကျွန်တော့်ကို ပညာစမ်းကြတာပဲ”

“ဒါ... ဒါဖြင့်... မင်း... မင်းက တန်ထင်ဟုန်ပေါ့”

သူက တီးတိုး မေးလိုက်လေ၏။

“အဲဒီတုန်းက လုပ်မိရင်းက ကျွန်တော့်ကို သိုင်းသမားမဖြေဘူး၊ မျောက်တစ်ကောင်ပဲ ဖြစ်မယ်လို့ပြောခဲ့တယ်၊ ဟောဒီမှာ ကြည့်”
လူရွယ်က လူချူကီးကိုကွယ်လိုက်ပြီး ရင်ဘတ်ကအမှတ်မည့်ကြီးကို ပြသ၏။

“အင်း... ဒါကြောင့် မင်းမျက်လုံးတွေဟာ မစိမ်းပါဘူးဆို ငါ မှတ်မိနေတာကိုး... ဟုတ်ပြီ”

လူချူကီး၏အသံ ပိုတိုးသွား၏။

“ငါ့ကိုခေါ်လာတဲ့ကောင်က ဘယ်သူ ဘယ်ကကောင်လဲ၊ မင်းသိလား”

“အတုလေ... အတုပေါ့၊ ဘယ်ကမှန်းတော့ မသိဘူး”

“ဟေ...”

“နောက်မှ ဦးဦးနဲ့ကျွန်တော်တွေကြမယ်၊ အခုတော့ ဟိုကောင်မရိပ်မိအောင် ဦးဦးနဲ့ကျွန်တော် ရန်ဖြစ်ကြစို့၊ ယုတ္တိရှိပစေနော်”

“လုပ်လိုက်ကွ”

“ဝုန်း...”

လူချူကီးသည် သူ၏ခက်ရင်းခွကြမ်းကို ကြမ်းပြင်သို့ ဆော့လိုက်၏။ အသံကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်သွားလေ၏။

“ငါ့ကို စိတ်ဆိုးအောင်လုပ်တဲ့သူ ဘယ်သူ့ကိုမဆို အရှင်မထားဘူးကွ၊ ငါ ရှင်းပစ်ခဲ့တာချည်းပဲကွ၊ နားလည်လား”

လူချူကီးသည် တန်ထင်ဟုန်အစစ်အားကြည့်၍ ဟိန်းဟောက်လိုက်၏။

လီဖူးယုံကလည်း ပြန်အော်သည်။

“ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားလိုပါပဲဗျ၊ ကျုပ်ကို ဘယ်သူမှ အမိန့်လာပေးလို့မရဘူးနော်”

လီဖူးယုံ၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ခက်ရင်းခွကြီးသည် လျှပ်တစ်ပြက် သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ ကျလာလေ၏။ ထိုစဉ် လီဖူးယုံသည် သူထိုင်နေသည့်ထိုင်ခုံမှ ခုန်ထွက်သွားလေပြီ။

“ဝုန်း...”

လီဖူးယုံအစား ကျောက်ကုလားထိုင်သည် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲကြေသွား၏။

လူချူကီးက ကျောက်ကုလားထိုင်ကို ညွှန်ပြပြီး ပြောသည်။

“တွေ့လား ဟေ့ကောင်... မင်း နောက်ဆိုရင် အဲဒီကုလားထိုင်လို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်သွားမယ်၊ မင်းကို အခု ငါ ညှာလိုက်တာပဲ”

“ဪ... ဒီလိုလား”

လီဖူးယုံသည် ပြောပြောဆိုဆို သူ့ရှေ့ရှိ ကျောက်စားပွဲကြီးကို လက်ဝါးနှင့် ရိုက်ချလိုက်၏။

“ဝုန်း...”

ကျောက်စားပွဲကြီးသည် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲကြေသွား၏။ လီဖူးယုံကလည်း ကျောက်စားပွဲကြီးကို ညွှန်ပြရင်း ပြောသည်။

“တွေ့လာ... ခင်ဗျားလည်း ဒီကျောက်စားပွဲကြီးကို ဖြစ်သွားမယ်မှတ်”

သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားထဲသို့ ကျင်းဟုတ်ကြီး ပြေးဝင်လာလေသည်။

“ဟို... ဟို... တော်ကြပါ၊ တော်ကြပါ၊ ကြားထဲက ကျုပ်စားပွဲကုလားထိုင်တွေ ကုန်ပါလိမ့်မယ်၊ အခုပဲ စားပွဲတစ်လုံးနဲ့ ကုလားထိုင်တစ်လုံး ကုန်ပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီလိုဆက်လုပ်နေရင်တော့ ကျုပ်တစ်ဆိုင်လုံး ကုန်လိမ့်မယ်၊ တော်ကြပါတော့ဗျာ”

လိမ္မော်ယုက...
“ကျုပ်ရိုက်လိုက်တဲ့ စားပွဲအတွက်တော့ မပူပါနဲ့၊ ကျုပ်အလျော်ပေးမှာပါ၊ ရှေး... ကျုပ် ပေးတယ်”

သူသည် ရွှေဒဂါးတစ်ပြား ပစ်ပေးလိုက်၏။ ထိုအခါ လုချူကြီးက တန်ထင်ဟုန်အတုဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

တန်ထင်ဟုန်အတုသည် အိတ်ထဲသို့ နှိုက်လိုက်၏။ ငွေစများပါလာသည်။

“ရှေး... ဦးဦး လျော်လိုက်ပါ”

“ဟ... ရွှေဒဂါး မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း...”

လုချူကြီး၏မျက်နှာသည် ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“တို့ ရွှံ့ပြီပေါ့”

ညည်းညူသောစကားကိုပြောလျက် ထိုင်ချလိုက်သည်။

လိမ္မော်ယုသည် ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပွဲ မှာလိုက်သည်။

“ဟေ့... ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပွဲ”

“သွားမယ်ဟေ့... ဆက်ထိုင်နေရင် တစ်ဆိုင်လုံးကို ငါ ဖျက်ဆီးမိလိမ့်မယ်”

လုချူကြီးက ထရပ်လိုက်၏။

တန်ထင်ဟုန်အတုက...

“ဒီလောက်လည်း စိတ်မပျက်ပါနဲ့ ဦးဦးရာ၊ ကျွန်တော် ငွေစတွေ လျော်လိုက်ပါမယ်”

“တော်ပါကွာ... တို့ ရွှံ့နေပြီပဲ၊ လာ သွားကြမယ်၊ ထပ်ပြီး အရှက်ကွဲမခံနိုင်ဘူး”

လုချူကြီး ထွက်သွားရာ တန်ထင်ဟုန်ကလည်း ငွေစများကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး ကမန်းကတန်း လိုက်သွားရလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦး ဆိုင်ထဲမှထွက်သွားသောအခါ ဆိုင်ထဲမှလူများသည် တဝါးဝါးတဟားဟား ရယ်မောကြလေတော့သည်။

“ရှေးပါကွာ... မင်းရွှေဒဂါး ပြန်ယူပါ၊ စားပွဲခုံက ဒီလောက် မကျပါဘူး”

ကျင်းဟုတ်ကြီးက ပြန်ပေးသည့်ရွှေဒဂါးကို တန်ထင်ဟုန်အစစ်က လှမ်းယူလိုက်လေ၏။

* * *

(၁၅)
သနစ်အဖြစ်စုံ

ပန်းတစ်ပွင့် စားသောက်ဆိုင်။

ဆိုင်ထဲ၌ ထိုင်နေသူ နှစ်ဦးမှာ လူ့ဘီလူးကြီး လူချူကြီးနှင့်
လီဖူးယုံတို့ ဖြစ်သည်။

ဆိုင်ထဲရှိ ဆိုင်အလုပ်သမားများမှာ လွန်စွာအံ့ဩကုန်၏။

အဘယ့်ကြောင့် မနေ့က ရန်ဖြစ်သူနှစ်ဦးသည် ယခု ခေါင်း
ချင်းရိုက်နေကြပါသနည်း။

လူချူကြီးသည် တန်ထင်ဟုန်၏စကားများကို လက်ခံသော်
လည်း အားလုံးကို လက်မခံသေးပေ။ ထို့ကြောင့် ယခု လာရောက်
ဆွေးနွေးခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် တန်ထင်ဟုန်၏စကားများကို အလွန်စိတ်ဝင်စား၏။
မနေ့က တန်ထင်ဟုန်၏စကားများကို လိုက်နာခဲ့သည်သာ ကြည့်
ပါတော့။

လူချူကြီးက ...

“ငါ တစ်ခုပြောမယ်၊ မင်းဟာ တန်ထင်ဟုန်အစစ်ဆိုရင်
မင်းရဲ့ဘကြီး လူရွှေဟုန်ကို ဘာလို့ သွားရှင်းမပြရတာလဲ၊ ရှင်းပြရ
မှာပေါ့။”

လူချူကြီး၏ မေးခွန်းသည် မေးသင့်မေးထိုက်သော မေးခွန်းသာ
ဖြစ်၏။

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ် ဦးဦးရဲ့၊ ကျွန်တော် ဒီရွာကိုရောက်တော့
ဒီကောင်က ချိုးငှက်သိုက်မြို့ထဲကို ကျွန်တော့်အရင် ဝင်သွားခဲ့ပြီလေ၊
လက်မတင်လေး ဦးသွားတာပေါ့၊ ကျွန်တော်လည်း ဦးဦးပြောသလို
ရှင်းပြဖို့လာတာပါ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် သိပ်အံ့ဩသွားခဲ့တယ်၊
ကျွန်တော့်အကြံအစည်ကိုလည်း ခေတ္တ ရပ်ဆိုင်းလိုက်ရတာပေါ့။”

လီဖူးယုံ၏ရှင်းပြချက်လည်း မဆိုးပြန်ပေ။

“မင်းရဲ့ ပထမရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲကွ”

လူချူကြီးက လီဖူးယုံအား အကဲခတ်ပြီး မေးလိုက်၏။ လီဖူး
ယုံသည် ထိုမေးခွန်းကို ချက်ချင်းမဖြေပေ။ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ တစ်စုံ
တစ်ခုကို နှိုက်ယူလိုက်သည်။ သူသည် ထိုပစ္စည်းလေးကို စားပွဲပေါ်
တင်လိုက်သည်။

“ဟင် ... ဒါ ... ဒါ နောင်တော်ကြီး လူရွှေဟုန်ရဲ့ ခြောက်
ထောင့်ကြယ်ပဲ”

ခြောက်ထောင့်ကြယ်ကလေးသည် စားပွဲပေါ်၌ ထင်ရှားစွာ
ရှိနေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးဦး၊ ကျွန်တော့် ပထမဦးဆုံး ရည်ရွယ်ချက်က ဒီကိစ္စကို ဖော်ထုတ်ဖို့ပါပဲ”

“ခုကော...”

“ခုတော့ နောက်ထပ်ပဟေဠိတစ်ခု ထပ်ဖြေရမလိုဖြစ်နေတာပေါ့၊ ကျွန်တော် ဆယ်နှစ်စောင့်ခဲ့ပြီ၊ နောက်ထပ် ဆယ်နှစ် ဘာဖြစ်လို့ မစောင့်နိုင်ရမှာလဲ”

“မင်း ဒီခြောက်ထောင့်ကြယ်ကို ဘယ်ကရခဲ့တာလဲ”

“ဒါက ကျွန်တော့်ကို မြစ်ထဲကျစေတဲ့ တရားခံလေ၊ သူက နှစ်ခုလာမှန်တာ ဦးဦးရဲ့၊ အခုဟာက ပထမကြယ်ပဲ၊ သူ နွယ်ကြိုးကိုဖြတ်လိုက်တော့ အရှိန်သေသွားတယ်၊ ကျွန်တော်က မျောက်လို ဆော့တဲ့ အကောင်ပဲ၊ ဖပ်ခနဲဆို ဖမ်းလိုက်တယ်၊ နောက်ကြယ်တစ်ခုက နောက်ကြိုးကိုဖြတ်ပြီး မြစ်ထဲကို ကျွန်တော်ကျသွားတာပဲ၊ ဒါ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိပ်သိချင်နေတယ်၊ ဖေဖေကို လုပ်ကြံခဲ့တဲ့ တရားခံနဲ့လည်း ဆက်စပ်နေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်နေတယ်”

လိဖူးယုံ၏အသံမှာ တဖြည်းဖြည်း တုန်လှုပ်လာသည်။ မျက်လုံးများကလည်း တောက်ပလာ၏။ သူ့၌ ခံစားချက် ရှိနေသည်။

လုချူကြီးက ...

“ဆေး ... တို့လည်း အဲဒါကို တွေးမိတယ်၊ ငါတို့ နွယ်ကြိုးကို စစ်ဆေးကြည့်တော့ တစ်စုံတစ်ခုက ဖြတ်သွားတယ်ဆိုတာ တွေ့ရ

တယ်၊ ငါတို့လည်း သံသယရှိသွားတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် နောင်ကြီး လုချူနဲ့ဆီက ပြန်သွားခဲ့ကြတာပဲ၊ အဲဒီတုန်းက ငါတို့ စားသောက်နေကြတာကွ၊ သူက လမ်းလျှောက်ထွက်မယ်ဆိုပြီး ငါတို့ဆီကနေ ထွက်သွားခဲ့တယ်၊ သူ ထွက်သွားတာကလည်း မင်းတို့ရှိတဲ့ သောင်ပင်ဘက်ကိုပဲ၊ ငါတို့လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ သူ့မှာ တာဝန်ရှိနေတယ်လို့ ငါတို့နှစ်ယောက် ယူဆခဲ့ကြတယ်”

လုချူကြီး၏စကားသည် ရင်ထဲမှစကားများ ဖြစ်သည်။

သူသည်လည်း ခံစားချက်တူသူနှင့် တွေ့သောအခါ ရင်ထဲဆက်မထားနိုင်တော့ချေ။ ပွင့်အန်လာရသည်။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဦးဦးတို့ကို ကျွန်တော် ယုံပါတယ်၊ ဦးဦးတို့ဟာ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျွန်တော့်အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့သူတွေ မဟုတ်လား၊ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် စုံစမ်းထောက်လှမ်းလို့ သက်သေသက္ကာယတွေရရင် ဦးဦးတို့ကို လာခေါ်ပြီး ရှင်းမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ အခုတော့ ဦးဦးတို့ကို ရှာဖို့မလိုတော့ဘူး၊ အခုလို ကြိုတင်တိုင်ပင်ခွင့်ရတော့ ကောင်းတာပေါ့”

“အင်း... မင်းကို ငါ ယုံမြဲထားပျံတော့၊ အခု ဟိုအိမ်က ကောင်ကိစ္စကို ဘယ်လိုရှင်းမှာလဲ”

“အခုတော့ ဘယ်လိုမှလုပ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ စောင့်ကြည့်နေရဦးမှာပဲ၊ ဒီကောင်ခြေလှမ်းကို ကြည့်ရမယ်၊ ဒီကောင်နောက်မှာ ဘယ်သူတွေရှိနေတယ် ဆိုတာကို စောင့်ကြည့်ရမယ်”

၁၂၈ * တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“အင်း... မင်းပြောတာ မှန်တယ်”

“သူဟာ ကျွန်တော့်ကိုယ်စား ဘာကြောင့် အယောင်ဆောင်နေရတာလဲ၊ ဒါကို ကျွန်တော်သိရမှ ဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော့်အဖေ့ပတ်သက်ချင် ပတ်သက်နေလိမ့်မယ်၊ အဆိုးပတ်သက်တာလား၊ အကောင်းပတ်သက်တာလား၊ ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်ရမယ်၊ သူတို့ဟာ တစ်ခုခုလိုချင်လို့ လုပ်နေတယ်ဆိုတာ သိသာတယ်၊ ဘာလိုချင်တာလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး”

လုချူကီးသည် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားလေတော့သည်။

“အေး... မင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ ငါလည်း တစ်ခုတော့ စဉ်းစားမိတယ်၊ ချိုးငှက်သိုက်မြုံအိမ်ကြီးမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တော့ ရှိရမယ်၊ ငါ တစ်ခုတွေးမိတာ ရှိတယ်”

“ဘာတွေးမိလို့လဲ ဦးဦး”

“ဖြစ်နိုင်မယ်လို့ ထင်တယ်ကွ၊ ဘာလဲဆိုတော့ မင်းအဖေဆံ့က တို့များ ယူလာတဲ့ သေတ္တာလေးလေ”

“ကျွန်တော် သိတော့သိတယ်၊ အဲဒီသေတ္တာက အတော်ကြီးသလား”

“အဲဒီသေတ္တာက အဓိကပဲလို့ ငါထင်တယ်၊ အဲဒီသေတ္တာကို မင်း အရွယ်ရောက်လာရင် ပေးအပ်ကြမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြတယ်၊ မင်းလည်းမရှိတော့ ဘယ်သူမှလည်း မဖွင့်နိုင်ကြဘူး၊ ဖွင့်လည်း ဖွင့်မကြည့်ကြဘူး၊ မင်းကိုအပ်ပြီးတဲ့နေ့မှပဲ ကြည့်ကြမယ်လို့ သဘောတူခဲ့ကြတယ်”

“အဲဒီသေတ္တာက အခု ဘယ်မှာလဲ”

“အဲဒီသေတ္တာကလေးနဲ့ မင်းကို နောင်ကြီးလုရှဟုန်ဆီမှာ အပ်ထားတာပေါ့၊ မင်းက မြစ်ထဲကျသွားတော့ အဲဒီ သေတ္တာက နောင်ကြီးလုရှဟုန်ဆီမှာ ရှိနေမှာပေါ့၊ မင်း အခုကိစ္စတွေဟာ အဲဒီသေတ္တာနဲ့ပတ်သက်နေနိုင်တယ်”

လီဖူးယုံ၏ မျက်လုံးအစုံသည် မျှော်လင့်ချက်များဖြင့် ဝင်းလက်တောက်ပသွား၏။

လီဖူးယုံက ...

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဦး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မသိသလို လုပ်နေတာ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုပဲ တွေးမိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့လှုပ်ရှားမှုကို ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေတာပါ”

လီဖူးယုံက ဆက်ပြောလေ၏။

“အခု ဦးရောက်လာခိုက်မှာ အဲဒီသေတ္တာလေး ရှိသေးသလားလို့ မေးကြည့်ပါ၊ ရှိပဲရှိသေးသလား၊ ဒါမှမဟုတ်...”

လီဖူးယုံသည် စဉ်းစားနေလေ၏။

လုချူကီးသည် လီဖူးယုံဘာကို စဉ်းစားနေသည်ကို သိသည်။

“မင်း ဘာစဉ်းစားနေတယ်ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်၊ ဒီကောင်ကို ပေးဦးမှာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဒီကောင် ဒါကို ရသွားရင် ဒီအိမ်ကြီးမှာရှိနေစရာ မလိုတော့ဘူး၊ ဒီပစ္စည်းကို သူမရသေးဘူးဆိုတာ သိသာတယ်”

လိဖူးယုံက ခေါင်းညိတ်၏။

“ဦးပြောတာ ဖြစ်နိုင်လောက်ပါတယ်၊ ဒီကောင် ဒါကို ရှုမဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဒါနဲ့ မင်းကို တစ်ခုမေးစမ်းပါရစေဦး”

“ဘာများလဲဦး...”

“မင်း လုဝမ်ရင်းအတွက် ဘာမှ မပူဘူးလား”

လိဖူးယုံ၏မျက်နှာကို အကဲခတ်ရင်း လုချူကီး မေးလိုက်၏။

လိဖူးယုံ ပြုံးလိုက်၏။

“စိတ်တော့ ပူတာပေါ့ဦးရာ၊ ဒါပေမယ့် လုဝမ်ရင်းက တော်ရုံမိန်းကလေးတစ်ဦး မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟ... မင်းက အထင်ကြီးလှချင်လား”

“ဟုတ်တယ်ဦးရ၊ လုဝမ်ရင်းဟာ စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ လုဝမ်ရင်းတို့ ငယ်စဉ်က ဆက်ဆံခဲ့ကြတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် အတိုင်းအတာတွေကို ဒီကောင် မသိနိုင်ပါဘူး”

“သူ အမှားတော့ လုပ်မိဦးမှာပါ၊ အဲဒီအခါကျရင် ပြဿနာပေါ်လာနိုင်တယ်၊ လုဝမ်ရင်းဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းနိုင်မှာပါ”

“အင်း... မင်းဟာ မင်းအဖေခြေရာကို နင်းနိုင်မယ့်ကောင်ပဲ၊ မင်းဟာ အင်မတန် စိတ်ရှည်တာပဲ၊ မင်းအဖေဟာ မင်းအမေကို သတ်သွားတဲ့ကောင်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် လိုက်ရှာနေခဲ့တာပဲ၊ အခု မင်းလည်း တော်တော်စိတ်ရှည်ရှည် နေနိုင်တယ်၊ ငါတို့ဆိုရင်တော့

မရဘူး၊ နောင်ကြီးလုရှုဟုန်ကိုလည်း ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းပစ်မှာပဲ၊ ဟိုကောင်ကိုလည်း မောင်းထုတ်မိမှာပဲ၊ ငါတို့က စိတ်တိုတယ်လေ”

“အချိန်ကိုတော့ စောင့်ရမှာပေါ့ဦးရယ်၊ သက်သေအထောက်အထားရရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့၊ သက်သေက အရေးကြီးပါတယ်၊ အချိန်ကို စောင့်ရမှာပေါ့”

လုချူကီးသည် လိဖူးယုံ၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်၏။ လိဖူးယုံ၏မျက်နှာပေါ်၌ နာကြည်းမှု၊ ခံစားမှု အရိပ်အယောင်များကို တွေ့နေရသည်။

“နေစမ်းပါဦး... မင်းက ဘယ်နှယ်ကြောင့် လိဖူးယုံ ဖြစ်နေတာတုန်း”

“ဟာ... ဒါတော့ ဦးပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ တန်ထင်ဟုန်တစ်ယောက် ချိုးငှက်သိုက်မြုံ စံအိမ်ကြီးထဲမှာ ရှိနေမှတော့ ကျွန်တော်က တန်ထင်ဟုန်ဖြစ်လို့ ဘယ်ရတော့မလဲ၊ တန်ထင်ဟုန်နှစ်ယောက်ဖြစ်နေရင် ပြဿနာပေါ်ပြီပေါ့။

တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ တန်ထင်ဟုန် တစ်၊ တန်ထင်ဟုန် နှစ်ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့၊ နောက်တစ်မျိုးက တန်ထင်ဟုန် အတူဆိုတာနဲ့ တန်ထင်ဟုန် အစစ်ဆိုတာ နှစ်မျိုးပေါ့။

အတူဆိုတာ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပျောက်ကွယ်သွားရမှာပေါ့လေ၊ အချိန်တော့ စောင့်ရမှာပေါ့၊ ကျွန်တော် ဒီကိစ္စအတွက်တော့ စိတ်ရှည်ပါတယ်၊ ရန်သူကိုရင်ဆိုင်ဖို့ ကိုယ်အား ဉာဏ်အား ဥစ္စာအား အကုန်ပုံသုံးပြီး ရင်ဆိုင်ရမှာပေါ့”

လုချူကီးသည် ဦးခေါင်းညိတ်လေ၏။ သူသည် ကူဖြစ်သူအကြင်နာစွာ ကြည့်နေ၏။

သူတို့သားအဖအဖြစ်မှာ နာကြည်းစရာ ခံပြင်းစရာ လက်ချေချင်စရာပင် မဟုတ်ပါလား။

ဖခင် လုပ်ကြံခံရသည်သာမက အရွယ်မရောက်သေးသည့် ကလေးကိုပါ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်း မဟုတ်ပါလား။

လုချူကီးအနေဖြင့် သူ့တစ်သက်လုံး အမှန်တရားဘက်မှ ရပ်တည်လာခဲ့သူဖြစ်၏။ ယခုလည်း အမှန်တရားဘက်မှပင် ရပ်တည်ရပေတော့မည်။

ခြေမ၊မကောင်း ခြေမဖြတ်။ လက်မ၊မကောင်း လက်မဖြတ်။ ရမည့်လုပ်ရပ်သည် မကြာမီဖြစ်လာတော့မည်။

အမှန်ဆိုပါမူ လီဖူးယုံ၏ဖခင် တန်ထင်လင်းနှင့် နောင်ကြီး လုရှဟုန်မှာ သူတို့ထက်ပင် ပို၍ ရင်းသေးသည်။ ဖအေတူ မအေတူ ညီအစ်ကိုများဖြစ်၍ အခြား သူစိမ်းများထက်ပင် သွေးသားချင်း ပို၍ ရင်းနှီးကျသူများ မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် သိုင်းလောကကျတော့ တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ သွေးရင်းသားရင်း ညီအစ်ကိုရင်းထက် သွေးသောက်ပြီး ဖွဲ့စည်းထားသည့် ညီအစ်ကိုများက ပိုရင်းကြသည်။ အသက်ကို စွန့်လွှတ်ရဲကြသည်။

ထို့ကြောင့် လုရှဟုန်၊ လုချူကီး၊ လီတာကျွန်နှင့် ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်းတို့မှာ သွေးသောက်ညီအစ်ကိုများဖွဲ့ပြီး တစ်ဦးအတွက် တစ်ဦး အသက်ပေးကြမည့်သူများအဖြစ် ချစ်ခင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်းမှာ ညီအစ်ကိုလေးယောက်ထဲတွင် အသက်အငယ်ဆုံးဖြစ်သည်သာမက ရိုးသားဖြူစင်ပြီး စိတ်ရင်းကောင်းသူ ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် သိုင်းလောက၌ တစ်ခတ်တွင်တစ်ယောက်ဟု ဆိုရလောက်အောင် ဓားနှစ်လက်သိုင်းပညာတွင် အလွန်ထူးချွန်သည်။

ဓားချင်းယှဉ်ရာတွင်လည်း မည်သူက စိန်ခေါ်သည်ဖြစ်စေ အားလုံးကို အနိုင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်းကြောင့် သူတို့ သိုင်းညီနောင်လေး ဖော်မှာ ပို၍ ဂုဏ်တက်ခဲ့သည်။ သူတို့ကို သိုင်းလောက၌ လေးစားခဲ့သည်။

သိုင်းညီနောင် လေးဖော်ကို မည်သူမျှ မထိလေးစားမလုပ်ရဲခဲ့ကြချေ။

သိုင်းညီနောင် လေးဖော်ကလည်း မဟုတ်တာ၊ မမှန်တာ မလုပ်ချေ။ အထက်လမ်း သိုင်းလောကသားများ ဖြစ်သည်နှင့်အညီ မကောင်းသူပယ်၊ ကောင်းသူကယ် အလုပ်မျိုးသာ လုပ်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့အနက် လုချူကီးတစ်ယောက်သာ ကင်းမြီးကောက်နီ ဂိုဏ်းကို တည်ထောင်ခဲ့သည်။ ကျန်သူများမှာ တစ်ကိုယ်တော် သိုင်းသမားများသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ် နောင်ကြီးလုရှဟုန်က သိုင်းလောကမှ အနားယူသွားခဲ့သည်။

တန်ထင်လင်းက အသတ်ခံရသည်။

သိုင်းလောကတွင် လိတာကျွေနှင့် လုချူကီးနှစ်ယောက်သွား
ကျန်တော့သည်။

ယခုတော့ ပြဿနာ ပြန်စတော့မည်။ တန်ထင်ဟုန် အတုနဲ့
အစစ်များလည်း ပေါ်လာသည်။

မျက်စိလည်စရာ မျက်စိရှုပ်စရာများ ဖြစ်ပေါ်လေပြီ။ မည်သို့
ပင်ဖြစ်စေ သူကတော့ အမှန်တရားဘက်မှ ရပ်တည်မည့်သူ ဖြစ်သည်။

“ကဲ ... ငါလည်း ပြန်မှဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ဦးလည်း ချိုးငှက်သိုက်မြုံကို ပြန်ပေတော့
သေတ္တာလေးကိစ္စ ဘာကြီးကို မေးကြည့်ပါဦး၊ အဲဒီကိစ္စ ကျွန်တော်
သိချင်ပါတယ်”

“အေး ... မင်းကို အသိပေးရမှာပါ။ ဒီတ္တောက မင်းနဲ့အသက်
ဆိုင်ဆုံးပဲ။ အင်း ... တူလေး ... တူလေး ... မင်းဟာ မင်းရဲ့ဖခင်မြေ
ရာကို နင်းနိုင်တဲ့သူပါကွယ်။ မင်းဖခင်ကလည်း မင်းလိုပဲ စိတ်ရှည်
လက်ရှည်နဲ့ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်သူပါ။ ဟိုတစ်ယောက်ကတော့ မင်း
နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ။ ငါ့ကို သူ့ခေါ်တာကလည်း သူ့အကြောင်းနဲ့
သူပေါ့လေ”

လိဖူးယုံက ...

“ဦး ... နောင် ဒီကိုလာမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အခန်းထဲကို
လာပါနော်၊ အပြင်မှာက သိပ်မလုံခြုံဘူး”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ပြဿနာက ဘယ်လိုမှန်း မသိဘူး”

“တကယ်လို့ ဦးနဲ့ကျွန်တော် ဒီမှာ စကားပြောနေတာကို

သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကမြင်သွားပြီး သူတို့သိသွားမယ်
ဆိုရင် ဦးအနေနဲ့ အခုလောက် ဝင်ရမှာမလွယ်ဘူး”

“အေး ... ငါလည်း ရိပ်မိပါတယ်၊ မင်းလည်း ပီပီရီရီ ဖြစ်ပါ
စေ၊ ငါ ဟိုအိမ်မှာ အဆင်မပြေရင် ဒီဆိုင်ကိုပဲ ပြောင်းလာမယ်”

“ဟာ ... ဒီကိုပြောင်းလာခဲ့ရင် ဦးအနေနဲ့ ခြေရာခံလို့ ဘယ်ရ
တော့မလဲ၊ ချိုးငှက်သိုက်မြုံမှာပဲ နေပါ၊ အဲဒီက လှုပ်ရှားဖူးတွေကို
အဲဒီမှာနေမှ သိခွင့်ရမှာပါ၊ နောက်ပြီး လုဝမ်ရင်းကိုလည်း စောင့်
ရှောက်နိုင်တာပေါ့”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်း အတော်ညာဏ်များတဲ့ကောင်
ပါလားကွာ”

တန်ထင်ဟုန်၏မျက်နှာ နီသွားလေ၏။

“မိန်းကလေးက အလိုတူအလိုပါ ဖြစ်နေရင်တော့ ငါလည်း
မတတ်နိုင်ဘူးနော်”

“လုဝမ်ရင်းက အဲဒီလောက်တော့ မညံ့ပါဘူး”

“မင်း ... မင်း မိန်းမတွေကို သိပ်အထင်ကြီး၊ မိန်းမတွေဟာ
အကြောက်ရဆုံး နားလည်ရအခက်ဆုံးဆိုတာ မင်း နားလည်ထား
ပါ၊ ကဲ ... ငါ သွားတော့မယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် လူ့ဘီလူးကြီး လုချူကီးသည်ခက်ရင်းခွ
ကြီးကိုကိုင်၍ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

(၁၆)
စုံစမ်းသူ

ပန်းတစ်ပွင့်စားသောက်ဆိုင်၌ လူနှစ်ယောက် ဆုံတွေ့ကြ၏။
တစ်ယောက်က လင်ပိန်းရှောင်။

တစ်ယောက်ကတော့ လေပွေရင်ဟုန်။

လင်ပိန်းရှောင်ကား ဤရွာသား ဖြစ်သည်။ သူသည် လူရှင်
လူပွေတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အရပ်ကြီးက ကုလားအုပ်လို ကလန်ကလား
နှင့် ဖြစ်သည်။

လေပွေရင်ဟုန်ကတော့ ဤရွာသား မဟုတ်ပေ။ သူသည်
ကျကျနန ဝတ်စားတဝံ့သူ ဖြစ်သည်။ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် ပိုးပိ
ကတ္တီပါများကို ဝတ်စားထားသည်။ ရှန်စီမြို့မှ သူကြွယ်တစ်ယောက်
၏လူယု ဖြစ်သည်။

သူသည် လင်ပိန်းရှောင်ထက် အစစအရာရာ သာသည်။
လင်ပိန်းရှောင်သည် ရှုပ်ပွေရန်မှတစ်ပါး အခြားဘာမှ မတတ်မြောက်
ချေ။ လေပွေရင်ဟုန်ကတော့ သိုင်းပညာ မတောက်တခေါက် တတ်
ပေသည်။

ရှန်စီမြို့တွင် အောက်လမ်း သိုင်းဆရာများရှိရာ အောက်လမ်း
သိုင်းဂိုဏ်းတစ်ခုတွင် လေပွေရင်ဟုန်သည် ဂိုဏ်းဝင်တစ်ယောက်
ဖြစ်လေ၏။

သူ၏သူဌေးဖြစ်သော ကျောက်စင်လားမှာ တပည့်တပန်းများ
နှင့် စီးပွားဖြစ်နေသော ကြောင်သူတော်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။

သူ၏တပည့်တပန်းများမှာ လူဆိုးလူမိုက်များဖြစ်သည်။ သူတို့
သည် လူလစ်သည်နှင့် ခိုးဆိုးလုယက် တိုက်ခိုက်သူများ ဖြစ်သည်။

ကျောက်စင်လားကို သူတပည့်များက ဝံပုလွေကြီး ကျောက်
စင်လားဟု သူတို့အချင်းချင်း ခေါ်ဆိုကြသည်။ ကျောက်စင်လားသည်
ဝံပုလွေကဲ့သို့ ကောက်ကျစ်သူတစ်ယောက်ပေတည်း။

ကျောက်စင်လားသည် သူ၏စားကျက်ကို ဖြန့်ကျက်လိုသူ
ဖြစ်သည်။

သူသည် သူ၏တပည့် လေပွေရင်ဟုန်ကို အေးချမ်းသာယာ
မြေရွာကြီးသို့ စေလွှတ်ခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် လေပွေရင်ဟုန်သည်
အေးချမ်းသာယာမြေဒေသသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မည်သည့်ကိစ္စနည်း။

လေပွေရင်ဟုန် လာသည့်ကိစ္စမှာ လူတစ်ယောက်ကို စုံစမ်း
ထောက်လှမ်းရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် လင်ပိန်းရှောင်
ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အများဆုံး တွေ့ဆုံရပေမည်။

လင်ပိန်းရှောင်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကသာ သူ့အား အများဆုံးကူညီ
နိုင်ပေသည်။

သူသည် လင်ပိန်းရှောင်အား အရက်တိုက်ပြီး သတင်းမေးနေလေ၏။ လင်ပိန်းရှောင်နှင့် ယခင်ကလည် သူ ဆက်ဆံဖူးသည်။

“အခုတလော ဒီရွာကို လူစိမ်းတွေ ရောက်နေတယ်ဗျ၊ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်၊ ဒီလူစိမ်းတွေကို လူစိမ်းလို့တော့ ပြောမရဘူးပေါ့”

“ဘယ်သူတွေများလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဟို ချိုးငှက်ရိပ်မြို့အိမ်ကြီးကို လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်က သေဆုံးသွားပြီလို့ထင်တဲ့ သူ့မွေးစားသား ပြန်ရောက်နေတယ်ဗျ”

“ဘယ်အရွယ်လဲကွ”

“အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ပဲ ရှိဦးမယ်”

“ဟာ ... ငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးတာပဲ၊ အသက်နှစ်ဆယ်ဆိုတော့ လူငယ်လေးတစ်ယောက်ပေါ့၊ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ပြောပြစမ်းပါဦး”

လေပွေရင်ဟုန်က စိတ်ဝင်စားစွာ မေးလေ၏။

“ဝတ်ပုံစားပုံကတော့ အထက်တန်းကျတယ်ဗျ၊ သူ လာတုန်းကလည်း အင်မတန်ကြံ့ခိုင်တဲ့ မြင်းဖြူကြီးကို စီးလာတယ်၊ သူက အင်မတန်ထူးခြားတယ်၊ အမြဲတမ်း အဖြူရောင်ဝတ်စုံကိုပဲ ဝတ်တယ်၊ သူက အသက်ငယ်သလောက် အင်မတန်ချောတဲ့ လူချောလူလှဗျ”

“အခု ဒီသူငယ် ဘယ်မှာနေသလဲ၊ ချိုးငှက်ရိပ်မြို့မှာပဲလား”

“ချိုးငှက်သိုက်မြို့ဆရာကြီး လုရှဟုန်ရဲ့ မွေးစားသားပဲလေ၊ အဲဒီအိမ်ကြီးထဲမှာပဲ နေတာပေါ့”

“အပြင်လေးဘာလေး မထွက်ဘူးလား”

“ထွက်ပါတယ်၊ တစ်ခါတစ်လေ ဒီပန်းတစ်ဖွင့်စားသောက် ဆိုင်ဘက်ကို လာတတ်တယ်”

လေပွေရင်ဟုန်က ဆက်မေးလေ၏။

“စောစောက မင်းပြောတော့ ဒီရွာကို လူစိမ်းတွေရောက်နေတယ်လို့ ဆိုတယ်၊ တစ်ယောက်တည်းတော့ ဟုတ်ဟန်မတူဘူး၊ ဘယ်သူတွေ ရောက်နေသေးသလဲ”

လင်ပိန်းရှောင်သည် စဉ်းစားနေသည်။

“အဲ ... နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ဆရာကြီး လုရှဟုန်ရဲ့ သွေးသောက်ညီအစ်ကို ခက်ရင်းခွကြီး လုချူကြီးပါ၊ သူလည်း ရောက်နေတယ်၊ သူကတော့ ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးလို့ သိရတယ်၊ ဘာဂိုဏ်းလဲ တော့ မသိဘူး”

“သိပြီ ... သိပြီ ... ငါ သိပြီ၊ ကင်းမြီးကောက်နီဂိုဏ်းက လူ့ဘီလူးကြီးကို ပြောတာမဟုတ်လား၊ သူ့ခက်ရင်းခွကြီးကလည်း အင်မတန် ကြီးတယ်လေ၊ လူကလည်း အင်မတန် ထွားကျိုင်းကြီးမားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ သူပါပဲ၊ ဆံပင်ရှည်ရှည် မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တွေ ရှည်နေတဲ့သူပဲ”

“အင်း ... နောက် ဘယ်သူများ ရှိသေးသလဲ”

“ဟိုတလောတုန်းကတော့ ဓားသမားတစ်ဦး ရောက်လာသေးတယ်၊ ဓားမင်းသားစီးယား ဆိုလားဘာဆိုလားပဲ၊ ဒီဆိုင်ကိုရောက်လာတာ”

“ဘာ ... ဓားမင်းသားစီးယား ဟုတ်လား၊ သူ့ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ပြောစမ်းပါဦး”

“မျက်လုံးပြူးပြူး အသားမည်းမည်းနဲ့”

“ဟေ ... တော် ... တော် တော်တော့”

လင်ပိန်းရှောင်မှာ အံ့အားသင့်သွားလေ၏။ လေပွေရင်ဟုန်၏ တားမြစ်သံမှာ အလျစ်စလိုနိုင်လှသည် မဟုတ်ပါလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဒီဓားသမားဟာ ဒီဆိုင်ထဲမှာဟင် ခံသွားရတယ်”

“ဘာ ... သူ ခံသွားရတယ် ဟုတ်လား”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ တခြား လူစိမ်းတစ်ယောက်လည်း ရောက်နေသေးတယ်၊ ကျုပ် ပြောဖို့မေ့သွားတာ”

“ဘယ်သူလဲ ...”

“ခုနက ဓားမင်းသားစီးယားကို ဆုံးမလိုက်တဲ့လူလေ”

“စီးယားကို ဘယ်လိုဆုံးမတာလဲ၊ အပြည့်အစုံ ပြောစမ်းပါဦး”

လင်ပိန်းရှောင်ပြောသည်မှာ ဆက်တိုက်မဟုတ်သဖြင့် လေပွေရင်ဟုန်သည် မကြာခဏ ဖြတ်မေးနေရသည်။

လင်ပိန်းရှောင်က ပြောရင်း တက်ကြွလာ၏။

“ဟာ ... ဒီလူက တော်သလားတော့ မပြောနဲ့၊ ဓားမင်းသားရဲ့ဓားကို လက်ချောင်းကလေးနဲ့ အသာကလေး ချိုးပြလိုက်တာပဲ”

“ဟေ့ကောင် ... မြန်မြန်ပြောစမ်း၊ ဒီဓားချိုးတဲ့သိုင်းသမားရဲ့ ပုံစံကို မြန်မြန်ပြောစမ်း”

လေပွေရင်ဟုန်သည် လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားသွား၏။

“ဒီလူက ဓားနှစ်လက်ကို လွယ်လို့ဗျ၊ ဓားရိုးတွေက အနက်

တွေ၊ ကျုပ် ကောင်းကောင်းမှတ်မိတယ်”

“ဓားရိုးက အနက်တွေဟုတ်လား၊ ဓားနှစ်ချောင်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ ဝတ်လာတဲ့ ဝတ်စုံကလည်း အနက်ပဲ”

“မြက်ဦးထုပ် ဆောင်းထားသေးသလား”

“ဟုတ်တယ် ... ဆောင်းထားတယ်၊ မြက်ဦးထုပ်က ခပ်စုတ်စုတ်ဗျ”

“ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ၊ သူပဲ ... သူပဲ”

“ဘယ်သူလဲ ... သူဆိုတာ”

“မင်းပြောတဲ့ လူပဲပေါ့”

“အင်း ... လူက ငယ်ငယ်ရယ်၊ မှတ်ဆိတ်မွေး ပါးမြိုင်းမွေးတွေနဲ့ဗျ၊ ဒါတောင် သူ ရုပ်အတော်ချောတယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ရတယ်”

“သူ ... သူ အခု ဘယ်မှာနေသလဲ”

လင်ပိန်းရှောင် ခေါင်းကြီးသွား၏။

“အဲ ... အဲဒါတော့ မသိဘူး”

လေပွေရင်ဟုန်မှာ နဖူးကို လက်နှင့်ရိုက်မိတော့၏။

“သေလိုက်ပါတော့ကွာ၊ ဓားမင်းသားစီးယားကို နိုင်လိုက်တဲ့ဓားသမားကို ဘယ်မှာနေမှန်း မင်းမို့ မသိဘဲ လျစ်လျူထားရတယ်

လို့၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် အသုံးမကျရတာလဲ၊ မင်းကွာ...
သုဘရာဇာတွေနဲ့သွားနေပြီး တွင်းထဲမှာအိပ်နေဖို့ ကောင်းတယ်”

လင်ပိန်းရှောင်မှာ ငြိမ်ကုပ်သွားသည်။ တကယ်တော့ သူ့ကို
လေပွေရင်ဟုန်က အစားအသောက်များအတွက် အားလုံး အကုန်
အကျခံနေသူ မဟုတ်ပါလား။

“ဒါနဲ့ သူတို့ တိုက်ခိုက်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်မှာ
တိုက်ခိုက်ကြတာလဲ”

“ဒါတော့ သိတယ်ဗျ၊ ဒီဆိုင်ထဲမှာပဲ တိုက်ကြတာ”

“သူတို့တိုက်ပွဲက အင်မတန်ကြည့်ကောင်းတဲ့ပွဲဖြစ်မှာကွ၊ မင်း
မမှတ်မိဘူးလား၊ မင်းအစား ငါ ရူးချင်တယ်ကွာ”

“သူတို့ ဒီစားသောက်ဆိုင်မှာပဲ တိုက်ကြတာပါ”

“သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ်”

“ငါ့မှာ သိအောင်လုပ်နိုင်တဲ့နည်း ရှိပါတယ်”

လေပွေရင်ဟုန်သည် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်
ဆိုင်ရှင်စားပွဲတွင် ထိုင်နေသည့် ကျင်းဟုတ်ကြီးထံသို့ ထသွားပြန်
သည်။ ကျင်းဟုတ်ကြီးရှေ့၌ သူ ရပ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဆရာကြီး... ဟိုတလောက ဓားမင်းသားစီးယားဆို
တဲ့ သိုင်းသမားနဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ မုတ်ဆိတ်ထူလဗျစ်နဲ့ သိုင်းသမား
ဟာ ဒီဆိုင်မှာ တည်းခိုနေသလားဗျ”

ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် လေပွေရင်ဟုန်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်
သည်။ သူသည် လူဆိုးလူကောင်း မြောက်မြားစွာကို တွေ့ခဲ့ဖူးပြီး
လူကောင်းဟုထင်ပြီး လူဆိုးဖြစ်နေသည့် လူများကိုလည်း တွေ့ခဲ့ဖူး
ဖို့။ လူဆိုးဟုထင်ပြီး လူကောင်းဖြစ်နေသည့် လူများကိုလည်း တွေ့
ခဲ့ဖူးဖို့။

ယခု လေပွေရင်ဟုန်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ မြင်ရုံနှင့်
လူကောင်းမဟုတ်သည်ကို သိနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် စကားကို လှီးလွှဲ
ပြောဆိုတော့သည်။

“ရန်ဖြစ်တဲ့ပွဲကတော့ များပါတယ်ဗျ၊ တခြမ်းခြမ်းနဲ့ ဖြစ်
နေကြတာပဲဗျ၊ ကျုပ် စိတ်ပျက်လို့ ဆိုင်ပိတ်မလို့တောင် စိတ်ကူး
မိတယ်၊ အဲဒီ သိုင်းသမားရဲ့နာမည်ကို ခင်ဗျား သိသလား”

ကျင်းဟုတ်ကြီးက ပြန်မေးလိုက်သည်။

လေပွေရင်ဟုန်က ...

“ဓားညီနောင် စစ်ကုယောင်တဲ့ဗျ”

ကျင်းဟုတ်ကြီး ခေါင်းယမ်းသည်။

“မသိပါဘူးဗျ၊ ကျုပ်ကြားမိတဲ့နာမည်တွေထဲမှာ ဒီနာမည်
မျိုး မပါဘူး၊ ခင်ဗျားနာမည်က ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ”

လေပွေရင်ဟုန်သည် စိတ်ပျက်ပြီး သူ့စားပွဲသို့ ပြန်လျှောက်
သွားလေသည်။

ထိုအခါ ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် တီးတိုး ရေရွတ်နေသည်။

“ဓားညီနောင် စစ်ကုယောင်...”

“ဓားညီနောင် စစ်ကုယောင်...”

ထိုစဉ် လေပွေရင်ဟုန်သည် လင်ပိန်းရှောင်၏ စားပွဲဆီသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ အာစရီ... သိခဲ့ရဲ့လား၊ အာစရီ သိချင်တဲ့ သိုင်းသမားကို စုံစမ်းလို့ရခဲ့ရဲ့လား”

“မသိဘူးတဲ့ကွ၊ ရန်ပွဲတွေကများလွန်းလို့ သူ မမှတ်မိဘူးတဲ့”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဓားသမားတွေက ဒီဆိုင်မှာချည်းပဲ လာပြီးရန်ဖြစ်နေကြတယ်၊ ရန်ဖြစ်စရာနေရာ ရှားလို့လား မသိပါဘူးဗျာ”

လေပွေရင်ဟုန်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် လင်ပိန်းရှောင်၏မျက်နှာသည် ဝင်းထိန်တောက်ပသွားသည်။ လေပွေရင်ဟုန်သည် တစ်စုံတစ်ခုတော့ ထူးပြီဟု သိလိုက်၏။

လင်ပိန်းရှောင်သည် ဘာကိုတွေ့သွားသနည်း။ သူသည် လင်ပိန်းရှောင် ကြည့်သည့်နေရာကို လိုက်ကြည့်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် ချက်ချင်း ထိန်းလိုက်သည်။ လင်ပိန်းရှောင်သည် သူ့ကို ပြောပြလိမ့်မည်။

လင်ပိန်းရှောင် ပြောသည့်စကား သူ နားထောင်ရမည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် လင်ပိန်းရှောင်ကို အသာကြည့်နေလေသည်။

* * *

(၁၇)

နောက်ယောင်ခံလိုက်သူ၏ ဒုက္ခ

လင်ပိန်းရှောင်သည် ဆိုင်အပေါ်ထပ်သို့ ကြည့်နေသည်။ သူ တွေ့ချင်နေသည့် သိုင်းသမားကို သူ တွေ့နေရပြီ မဟုတ်ပါလား။ ကျင်းဟုတ်ကြီးကို မေးစရာ မလိုတော့ပေ။

မှတ်ဆိတ်မွေး ပါးမြိုင်းမွေးနှင့် လူရွယ်တစ်ယောက်သည် ဆိုင် အပေါ်ထပ်မှ အောက်သို့ ဆင်းလာလနေသည်။

“ဆရာရင်ဟုန် ဟို... ဟို... ဟိုမှာ ကျုပ်ပြောတဲ့ သိုင်းသမား ဟိုမှာ... ဟိုမှာ”

လင်ပိန်းရှောင်သည် ကမန်းကစန်း ပြောလိုက်သည်။ လေပွေရင်ဟုန်သည် အသာလှည့်၍ မသိမသာ ကြည့်လိုက်သည်။

“အေး... ဟုတ်ပြီ မှန်တယ်၊ မင်းလည်း မှတ်ထား၊ ငါ ရှာနေတဲ့ စစ်ကုယောင်ဆိုတာ သူပဲ”

“ဒါဆို ဆိုင်ရှင်ကျင်းဟုတ်ကြီးက အာစရီကို ညာလိုက်တာ ပေါ့နော်”

“အေးပေါ့...ညာလိုက်တာပေါ့၊ အေး...ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ညာတာလည်း ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာ၊ သူပြောသလို ရန်ပွဲတွေများနေတော့ မမှတ်မိတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ။ နောက်တစ်ခုက စစ်ကုယောင်က ဒီမှာ ဘယ်လိုနာမည်ပေးထားသလဲမှ မသိတာ၊ နာမည်လွဲပြီး ပေးထားချင် ပေးထားမှာပေါ့။”

စားညီနောင် စစ်ကုယောင်ဆိုသော လိဖူးယုံသည် မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆိုင်ပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

လေပွေရင်ဟန်က စားပွဲထိုးတစ်ယောက်အား ခေါ်လိုက်သည်။

“ဒီစားပွဲက ငွေရှင်းမယ်ဟေ့၊ တစ်ယောက်ယောက် လာစမ်းပါဦးကွာ”

စားပွဲထိုးတစ်ယောက်သည် လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိလာလေ၏။ လေပွေရင်ဟန်က...

“စောစောက အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာတဲ့လူဟာ ဘယ်သူလဲကွ၊ ငါ နာမည်မေ့နေလို့ကွာ”

“လိဖူးယုံပါခင်ဗျာ”

“အေး...ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ၊ လိဖူးယုံ...လိဖူးယုံ ငါ သတိရပြီ၊ ကဲ...ငါတို့စားပွဲက ဘယ်လောက်ကျသလဲ”

“ငွေစတစ်ဆယ် ကျပါတယ်”

“ရှေး...ဒါက ငွေစတစ်ဆယ်၊ ဒါကအပို မင်းအတွက်” စားပွဲထိုးလေး ကျေနပ်သွားသည်။

သူသည် အရိုအသေပေးပြီး ထွက်ခွာသွားလေ၏။

သူတို့သည် ချက်ချင်းထကာ ဆိုင်ထဲမှထွက်သည်။ လိဖူးယုံနောက်သို့ ချက်ချင်း လိုက်တော့သည်။ လိဖူးယုံကမူ စိုက်စိုက်နှင့် ရှေ့မှသွားနေလေ၏။

လင်ပိန်းရှောင်နှင့် လေပွေရင်ဟန်တို့သည် လိဖူးယုံနောက်မှ လိုက်နေကြသည်။ နှစ်ယောက်ဖြစ်နေသဖြင့် ဟန်တော့ကျသည်။ လှည့်ကြည့်မည်ဆိုလျှင်သူတို့ စကားပြောနေကြရုံသာ။

ထိုစဉ် ဆိုင်ထဲ၌ ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် လေပွေရင်ဟန်တို့ ခေါ်မေးသည့် စားပွဲထိုးကို ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်...မင်းကို ဟိုနှစ်ယောက်က ဘာတွေခေါ်မေးနေတာလဲ”

“သူတို့က လိဖူးယုံရဲ့နာမည်ကို မေ့နေလို့တဲ့၊ အဲဒါကို ခေါ်မေးတာပါ”

“အေး...အေး...သွားတော့”

ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် ထိုလူထွက်ခွာသွားရန် လက်ပြလိုက်၏။ သူသည် ထိုအကြောင်းကို စဉ်းစားနေသည်။ အဆက်အစပ် မည်သို့မျှ မစဉ်းစားမိသော်လည်း တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်မည်ဟု စဉ်းစားမိလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ထိုလူနှစ်ယောက်သည် လိဖူးယုံနောက်သို့ လိုက်နေကြလေပြီ။

ရှေ့မှသွားနေသော လိဖူးယုံသည် လမ်းတစ်ခုထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်သည်။ ထိုလမ်းချိုးသည် နောက်မှလိုက်နေသူများနှင့် အတော်လေး အလှမ်းကွာသည်။

နောက်မှလိုက်လာသူများသည် အူယားဖားယား ဖြစ်သွားကြသည်။ သူတို့ လိုက်မမီလျှင် မျက်ခြည်ပြတ်သွားမည် မဟုတ်ပါလား။ သူတို့သည် အလျင်အမြန် ပြေးလိုက်ကြတော့၏။

“ရါး...”

လမ်းထောင့်သို့ရောက်သောအခါ သူတို့သည် လမ်းချိုးအတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်...”

“ဟာ...”

မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရတော့ပေ။ ရှေ့မှချိုးကွေ့သွားသော လီယုသည် အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရတော့ချေ။

“ဓားညီနောင် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ မသိဘူး၊ လျင်လိုက်တာကွာ”

လေပွေရင်ဟန် ပြောလိုက်လေ၏။

ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လိုက်ကြည့်နေ၏။ လေပွေရင်ဟန်သည် မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရသဖြင့် လင်ပိန်းရှောင်အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ကဲ... မင်း ဒီလမ်းချိုးထဲ လိုက်ဝင်ပြီး ဒီကောင့်ကို ရှာငါက လမ်းမကြီးပေါ်တက်ပြီး ဒီကောင့်ကိုရှာမယ်၊ ကဲ... သွား... သွားရှာတော့”

လေပွေရင်ဟန်သည် လင်ပိန်းရှောင်ကို တွန်းထိုးပြီး လမ်းထဲသို့ ဆင်းခိုင်း၏။ သူက နောက်ပြန်လှည့်ကာလမ်းမပေါ်တက်သွား၏။

သူ့အကြံက ပိုင်သည်။ ဒုက္ခရောက်ချင်းရောက်လျှင် လင်ပိန်းရှောင်သာ ဒုက္ခရောက်ပေမည်။ သူကတော့ လွတ်သည်။

လင်ပိန်းရှောင်သည် လမ်းချိုးထဲသို့ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်နှင့် ဝင်သွားသည်။ မျက်စိကို အလစ်မပေး။ အသံကို နားထောင်ရင်း ဝင်လာသည်။

“အတော်လည်တဲ့ ဓားသမား၊ ငါတို့လိုက်လာတာကို မသိသလိုလိုနဲ့ လှစ်နေအောင် ပါးတာပဲ၊ အခုကျတော့လည်း ပျောက်သွားပြီ”

သူသည် စိတ်ထဲမှ ကျိန်ဆဲလာလေ၏။

“ဝှစ်...”

“အမယ်လေး...”

အမှောင်ထဲမှ လက်ကြီးတစ်ဖက်က သူ့လည်ကုတ်ကို ဆွဲယူသွား၏။ ပြုတ်တူနှင့်ညှပ်လိုက်သည့်အလား သူသည် ရုန်းကန်၍ မရတော့ပေ။

“မင်း ရုန်းမနေနဲ့၊ ရုန်းနေလည်း အပိုပဲ၊ ငါ့လက်ထဲက မင်း ဘယ်လိုမှမလွတ်ဘူး၊ နောက်တစ်ယောက်ကော...”

လီယုယုံက ခက်ထန်စွာ မေးလိုက်၏။ လင်ပိန်းရှောင်မှာ အကြီးအကျယ် ကြောက်ရွံ့နေသည်။ သူသည် ဤသို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ အဖမ်းမခံရလူးပေ။

“သူ... သူက...”

“သူ ဘယ်မှာလဲ”

“သူ ကျွန်တော့်နောက် လိုက်မလာပါဘူး၊ လမ်းမကြီးပေါ် ပြန်တက်သွားပါတယ်၊ လမ်းချိုးထဲ ကျွန်တော့်ကိုပဲ ဝင်ခိုင်းတာပါ”

“သူ ဘယ်သူလဲ”

“လေပွေရင်ဟုန်ပါ၊ ရှန်စီမြို့က ဝံပုလွေကြီး ကျောက်စင်လားရဲ့ လူယုံပါ”

“ကောင်းပြီ ... ငါ့နောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ နောက်ယောင်ခံပြီး လိုက်လာတာလဲ”

“မ ... မသိပါဘူးခင်ဗျာ၊ သူလိုက်ခိုင်းလို့ လိုက်ရတာပါ”

“ဘာ ... မသိတာလဲ ... ကဲကွာ”

လိဖူးယုံသည် လင်ပိန်းရှောင်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ညှစ်လိုက်ရာ တရွတ်ရွတ်မြည်သွား၏။ လင်ပိန်းရှောင် အော်တော့သည်။

“အား ... အား ... အား”

“ကျွန်တော် တကယ်မသိတာပါဗျာ၊ သူ ... သူက ခင်ဗျားကို လာစုံစမ်းတာပါ”

“ကောင်းပြီလေ ... မင်းရဲ့ဆရာ လေပွေရင်ဟုန်ကို ပြောလိုက်၊ နောက်တစ်ခါ အဲဒီလို နောက်ယောင်ခံလိုက်ရင် လေပွေကနေ ဖုန်လေပွေဖြစ်သွားမယ်လို့ ပြောလိုက်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

“ကဲ ... သွားတော့”

လိဖူးယုံသည် လင်ပိန်းရှောင်အား ဖမ်းညှပ်ရာမှ လက်လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ လင်ပိန်းရှောင်သည် တစ်ချိုးတည်းပြေးလေတော့၏။

“ဟင် ... ဝံပုလွေ ... ဝံပုလွေ၊ ဒါက ခြေလှမ်းအစပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

လိဖူးယုံသည် စိတ်ထဲမှကြိမ်းငါးလိုက်ပြီးနောက် ပန်းတစ်ပွင့် စားသောက်ဆိုင်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့အကြောင်း တီးတိုးပြောနေသူများကို စမ်းသပ်လို၍သာ သူ ထွက်လျှောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်၌ လင်ပိန်းရှောင်သည် လွဲသွားသောလက်ဆစ်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ လမ်းမပေါ် ပြေးတက်သည်။ သူသည် လေပွေရင်ဟုန်နှင့် ပြန်တွေ့၏။

“ဟေ့ကောင် ... လင်ပိန်းရှောင် မင်း ဓားညီနောင်နဲ့ တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

ရင်ဟုန်က အလျင်စလို မေးလိုက်သည်။

လင်ပိန်းရှောင်က မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ပြသည်။

“ဓားညီနောင်လား ပြုတ်တူညီနောင်လားတော့ မသိဘူး၊ ကျုပ်လက်ကို ချိုးပစ်လိုက်တယ်၊ အခု လှုပ်လို့တောင် မရတော့ဘူးဗျ၊ ဟီး ... ဟီး ... ဟီး”

“တွေ့ခဲ့တယ် ဟုတ်လား၊ ခု ... ခု သူ ဘယ်မှာလဲ”

“သွားပြီ ... သူ ထွက်သွားပြီ၊ အာစရိုကိုလည်း သူ ပြောခဲ့သေးတယ်၊ နောက်တစ်ခါ သူ့နောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ရင် လေပွေကနေ ဖုန်လေပွေဖြစ်သွားမယ်လို့ ကြိမ်းသွားတယ်၊ အား ... နာလိုက်တာဗျာ”

လင်ပိန်းရှောင်၏လက်ကို ရင်ဟုန်ကိုင်ကြည့်ပြီး အဆစ်လှ သွားသည်ကို ပြန်တည့်ပေးလိုက်၏။

“ညည်းမနေစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ မိန်းမကျနေတာပဲ၊ ရော... မင်း ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ အဖိုးအခ”

သူသည် ငွေစများကို လင်ပိန်းရှောင်၏လက်ထဲသို့ ထည့်ပေး လိုက်သည်။

လင်ပိန်းရှောင်သည် ညည်းညူနေခြင်းကို ရပ်လိုက်၏။

“မင်းလုပ်တာနဲ့ တို့အဖွဲ့ သူ့ကိုစုံစမ်းနေတာကို စင်တုယောင် က သိသွားပြီ၊ ငါတို့ သူ့နောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ဖို့ မလွယ် တော့ဘူး၊ မင်း လုပ်ရမယ့်အလုပ်က သူ့နောက်က နောက်ယောင်ခံ ရမယ့်အလုပ် မဟုတ်ဘူး၊ သူ ဘာလုပ်သလဲဆိုတာကို စောင့်ကြည့် ရမယ် နားလည်လား၊”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ”

“မင်း သူ့ကို စောင့်ကြည့်ထား၊ သူ့လှုပ်ရှားမှုကို ငါတို့ကို သတင်းပေး၊ ကိုယ်ကဦးမှ ဖြစ်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အကြောင်းထူးတာနဲ့ အချိန်မရွေး ရှန်စီမြို့ကိုလာခဲ့၊ ဝံပုလွေ အဖွဲ့ကို လာအကြောင်းကြား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ... ငါ သွားတော့မယ်”

လေပွေရင်ဟုန်သည် လူရှုပ်လူပွေ လင်ပိန်းရှောင်အား ချော့

တစ်ခါ ချောက်တစ်လှည့်ဖြင့် ပိုက်ဆံများပေးကာ ထွက်ခွာသွား တော့သည်။

“ဘုရား... ဘုရား... ဒီငွေတွေကိုမက်လို့ လက်ကျိုးမလို ဖြစ် သွားရတာ၊ အင်း... ကိုယ့်ယေတွင်း ကိုယ်တူးသလိုတော့ ဖြစ်နေပြီနဲ့ တူတယ်”

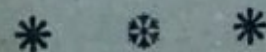
သူ့ဓဗျာ ရှေ့တိုး ထမ်းပိုး၊ နောက်ဆုတ် လှည်းတုတ်နှင့်တိုး ဆိုသလို ဖြစ်နေသည်။ ရှေ့တိုးရခက် နောက်ဆုတ်ရခက်နှင့် ဖြစ် နေရသည်။

“ဪ... ဒုက္ခ... ဒုက္ခ၊ ငါ လိမ္မာသလိုကြည့်နေမှ အသက် ရှည်မယ်နဲ့ တူတယ်”

ထိုစဉ် အဝေးမှ လိဖူးယုံ ပြန်လာနေသည်ကို မြင်သောအခါ သူသည် သစ်ပင်အကွယ်တစ်ခု၌ ဝင်နေလိုက်၏။

“သူ ဒီမှာတည်းခိုနေတာကို ငါ သိရပြီ၊ သူတို့ကိုတော့ ဘယ်လိုမှ သတင်းမပို့နိုင်ဘူး၊ ဓားညီနောင်နဲ့ ဝေးဝေးရှောင်နေမှ၊ မရှောင်နိုင်ရင် ဓားစာမိမှာတော့ အမှန်ပဲ”

လင်ပိန်းရှောင်သည် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခွာသွား၏။ မကြာ မီ အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် အရက်ကို မောင်းတင်၍ သောက်နေသော ရင်ဟုန်ကို တွေ့ရှိကြရလေတော့၏။

(၁၈)
သံကျာပွတ်မယ်

အေးချမ်းသာယာမြေဒေသ၊ ချိုးငှက်သိုက်မြို့ရှိရာ ရွာကြီးဆို
သို့ မြင်းနက်တစ်စီးနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဆိုက်ရောက်လာ၏။
သူမသည် ဟိုလူမေး ဒီလူမေးနှင့် ပန်းတစ်ပွင့်စားသောက်ဆိုင်သို့
နောက်ဆုံး ရောက်ရှိလာလေ၏။

သူမ၏မြင်းနက်ကြီးကို ဧည့်ကြိုတစ်ဦးထံတွင် အပ်နှံပြီး ဆိုင်
ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

သူမ၏မျက်နှာထားက ခပ်တင်းတင်းပင်။

ဝက်ဝံသားရေအင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသော သူမသည် အသား
အရေ ဝါဝင်းလှသည်။

သူမသည် ကျောက်စိစားတစ်ချောင်းကို ကျော၌ သိုင်းလွယ်
ထားပြီး ညာဘက်လက်က ကျာပွတ်တစ်လက်ကို ခေါက်၍ကိုင်ထား
သည်။ ကျာပွတ်မှာ လိပ်ကျောက်မြီးဖြစ်ပြီး ကျာပွတ်အဖျား၌ အဆိပ်
အပ်တစ်ချောင်း တပ်ဆင်ထားလေသည်။

သူမသည် ဆိုင်ရှင်ဖြစ်သော ကျင်းဟုတ်ကြီးထံသို့ တန်းတန်း
မတ်မတ် လျှောက်သွားလေ၏။

မျက်နှာစိမ်းတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အပြင် တောင့်တင်းဖြောင့်မတ်
ချောမောလှသူဖြစ်၍ ဆိုင်ထဲရှိသူများသူအားလုံး ငေးကြည့်နေသည်။

သူမသည် မျက်ခုံးထူထူ၊ နှာတံစင်းစင်း၊ နှုတ်ခမ်းပါးပါးနှင့်
ပြေပြစ်ချောမောလှပသော်လည်း ခက်ထန်မာကျောသည့် မျက်နှာထား
ကြောင့် ကြည့်နေသူများ လန့်သွားကြသည်။

သူမသည် ကျင်းဟုတ်ကြီးရှေ့၌ ရပ်လိုက်၏။

“ရှင် ဆိုင်ရှင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကလေးမရယ်”

“ဒီဆိုင်မှာ မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးမြိုင်းမွေးထူလျှစ်နဲ့ လူတစ်
ယောက်ကို မတွေ့မိဘူးလား”

ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် သူမအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်
ကြည့်ပြီး

“ဟ ... ဒီရွာမှာက မိန်းကလေးပြောတဲ့လူတွေက အများကြီး
ပဲကွယ့်”

“ဒါဖြင့် ...”

မိန်းကလေး၏မျက်လုံးများ မြင့်တက်သွား၏။

“ဒါဖြင့် မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းပြီး ကျောမှာလည်း ဓားရိုးအနက်
နဲ့ ဓားနှစ်ချောင်းကို သိုင်းလွယ်ထားတဲ့ ဓားသမားတွေက အများ
ကြီးပဲလား”

မိန်းကလေးက ရွဲ့မဲ့ပြီး မေးလိုက်လေ၏။

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မိန်းကလေးရယ်၊ ကျုပ်က အမှန်အတိုင်း ပြောပြတာပါ။ အမှန်စကားဟာ နားဝင်မချို့တတ်ဘူးကွယ်၊ ခုနပြော တဲ့လူကတော့ ဒီဆိုင်မှာလည်း မရှိဘူး၊ ဒီရွာမှာလည်း မရှိဘူးကွယ်၊ အဲဒီလူရဲ့ နာမည်လေးဘာလေး သိရရင်တော့ ကောင်းမှာပဲ၊ ကျုပ် လည်း စုံစမ်းကြည့်နိုင်တာပေါ့”

ကျင်းဟုတ်ကြီးက သွေးတိုးစမ်းပြီး မေးမြန်းလေ၏။

“သူ့နာမည်သိရင်ကော ရှင်က ဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လဲ”

“ကျုပ်ဆိုင်မှာ နာမည်ပေးပြီး တည်းခိုကြရတာပါ။ သူက နာမည်အစစ်အမှန် ပေးထားရင် တန်းသိတာပေါ့ကွယ်”

“အင်း... ဒါတော့လည်း ဟုတ်တယ်၊ သူ့နာမည်က ဓားညီ နောင် စစ်ကုယောင်လို့ ခေါ်တယ်”

ကျင်းဟုတ်ကြီး၏မျက်ခုံးများ မြင့်တက်သွားသည်။ လာပြန် ပြီလား စစ်ကုယောင်။

မိန်းကလေးသည် ကျင်းဟုတ်ကြီး၏မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး မေး လိုက်၏။

“ရှင် ကြားဖူးလို့လား”

“ဟင့်အင်း... မကြားဖူးပါဘူးကွယ်”

သူက ကမန်းကတန်း ပြောလိုက်၏။

မိန်းကလေးမှာ စိတ်ပျက်သွား၏။

“အဲ... တကယ်လို့ မိန်းကလေးထွက်သွားပြီးမှ အဲဒီရ

ရောက်လာမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုပြောလိုက်ရမလဲကွယ်၊ ဒါက ကျုပ်ရဲ့ စေတနာသက်သက်နဲ့ ပြောတာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ရှင့်စေတနာကို သဘောပေါက်ပါ တယ်၊ ကျွန်မနာမည်က ရှုလန်ပါ”

ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ရှုလန်က ...

“ဘာလဲ ... ကျွန်မနာမည်ကို ရှင် ကြားဖူးလို့လား”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ကြားများ ကြားဖူးသလားလို့ပါ၊ ရှုလန် ဆိုတာ မိန်းကလေးရဲ့အမည်ပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှုလန် သံကျာပွတ်မယ် ရှုလန်ဆိုတာ ကျွန်မပဲ၊ သိုင်းလောကမှာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ နေ၊နေတာပဲ”

“သိပါပြီ ... ကျုပ် သိပါပြီ”

“သူ ရောက်လာခဲ့ရင် ကျွန်မ လာရှာတယ်ဆိုတာ ပြောပြ ပေးပါနော်၊ အခု ကျွန်မလိုက်လာတာကလည်း သူဒီနေရာကို ရောက် နေတယ်လို့ သတင်းကြားလို့ပါ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ပြောလိုက်ပါမယ်ကွယ်၊ နေဦး... နေဦး၊ သူ့ ပုံနန်းက မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးမြိုင်းမွေးနဲ့ မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းထားတယ်၊ ဓားရိုးနက် ဓားနှစ်လက်ကိုလည်း သိုင်းလွယ်ထားတယ်၊ နာမည်က ဓားညီအစ်ကို စစ်ကုယောင်နော်”

“ဪ... ရှင်ကလည်း လုပ်တော့မယ်၊ ဓားညီနောင် စစ်ကု ယောင်ပါရှင်”

မိန်းမပျိုသည် ထိုစကားကိုပြောပြီးသည်နှင့် လှည့်ထွက်သွား၏။ သည်အခါမှ ကြည့်နေသူများ သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။ ဤမိန်းမပျိုသည် လှပသော်လည်း မီးတောက်မီးလျှံနှင့်တူကြောင်း အားလုံးက သိရှိကြသည်။

ဤမိန်းမပျိုကို တစ်စုံတစ်ယောက်က သွားစမ်းသပ်ပြီဆိုပါစို့ ထိုသူသည် သေမင်းနှင့် နှာခေါင်းကျည်ပွေ့ တွေ့သွားမည် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ကျင်းဟုတ်ကြီးကို ဝိုင်းမေးကြလေ၏။

“ဘယ်သူတဲ့လဲဗျ”

“သံကျာပွတ်မယ် ရှုလန်တဲ့ကွာ၊ စစ်ကုယောင်ကို လာမေးတာကွ”

“ဟာ ... သံကျာပွတ်မယ် ရှုလန်တဲ့လား၊ သူမေးတဲ့သူက ဓားညီနောင် စစ်ကုယောင်တဲ့လား”

“အေးကွာ ...”

“သူတို့တွေက တကယ့်နာမည်ကျော် သိုင်းသမားတွေပဲ”

“သိပါဘူးကွာ၊ သူတို့ပြောတဲ့ နာမည်တွေကိုလည်း ဘာဟာက နာမည်ကျော် သိုင်းသမား၊ ဘယ်ဟာက နာမည်ကျော် သိုင်းသမား မဟုတ်ဘူးလို့ ခွဲခြားနိုင်တဲ့အစွမ်းလည်း ငါ့မှာ မရှိပါဘူးကွယ်၊ ငါကတော့ မိန်းကလေးလှလို့ စိုက်ကြည့်မိတာပါပဲ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ဦးကျင်းဟုတ်ကြီးက လုပ်တော့မယ်”

ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် ရယ်မောရင်း သူ့ထိုင်ခုံမှ ထလာ၏။ သူသည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။ အပေါ်ထပ်ရှိ သီးသန့်အခန်းများအနက် အကောင်းဆုံးအခန်းရှေ့သို့ သွားရောက်ပြီး တံခါးခေါက်လိုက်သည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ဦးကျင်းဟုတ်ကြီးနဲ့ တူတယ်”

အခန်းတွင်းမှ လိဖူးယုံ၏ အသံ ထွက်လာသည်။

ကျင်းဟုတ်ကြီးက ...

“ဟုတ်တယ် ငါပါကွာ၊ ပြောစရာရှိလို့”

လိဖူးယုံသည် တံခါးဖွင့်ပေးလေ၏။ ကျင်းဟုတ်ကြီးနှင့် လိဖူးယုံတို့သည် လျှို့ဝှက်အချိန်းအချက် ပြုလုပ်ထားသည်။ တံခါးနှစ်ချက် အမြန်ခေါက်ပြီးမှ တစ်ချက်ခေါက်လျှင် ကျင်းဟုတ်ကြီး ဖြစ်ရမည်။

ကျင်းဟုတ်ကြီး အခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ လိဖူးယုံက တံခါးပြန်ပိတ်လေ၏။

“ဘာများလဲ ဦးကျင်းဟုတ်ကြီး”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

“ဘာရယ်နေတာလဲဗျ”

“မင်း ငါ့ကိုမှန်မှန်ပြောစမ်း၊ မင်းဟာ သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဓားညီနောင် စစ်ကုယောင် မဟုတ်လား”

ကျင်းဟုတ်ကြီးစကားကြောင့် လိဖူးယုံ အံ့အားသင့်သွား၏။

“ဦးကျင်းဟုတ်ကြီးကို ဘယ်သူပြောလိုက်လို့လဲ”

“မင်းက ပြန်မေးမနေစမ်းပါနဲ့၊ ငါမေးတာကိုသာ ဖြေစမ်းပါ”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

လီဖူးယုံက ရယ်မောနေ၏။

“ပြောလေကွာ၊ စစ်ကုယောင်ဆိုတာ မင်း မဟုတ်လား”

လီဖူးယုံမှာ မငြင်းသာတော့သဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ၏။

“အေး ... ငါလည်း ဒီလောက်တော့ ခန့်မှန်းနိုင်ပါတယ်။

မင်း ဟာ သိုင်းလောကအကျော်အမော်တစ်ယောက် ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ငါ အကဲခတ်မိပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ဓားမင်းသားစီးယားနဲ့ ယှဉ်ပြိုင် တုန်းကပေါ့ကွာ၊ ဓားစွမ်းရည်က အတော်ထက်တယ် မဟုတ်လား”

“ခု ဘယ်သူပြောလိုက်လို့လဲ”

“အင်း ... ပြောလိုက်တဲ့လူကို မင်းသိရင် အင်မတန် အံ့သြ သွားမယ်ကွ”

“ဘယ်သူများလဲဗျာ”

“အင်မတန်ဖြောင့်စင်း၊ အင်မတန်တောင့်တင်း၊ အင်မတန် ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် ပြောလိုက်တာကွ”

“ဗျာ ... မိန်းမတစ်ယောက်က ပြောလိုက်တယ်”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ခုလေးတင်ပဲ သူ ပြန်ထွက်သွားတယ် သူ့နာမည်က သံကျာပွတ်မယ် ရှုလန်လို့ ပြောသွားတယ်”

ထိုအခါ လီဖူးယုံက ညည်းညူလိုက်သည်။

“အင်း ... ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

“အေး ... သူပြောတော့ ငါက မင်းကို မြင်ယောင်မိပါတယ်”

ကွာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို ရန်ပြုသူမှန်း ဘာမှန်းမသိတော့ ပြောင် ငြင်းလိုက်ရတာပေါ့ကွာ၊ ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မသိဘူး မရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်ရတာ စိတ်မကောင်းစရာပဲကွာ”

လီဖူးယုံက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုင်ငေးနေ၏။

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေရတာလဲကွ”

“အဲဒီမိန်းကလေးက ကျွန်တော့်ကို ရန်ပြုမယ့် မိန်းကလေး မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အပေါ် အင်မတန် သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့ မိန်းကလေးပါဗျာ”

“ဟေ ...”

“သူက ကျွန်တော့်အပေါ် သိပ်သံယောဇဉ်ကြီးတယ်ဗျာ”

“မင်းကို သူက လာရှာသွားတယ်၊ သူလိုက်ရှာနေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြောပေးပါတဲ့”

“ဟင်း ...”

လီဖူးယုံသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ကျင်းဟုတ်ကြီးက ...

“သက်ပြင်းချမနေနဲ့ကွာ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကိုယ့် ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ လိုက်ရှာနေတယ်ဆိုတာ နည်းနည်းနောနော သံယောဇဉ်မဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖို့ ဝမ်းသာရမယ့် အခြေအနေပေါ့ကွာ၊ မင်းက ဝမ်းမသာဘဲ ဘာဖြစ်လို့ သက်ပြင်းချ နေရတာလဲ၊ မင်းဟာက ပြောင်းပြန်ပါလားကွာ”

“ဪ ... ကျွန်တော့်မှာ ဆောင်ရွက်စရာကိစ္စတွေ ရှိနေသေး

တယ်၊ အဲဒီကိစ္စတွေမပြီးခင် သူက ကိုးလို့ကန့်လန့် ဝင်ပါနေတော့ ကျွန်တော်မှ စိတ်မမောရင် ဘယ်သူမောမှာလဲဗျာ”

“အေးလေ ... ဒါကတော့ မင်းအကြောင်းနဲ့မင်းပေါ့ကွာ၊ မိန်းကလေးကိုတော့ ငါ သနားသွားပြီဟေ့၊ ငါများ မှားသွားသလား မသိပါဘူးကွာ၊ မင်းရှိနေလျက်နဲ့ သူ့ခမျာ တွေ့မသွားရရှာဘူး”

“ဟာ ... မလုပ်ပါနဲ့၊ ခုနေခါများမှာ သူနဲ့မတွေ့လေ ကျွန်တော့်အတွက် ကောင်းလေပါပဲ၊ သူရှိနေရင် ကျွန်တော့်ကိစ္စတွေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆောင်ရွက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ကဲ ... ကဲ ... ငါ သွားမယ်၊ သူပြန်ရောက်လာဦးမယ်လို့ ငါ ထင်တယ်၊ ဒီတစ်ခါ ပြန်ရောက်လာရင် ငါ ဘယ်လိုပြောလိုက်ရမလဲ၊ ငါ့ကို ပြောထားဦး”

“မသိဘူး၊ မရှိဘူးလို့သာ ပြောလိုက်ပါ ဦးကျင်းဟုတ်ကြီးရာ၊ ဒါ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ထိုအခါ ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် ညည်းညူနေလေတော့သည်။

“အင်း ... ယောက်ျားတွေ ယောက်ျားတွေ၊ ချစ်တော့လည်း ငှူတို့ပဲ၊ ရှောင်တော့လည်း သူတို့ပဲ၊ အတော်မတရားတဲ့ဟာတွေပဲ၊ မိန်းကလေးတွေကျ အမျိုးမျိုး အပြစ်ပြောတယ်၊ တကယ့်လူတွေပဲကွ”

ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် ထိုစကားကိုပြောပြီး အောက်ထပ်သို့ ပြန်လည်ဆင်းသက်သွားတော့၏။

“အင်း ... ရှုလန် ... ရှုလန် ... မင်းဟာ အင်မတန် ဖွဲနပ်ကြီး

လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါလား၊ မင်းရဲ့ဖွဲ့ကိုတော့ ငါ ဩဇာပါတယ်ကွာ”

သူသည် နှုတ်မှ ဤသို့ပင် တီးတိုးရေရရွတ်မိသည့်။ တကယ်တော့ သူမသည် သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးပြီး သူ့ကို မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်ရှာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမက သူ့ကိုလိုက်ရှာနေခြင်းမှာ သူ၏ အရေးကိစ္စများကို အကူအညီပေးလို၍ ဖြစ်သည်။ သူ့အနားတွင် အသက်စွန့်ကူညီပြီး ပါရမီဖြည့်ချင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ဤသည်ကို လီဖူးယုံ မလိုလားပါ။

သူ့၌ ဆောင်ရွက်စရာကိစ္စများ ရှိနေသည်။ ထိုဆောင်ရွက်စရာများကို သူ စိတ်ရှင်းရှင်းနှင့်ပင် လုပ်ဆောင်သွားချင်သည်။ သူမပါလာလျှင် ကိစ္စများကို ဦးစားပေးဆောင်ရွက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်။

သူမအတွက် နောက်ဆံတင်းနေရပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် သူမကို ရှောင်ကွင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် ဤမိန်းကလေးအား လုံးဝ အတွေ့ခံ၍မဖြစ်ပေ။ အတွေ့ခံလျှင် သူမကို ခွာထုတ်၍ရတော့မည် မဟုတ်ပေ။ အပြင်ထွက်လျှင် သတိထားပြီးမှ သွားလာရတော့မည်။

“ဪ ... ရှုလန်ရယ် မင်း ငါ့ကို အင်မတန်ဒုက္ခပေးပါလား”

လီဖူးယုံသည် မအောင့်နိုင်တော့သဖြင့် ထုတ်ဖော်ညည်းညူမိတော့သည်။

(၁၉)
ဝံပုလွေ ထောင်ချောက်

သံကျာပွတ်မယ် ရှုလန်။

သူမသည် ပန်းတစ်ပွင့်စားသောက်ဆိုင်ကို ကျောခိုင်း၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမသည် မြင်းကိုမစီးတော့ပေ။ မြင်းနက်ကြီး၏ကြီးကြီးကို လက်ကဆွဲပြီး ရွာထဲလျှောက်လာလေသည်။

သူမသည် လမ်း၌တွေ့သမျှလူများကို မေးမြန်းစုံစမ်းလာခဲ့သည်။ ရွာတွင်းလမ်းမဖြစ်သဖြင့် လူများနှင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆုံနေသည်။

ထိုစဉ် လိဖူးယုံအား စောင့်ဆိုင်းအကဲခတ်ရန် တာဝန်ပေးခြင်းခံရသော လင်ပိန်းရှောင်သည် မေးမြန်းစုံစမ်းနေသော ဝက်ဝံသား၏ အင်္ကျီဝတ် မိန်းမပျိုကို သတိပြုမိသွားသည်။

သူ၏ဦးခေါင်းထဲ၌ အကြံတစ်ချက် လင်းလက်သွားလေသည်။ သူသည် ထိုမိန်းမပျိုရှေ့ သွားရပ်လေ၏။

“အစ်မမေးတာ ဟို ဓားနှစ်လက်နဲ့လူကို မဟုတ်လား၊ မုတ်

ဆိတ်မွေး ပါးမြိုင်းမွေးနဲ့ လူလေ၊ ခပ်ငယ်ငယ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးမြိုင်းမွေးနဲ့မို့ သူ့ကို ရင့်တယ်လို့ထင်နေတာ”

မိန်းမပျို၏မျက်နှာသည် ဝင်းပသွား၏။ သူမသည် သူ့ကို အလွန်တွေ့ချင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ ဘေးအန္တရာယ်များကို သူမတွေးမိပေ။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ အဲဒီလူဟာ ဓားနှစ်လက် စစ်ကုယောင်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

မိန်းမပျိုသည် သဲလွန်စရာသွားသဖြင့် အလွန် ဝမ်းသာနေသည်။ အားကိုးတကြီးဖြင့် လင်ပိန်းရှောင်အနီးသို့ တိုးကပ်သွား၏။

“သူ့... သူ ခု ဘယ်မှာလဲဟင်”

လင်ပိန်းရှောင်သည် မိန်းမပျိုကို တစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ရန်စီမြို့က မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီကို သွားတယ်ဗျ”

“သူ ဒီမှာမရှိဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မနေ့က ဒီရွာကထွက်သွားတာပါ”

“ကျေးဇူးပြုပြီး သူ သွားတဲ့နေရာကို ပြောပြပါလား”

“အဲဒါမှ ခက်တာပဲ၊ ကျွန်တော်က အဲဒီနေရာကို သိရုံသာ သိတာခင်ဗျ၊ လမ်းနာမည်တွေဘာတွေ လုံးဝ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် အစ်မ သွားချင်ရင်တော့ ကျွန်တော် ကူညီနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါမယ်”

၁၆၆ * တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

“အို ... ကျေးဇူးပဲ၊ ကျွန်မကို လိုက်ပို့ပေးပါနော်”

“ရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်၊ စစ်ကုယောင်ရဲ့မိတ်ဆွေဟာ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေပေါ့၊ အိမ်တိုင်ရာရောက်လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

လင်ပိန်းရှောင်သည် မိန်းမပျိုကို ယုံလောက်အောင်ပြောလေ၏။ မိန်းမပျိုမှာ စစ်ကိုယောင်အား အလွန်တွေ့ချင်နေသဖြင့် လင်ပိန်းရှောင်ပြောသမျှကို ယုံနေသည်။

ဤသို့ဖြင့် လင်ပိန်းရှောင်သည် ဂူလန်အား ရှန်စီမြို့သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့၏။

ရှန်စီမြို့နှင့် အေးချမ်းသာယာမြေဒေသမှာ အလွန်နီးကပ်သောကြောင့် နေ့တစ်ဝက် မြင်းဖြင့်ခရီးနှင့်ရုံဖြင့် ရှန်စီမြို့သို့ ရောက်ရှိလေ၏။

လင်ပိန်းရှောင်သည် မြို့စွန်ရှိ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးဆီသို့ ဆက်လက် ခရီးနှင့်လိုက်သည်။ ခြံဝင်းကြီးအတွင်း အလွန်ခမ်းနားကြီးကျယ်သော အဆောက်အဦးတစ်ခု ထီးထီးမားမား တည်ရှိနေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ခြံဝင်းဝ၌ မြင်းများကို ရပ်တန့်လိုက်ကြ၏။

“စစ်ကုယောင်ရဲ့မိတ်ဆွေက ဒီလိုအိမ်ကြီးနဲ့ နေနိုင်တယ်ဆိုတော့ အံ့သြဖို့အလွန်ကောင်းတာပဲ”

သံကျာပွတ်မယ် ဂူလန်က အံ့သြစွာ ရေရွတ်နေသည်။ သူမသည် အိမ်ကြီးဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လေ၏။ လင်ပိန်းရှောင်သည် ခြံတံခါးဝ၌ရပ်၍ အော်ခေါ်သည်။

“ဗျို... ဆရာရင်ဟုန် တံခါးဖွင့်ပါဦး”

သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားထားသော လူတစ်ဦးသည် အပြင်သို့ ထွက်လာ၏။ သူသည် လင်ပိန်းရှောင်နှင့် သံကျာပွတ်မယ်တို့ကို တွေ့သောအခါ လွန်စွာ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“လင်ပိန်းရှောင် ... ဘာကိစ္စတုန်း”

လင်ပိန်းရှောင်က မျက်စိတစ်ဖက်ကို မှိတ်ပြလိုက်ပြီး ...

“ဟောဒီအစ်မကြီးက စစ်ကုယောင်ရဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့၊ အဲဒါ စစ်ကုယောင်နဲ့တွေ့ရအောင် ကျွန်တော် ခေါ်လာခဲ့တာပါ”

လေပွေရင်ဟုန်သည် အလွန် လူရည်လည်သူဖြစ်ပြီး ချက်ဆိုနားကွက်က မီးတောက်သူ ဖြစ်၏။ လင်ပိန်းရှောင်သည် ထိုမိန်းမပျိုကို ဖြားယောင်းခေါ်ဆောင်လာမှန်း ရိပ်မိလေ၏။

“ဪ... ဓားညီနောင်နဲ့ ဆရာကြီးတို့ အပြင်ခဏထွက်သွားပါတယ်၊ ပြန်လာကြပါလိမ့်မယ်၊ လာကြပါ၊ အထဲကို ဝင်ကြပါ”

ရင်ဟုန်က တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ မြင်းများကိုလည်း ဆွဲယူလိုက်သည်။ သူသည် အိမ်ကြီးဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။

“အင်း... ဒီအိမ်ကြီးက သိပ်ခန်းနားတာပဲ၊ စစ်ကုယောင်က ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေပါလိမ့်”

* * *

(၂၀)

ရှုလန်သည် အိမ်ကြီးဆီသို့သွားနေစဉ် ထိုသို့ အတွေးပေါက်လေ၏။

“ကျွန်တော့်ဆရာနဲ့ စစ်ကုယောင်တို့က အင်မတန် ခင်ကြတာပါဗျာ”

ဧည့်ခန်းထဲသို့အရောက်တွင် ရင်ဟုန်က ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်ဆရာက ဘယ်သူလဲရှင်”

ရှုလန်က မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ဆရာက ဒီမြို့မှာတော့ မျက်နှာဖုံးပါပဲ၊ ကျောက်စင်လားလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ရှင်ကကော အဲဒီ ကျောက်စင်လားနဲ့ ဘာတော်သလဲ”

ရှုလန်သည် ထက်မြက်သွက်လက်သူဖြစ်၍ ဒိုးခနဲဒေါက်ခဲမေးသည်။

“ကျွန်တော်က သူညီဝမ်းကွဲပါဗျာ”

“ဪ... ဪ”

လင်ပိန်းရှောင်နှင့် ရှုလန်တို့သည် ဧည့်ခန်းထဲရှိ ကုလားထိုင်များ၌ ထိုင်လိုက်ကြ၏။

“ခဏ နားနေကြဦးဗျာ၊ တစ်ခုခုသုံးဆောင်ဖို့ ကျွန်တော် ပြင်ဆင်လိုက်ပါဦးမယ်”

ရင်ဟုန်သည် နောက်ဖေးဆောင်သို့ဝင်သွားရာ လင်ပိန်းရှောင်လည်း ရှုလန်ကို တောင်းပန်၍ ဝင်လိုက်သွားလေသည်။

ရင်ဟုန်က ...

“ဟေ့ကောင် လင်ပိန်းရှောင် မင်း ဘာလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား၊ မင်းဟာ ပြဿနာကို မီးခွက်ထွန်းရှာတဲ့ ကောင်ပဲ”

“အာစရိကလဲဗျာ၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ ဒီအမျိုးသမီးဟာ စစ်ကုယောင်ကို အသည်းအသန် လိုက်ရှာနေတာ၊ စစ်ကုယောင်ရဲ့ချစ်သူ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါကို ကျွန်တော်တို့က ထိန်းထားဖို့ လိုတယ်၊ စစ်ကုယောင်ရဲ့ချစ်သူဖြစ်နေရင် စစ်ကုယောင် ဘယ်ပြေးတော့မလဲ၊ သူ့ကို ငါးစာလုပ်ပြီး ကွဲခနဲ ဖမ်းလိုက်ရုံပဲပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် မနည်းဖြိုးဖြန်းပြီး ခေါ်လာရတာ”

“မင်းဟာ တကယ့်ကောင်ပဲ၊ သိုင်းလောကအကြောင်းလည်း ဘာမှ မသိဘူး၊ မင်း အခုခေါ်လာတာ ဘယ်သူလဲ သိလား”

“စစ်ကုယောင်ရဲ့ ချစ်သူပေါ့”

“အေး... စစ်ကုယောင်ရဲ့ချစ်သူ ဖြစ်မဖြစ်ဟေ့ မသိဘူး၊ အခု ငါတွေ့နေရတာက တကယ့် မြွေပွေး မြွေဟောက်ပဲကွ၊ သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ သံကျာပွတ်မယ် ရှုလန်ဆိုတာ သူပဲ”

လင်ပိန်းရှောင်မှာ မျက်နှာတစ်ခုံး သွေးဆုတ်ဖြူရောင်သွားတော့သည်။ သူသည် အလွန် ထိတ်လန့်သွားလေ၏။

“အခု ... အခုတော့ ကျွန်တော် မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဆရာရင်ဟုန်ရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ကယ်ပါ၊ ဒီကိစ္စကြီး ပြေလည်သွားအောင် ဆရာပဲ စီစဉ်ပေးပါတော့ ဆရာရယ်”

ရင်ဟုန်သည် အလွန်ဦးနှောက်ခြောက်သွား၏။

သံကျာပွတ်မယ်၏အစွမ်းကို သူ ကြားဖူးထားသည်။ အတန်ကြာမှ သူ စိတ်ကူးပေါက်သွား၏။

“ရော ... ဒါ အဖန်ရည်ထည့်ထားတဲ့ ခွက်နဲ့ ကရားတွေပဲ၊ သူ့ကို အဖန်ရည် သောက်အောင်တိုက်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

“မင်း မသောက်နဲ့နော်”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အေး ... ငါ ဆရာကြီးဆီ အစီရင်ခံလိုက်ဦးမယ်”

သူသည် အခြားအခန်းဆီသို့ ဝင်သွားတော့၏။

လင်ပိန်းရှောင်သည် အဖန်ရည်ကရားများကိုယူ၍ ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်သွားလေ၏။

“ဟဲ ... ဟဲ ... အစ်မလေး အဖန်ရည်သောက်ကြရအောင်၊ အမောအပန်းဖြေရင်းပေါ့၊ ကျွန်တော့်ဆရာက လူလွတ်ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်၊ မကြာခင် ရောက်လာကြမှာပါ”

လင်ပိန်းရှောင်သည် အဖန်ရည်ခွက်ထဲသို့ အဖန်ရည်ထည့်ကာ

ရှုလန်အား ပေးလိုက်၏။ ရှုလန်ကလည်း စစ်ကုယောင်ကိုသာ မျှော်နေရာမှ အဖန်ရည်ခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်၏။

ရှုလန်က ...

“ဒီအိမ်ကြီးက အရမ်းခမ်းနားတာပဲနော်၊ ဒီကျောက်စင်လား ဆိုတဲ့လူကြီးက တော်တော်ချမ်းသာပုံ ရတယ်”

“ဟာ ... ချမ်းသာတာတော့ မပြောနဲ့အစ်မလေးရ၊ လူချစ်လူခင်လည်း အလွန်ပေါတယ်၊ သဘောကောင်းတာကိုး”

သူက ဆက်ပြောလေ၏။

“ဓားညီနောင်နဲ့လည်း အတော်လေးရင်းနှီးပုံ ရတယ်”

ထိုအခါ ကျာပွတ်မယ်ရှုလန်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စဉ်းစားနေ၏။ သူမ စဉ်းစားမှာကို လင်ပိန်းရှောင် အရမ်းကြောက်သည်။

“အစ်မလေး ... အဖန်ရည်ပူပူလေးသောက်လိုက်ပါဦး၊ အမောပြေပေါ့”

ရှုလန်သည် တစ်ကျိုက်သောက်ချလိုက်၏။ မကြာမီ ရင်ဟုန် ဝင်လာသည်။

“စစ်ကုယောင် မကြာခင်ရောက်လာပါတော့မယ်၊ လူလွတ်ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါပြီ”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို ဓားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

(၂၁)

ရင်ဟုန်သည် သံကျာပွတ်မယ် ရှုလန်ကို ရွန်းရွန်းစားစား
ကြည့်ပြီး ...

“မင်းက သိပ်လှပါလား”

သူ့စကားကြောင့် ရှုလန် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ရင်ဟုန်အား
စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

“ရှင် ဘာပြောလိုက်တယ်၊ ပြန်ပြောစမ်း”

ရှုလန်က အေးစက်စက်မေးလိုက်၏။

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... အရှိကိုအရှိအတိုင်း ပြောတာပဲကွ၊ ဘာမှ
စိတ်ဆိုးစရာ မလိုပါဘူး”

ရင်ဟုန်သည် မိန်းမပျိုရှုလန်အား ဂရုမစိုက်သလို ပြောလိုက်
ရာ လင်ပိန်းရှောင်မှာ မှင်တတ်အံ့သြသွား၏။

စောစောကပင် ဤမိန်းမပျိုကို မြွေပွေး မြွေဟောက်ကဲ့သို့
ကြောက်စရာကောင်းသည်ဟု ပြောဆိုခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ရှုလန်သည် ထရပ်လိုက်၏။ စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ကျာ
ပွတ်ကို ဆွဲယူလိုက်၏။

လင်ပိန်းရှောင်မှာ လန့်သွားပြီး ကမန်းကတန်း နောက်ကို
ဆုတ်သွား၏။

လေပွေရင်ဟုန်ကတော့ ဣန္ဒြေမပျက်ထိုင်၍ ပြုံးနေသည်။

သံကျာပွတ်မယ် ရှုလန်သည် ချက်ချင်းပင် ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်
သွား၏။ သူမသည် ကိုယ်ကိုထိန်းပြီး လက်ကိုမြှောက်လိုက်၏။
ထိုအခါ လက်မမြှောက်နိုင်တော့ပေ။

“ရှင် ... ရှင်တို့ ကျွန် ... ကျွန်မကို လိမ် ... လိမ်”

သူမသည် စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်ချေ။ ထို့နောက် ကြမ်း
ပြင်ပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲ ထိုးကျသွားတော့၏။

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... သံကျာပွတ်မယ်လည်း ဆေးနဲ့တွေ့တော့
ယောင်းကျာပွယ်မယ် ဖြစ်သွားတော့တာပဲ”

ထိုစကားကို ပြောလိုက်သူမှာ ရင်ဟုန် မဟုတ်ပါ။ ကျောက်စင်
လား ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် ဧည့်ခန်းထဲဝင်လာပြီး ကျေနပ်စွာ ကျူးရင်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်၏။

“ကြည့်စမ်း ... တစ်ပွေတစ်ပိုက်ကြီးပါလား၊ ရင်ဟုန်ရေ ...
ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းကလေးက သိုင်းလောကမှာ
မိန်းမကြမ်းကြီး လုပ်နေရတယ်လို့ကွာ”

ကျောက်စင်လားသည် ရွှေလန်၏တစ်ကိုယ်လုံးအား စားမတတ်
ဝါးမတတ်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ... ဆရာကြီးပြောတဲ့ အဓိပ္ပါယ်က သံကျာပွတ်မယ်ဟာ
သိုင်းလောကမှာ မိန်းမကြမ်းကြီး လုပ်နေမယ့်အစား ဒီလိုအိမ်မို့
မှာ သူဌေးကတော်လေးအဖြစ် စည်းစိမ်ရှိရှိနဲ့ နေထိုင်ဖို့သင့်တယ်လို့
ဆရာကြီးက ပြောချင်တာလားခင်ဗျာ”

ရင်ဟုန်သည် ဇောင်းတော်ညိတ်၊ စိတ်တော်သိသူ ဖြစ်၏။
သူ့ဆရာကြီး နှစ်ခြိုက်မည့်စကားကို ရွေးချယ်ပြောတတ်လေ၏။

ကျောက်စင်လားသည် အလွန်အားရနှစ်သက်သွားလေ၏။

“အေး... မင်း တော်တယ် ရင်ဟုန်၊ အင်း... တကယ်တော်
တယ်၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆို မင်းသိတယ်၊ ဒါပေမယ့်
မင်းမသိတာ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါကို မင်းသိအောင် ငါ ပြောပြမယ်”

သူသည် လဲကျနေသည့် သံကျာပွတ်မယ်အား လက်ညှိုးထိုး
ပြလိုက်၏။

“ဒီမိန်းမဟာ ငါ ဖြစ်စေချင်တိုင်း ဖြစ်မယ့် မိန်းမလို့ မင်း
ထင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီမိန်းမကို မင်းဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်လို့
မရသလို ငါလည်း ဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်မရတဲ့ မိန်းမမျိုးကွ၊ ဒီမိန်းမ
ဟာ မိန်းမ မီးခဲကွ... မိန်းမ မီးခဲ၊ သူ့ကို ငါ အပိုင်ကြံလိုက်ရင်
သူဌေးကတော်လေးလို အေးအေးနေမယ် မှတ်နေသလား၊ အကုန်
သတ်မှာ၊ ငါနဲ့ တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံးကို အကုန်လျှောက်သတ်မယ်
မိန်းမကွ”

“ဒီမီးခဲမကို ငါ မချစ်ပါရစေနဲ့၊ ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေပါရစေ၊
ငါလည်မျို လည်ချောင်းတော့ အပြတ်မခံပါရစေနဲ့ကွာ”

သူဌေးကြီး ကျောက်စင်လားသည် အလွန်လူကဲခတ်တော်သူ
ဖြစ်၏။ သူသည် သံကျာပွတ်မယ်အကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး
ကြားသိထားသူ ဖြစ်သည်။ နဖူးတွေ၊ ဒူးတွေ၊ နီးပါး တွေ့ရသောအခါ
ဤမိန်းမသည် မိုးကိုဒူးနဲ့တိုက်မည့် မိန်းမဖြစ်ကြောင်း သူ သိသွား၏။

ထို့ကြောင့် ထိုမိန်းမကို သူသည် လက်ဖျားနှင့်ပင် မထိဝံ့ပေ။
သူလိုချင်လျှင် ထိုမိန်းမနှင့် ပုံစံတူမိန်းကလေးဆယ်ယောက် သို့မဟုတ်
အယောက်နှစ်ဆယ်မျှမက ရရှိနိုင်ပေ၏။

“ကဲ ... သံကျာပွတ်မယ်ကို ဒီအတိုင်းထားနဲ့၊ သူ သတိရ
လာရင် ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်၊ ဒီတော့ သူ့ကို ဝံပုလွေထောင်ချောက်ထဲ
ထည့်ထားလိုက်၊ ဒုက္ခပေးနိုင်လောက်တဲ့ သူ့ခြေလက်တွေကို သံကြိုး
ချည်ထားဟေ့”

သို့ဖြင့် ကျာပွတ်မယ်သည် ဝံပုလွေထောင်ချောက်အတွင်းသို့
သက်ဆင်းသွားရတော့သည်။

“ဟေ့ ... မင်းရဲ့စိတ်ကူး အင်မတန်ကောင်းတယ်၊ မင်းအတွက်
ဆုဌေး”

သူဌေးကြီး ကျောက်စင်လားသည် လင်ပိန်းရှောင်ထံသို့ ငွေ
အိတ်တစ်အိတ် ပစ်ပေးလိုက်သည်။ လင်ပိန်းရှောင် ပျော်သွားသည်။

(၂၂)
ထွက်ပေါက်

သံကျာပွတ်မယ်ရှုလန် သတိရလာသောအခါ သူ့လက်တွဲ
သားရေကြိုးတစ်စဖြင့် လက်ခြေကို ချည်နှောင်ထားကြောင်း တွေ့
ရလေသည်။

ကျောက်စင်လားက သံကြိုးဖြင့်ချည်နှောင်ဖို့ အမိန့်ပေးထား
သော်လည်း သူ့တပည့်များက သားရေကြိုးဖြင့်သာ ချည်နှောင်ခဲ့ကြ
သည်။

သူတို့ ယုံကြည်ကြသည်။ ရှုလန်တစ်ယောက် သူတို့၏ထောက်
ချောက်ထဲမှ မည်သို့မျှမလွတ်နိုင်ဟု ယုံကြည်ထားသောကြောင့် ဤသို့
သားရေကြိုးနှင့်သာ ချည်နှောင်ထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမအား သွင်းထားသောအခန်းမှာ အချုပ်ခန်း မဟုတ်ချေ
သာမန် အခန်းတစ်ခန်းသာ ဖြစ်သည်။ အလင်းရောင်များ အခန်း
ထဲသို့ ဝင်နေသည်။

သူမအား ခုတင်ကြီးတစ်လုံးပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်တင်ထား
ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှုလန်သည် ဖြတ်င်းပေါက်မှ အပြင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။
အပြင်တွင် ဖြာလွင်သော မိုးကောင်းကင်ကြီးကို မြင်ရ၏။

သူမသည် ရောက်စကတွေ့မြင်ရသော အဆောက်အအုံကြီး
ထဲရှိ အခန်းတစ်ခန်းတွင် ရောက်နေဟန်တူသည်။

သူမ၏ သံကျာပွတ်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အခန်းကြမ်းပြင်
တစ်နေရာတွင် ခွေခွေခေါက်ခေါက် တွေ့မြင်နေရသည်။

ခုတင်ခေါင်းရင်းတွင် စားပွဲတစ်လုံး ရှိသည်။ သူမ၏လက်နှင့်
ခြေထောက်ကို သားရေကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဆိတ်သားရေလော နွားသားရေလော မသိရပေ။ လက်ချောင်း
များကို ဆန့်ထုတ်သော်လည်း မရချေ။ ခြေထောက်များကို ဆန့်ထုတ်
သော်လည်း မရချေ။

အတွင်းအားထုတ်၍ ကြိုးဖြတ်သော်လည်း မရပြန်ပေ။ အလွန်
ခိုင်ခံ့သော သားရေကြိုးပါပေ။

သူမသည် ခုတင်ပေါ်၌ ဟိုဘက်သည်ဘက်ဆောင်း၍ ရ၏။
အကယ်၍ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းချင်လျှင်တော့ ကိုယ်ကိုလိုမ့်၍ ဆင်း
လျှင်တော့ ရမည်။

သူမသည် ဤအိမ်ကြီးကို စတင်ရောက်ရှိလာပုံကို စဉ်းစား
ကြည့်သည်။ သူမသည် ပန်းတစ်ပွင့် စားသောက်ဆိုင်မှ ထွက်လာခဲ့
၏။ ရွာတွင်းရှိ တွေ့သမျှလူများကို စုံစမ်းသည်။

လမ်း၌ သူမကို လာရောက်တွေ့ဆုံသည့် လူတစ်ဦးကို တွေ့
ရသည်။

ထိုလူက စစ်ကုယောင် ဤမြို့မှာရှိသည်ဟု ပြောသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူမသည် ဤမြို့သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ ဤအိမ်ကြီးကို ရောက်ရှိခဲ့သည်။

သို့သော် သူမ အဖန်ရည်သောက်ပြီးနောက် သတိမေ့သွား၏။ သူမ အဖမ်းခံရသည်။ ဒါပဲ ဖြစ်သည်။

သည်အဖြစ်ထဲတွင် သူမ တွေ့ဆုံရသည်က လူနှစ်ဦးပဲ ဖြစ်သည်။ တစ်ဦးက သူ့ကို ရှန်စီမြို့သို့ လိမ်ညာခေါ်ဆောင်လာသူ ဖြစ်သည်။ ထိုသူမှာ ကုလားအုတ်လို ပိန်ရှည်ရှည်နှင့် ဖြစ်သည်။

တစ်ဦးကား ဤအိမ်ကြီးထဲ၌ တွေ့ဆုံရသူ ဖြစ်သည်။ အစွဲလှ ဖြေရှိုသော်လည်း နောက်ပိုင်း၌ စပ်ဖြူနှင့်ကြည့်သူ ရင်ဟုန်ဆိုသူ ဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးကို ဤအခန်းထဲ၌ သူမ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့သည်။

“ဟင်း... တောက်...”

သူမက တက်ခေါက်လိုက်၏။ သူမသည် ထိုလူနှစ်ဦးအား ကျာပွတ်စာကျွေးချင်သည်စိတ် ပေါ်နေသည်။

တကယ်တော့ ယခုလိုဖြစ်ရသည့် တရားခံမှာ ဓားညှိနှောင် စစ်ကုယောင်နှင့် တွေ့ချင်လွန်းလှသည့် သူမ၏ဆန္ဒကြောင့်သာ ဖြစ်၏။ သူမသည် ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာသူ တစ်ဦးပင်။

သူမ ဆန္ဒပြင်းပြ၏။ သူမ ဆန္ဒပြင်းပြမိသည့်အတွက် အမှတ်အမှန်ကို မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ ထောင်ချောက်အတွင်းသို့ သက်ဆင်းရခြင်း ဖြစ်သည်။

သူကတော့ ဒါတွေသိမည် မဟုတ်။ သူ့ကိစ္စသာ သူ အရေးတကြီး ဆောင်ရွက်နေသည်။ သူမကို သတိရမှ ရပါ၏လော။ သူမသည် သူ့ကို သံယောဇဉ်ကြီးမိသည့်အတွက် နေဝင်ရမလိုပင် ဖြစ်လာသည်။

“ဟင်း...”

သူမသည် သက်ပြင်းချမိ၏။ သို့သော် ဤသို့ တွေးခြင်းမှာ တစ်ခဏသာ ဖြစ်၏။

ထိုတစ်ခဏသာ သူ့ကို ဒေါသဖြစ်သော်လည်း နောင်တွင် ပြန်လည်သတိရ လွမ်းဆွတ်နေသည်သာ ဖြစ်၏။ သူ့ကိုမတွေ့ရ မနေနိုင်သော သူမသည်သာ အပြစ်ရှိပေသည်။

တကယ်တော့ သူ့တွင် အပြစ်မရှိပါ။ သူက လိုက်ခဲ့ပါဟု ခေါ်နေသည်လည်း မဟုတ်ချေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုအခြေအနေ ကို သူသိသွားပါက ကောင်းပေမည်။ မိမိက သူ့ကို မည်မျှ သံယောဇဉ်ကြီးသည်ကို သူ သိသွားပေမည်။

* * *

(၂၃)
မင်းပေါင်းစုံညီ

မြင်းနှစ်ကောင်ကသော မြင်းရထားကြီးသည် တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးနေလေသည်။

မြင်းရထားမောင်းသမားသည် မြင်းများကို ဇက်ကုန်ဖွင့်ကာ မောင်းနှင်နေ၏။ သခင်ကြီးကလည်း ဤသို့မောင်းနှင်ရန် အခွင့်လမ်းထားသည် မဟုတ်ပါလား။

သခင်ကြီးတို့ ဇနီးမောင်နှံကို လိုရာအရောက်ပို့ပေးရန် စိတ်အားထက်သန်နေ၏။ သခင်ကြီးက လီတာကျွေပင်တည်း။

ရွှေလှဲပျံ လီတာကျွေဖြစ်သည်။ ဇနီးသည်သည်လည်း သခင်ကြီးဘေးတွင် ပါလာ၏။

သူတို့သည် နေပြည်တော်မှ အေးချမ်းသာယာမြေဒေသရှိ ချိုင့်မှ ငှက်သိုက်မြို့ စံအိမ်ကြီးဆီသို့ မြင်းရထားကို အရှိန်ကုန် မောင်းနှင်နေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

မြင်းများကို အနားပေးရန် ခေတ္တနားကြ၏။ ထိုအချိန်မှာ

စားသောက်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ခရီးပြင်းနှင့်လာကြသောကြောင့် မကြာမီ ချိုးငှက်သိုက်မြို့ စံအိမ်ကြီးဆီသို့ ရောက်ရှိလာကြတော့၏။

သခင်ကြီးတို့ ဇနီးမောင်နှံ ရောက်ရှိလာကြသဖြင့် ချိုးငှက်သိုက်မြို့ စံအိမ်ကြီးမှာ ပို၍ စည်ကားသိုက်မြိုက်သွားတော့သည်။

ပထမ ရောက်လာသူများမှာ တန်ထင်ဟုန်နှင့် ခက်ရင်းခွတ်လူးကြီး လူချူကီးတို့ ဖြစ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ ယခု စုစုပေါင်း လေးယောက်ဖြစ်သွားသဖြင့် ဧည့်သည်များ စုံညီသွားကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

ရွှေလှဲပျံ လီတာကျွေ၏ဇနီးက ...

“ငါတူ တန်ထင်ဟုန် ရောက်နေတယ်ဆိုတော့ မင်းရဲ့ဦးကြီးလံက ချိုးငှက်သိုက်မြို့ စံအိမ်ကြီးဆီ လာချင်နေတာကွယ်”

“လာချင်ရင်လည်း လာလိုက်ပါလား ဒေါ်လေးရယ်၊ အခု ရက်တော်တော်ကြာမှ ဘာဖြစ်လို့ လာရတာလဲ”

တန်ထင်ဟုန်က ပြောလိုက်၏။

“ဟဲ့ ... မင်းမှုထမ်းဆိုတာ မင်းတို့လို သွားချင်တိုင်းသွားလာချင်တိုင်းလာလို့ရတာ မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ ခွင့်ပန်ရသေးတယ်၊ ခွင့်ပန်လို့ရတော့ အလုပ်လွဲရသေးတယ်”

လီတာကျွေ၏ဇနီး ကျင်ရှာမွှေးမှာ နေပြည်တော်သူဖြစ်၏။ စကားပြောလည်း ကောင်းသည်။ ခင်ပွန်းသည် လီတာကျွေအကြောင်း ပြောပြနေရာ အားလုံးက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြ၏။

နေပြည်တော်သူတို့၏ အမူအရာမှာ ကျေးရွာနေပုဒ် တောမြို့
တို့မှ မိန်းမများ၏ အမူအရာနှင့် ကွာခြားလှသည်။ ထို့ကြောင့်
အခြားသူများမှာ ကျင်ရှာမွေး၏အပြောအဆိုကို မျက်တောင်မခတ်
ငေးမောနေကြသည်။

ရွှေလှပုံ လိတာကျွေမှာ တာဝန်ဝတ္တရားများကို လွဲပြောင်းပေး
အပ်ပြီးနောက် နေပြည်တော်မှ ထွက်ခွာခဲ့ရသဖြင့် စိတ်လက်အလွန်
ပေါ့ပါးနေ၏။ ထို့ပြင် သူ၏ချစ်ဇနီးသည်၏ ထီးဟန်နန်းဟန်
ကြွန်းဟန်ဖြင့် ပြောဆိုနေသည်ကိုလည်း ကြည်နူးပီတိဖြစ်၍ နေ၏။
ဧည့်ခန်းရှိလူအားလုံး တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်နေ၏။ သူ၏ဇနီး
ကျင်ရှာမွေးသည် ဤစံအိမ်ကြီးထဲမှ လူအားလုံးကို ထိန်းထားနိုင်ပါ
တကားဟု ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်နေမိ၏။

သူ့ဇနီးသည်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြစ်နေသည်မှာလည်း
အကြောင်း မဟုတ်ချေ။ သူ့ဇနီးသည် သူ့ထက် အသက်များစွာ
ငယ်ရွယ်သည် မဟုတ်ပါလား။ ငယ်ရွယ်နုပျိုသော ဇနီးချောကို
ရထားသာ လိတာကျွေသည် နေပြည်တော်တွင် များစွာ မျက်နှာပွင့်
လန်း၏။ ၎င်းပြင် သူ့ဇနီးသည် အမတ်ကြီးတစ်ဦး၏သမီး ဖြစ်သော
ကြောင့် သူ့ရာထူးတက်လမ်းများမှာ ပွင့်နေပြီ ဖြစ်လေ၏။

သူတို့ထဲတွင် ဝမ်းအသာဆုံးကူမှာ ကြယ်ပစ်ဝိဇ္ဇာ လုဂ္ဂဟုန်ပင်
ဖြစ်၏။ သူသည် သူ၏ ချိုးငှက်သိုက်မြို့ စံအိမ်ကြီးဆီသို့ သူ၏
ညီနောင်၏များ ဝင်ထွက်သွားလာသောအခါ အလွန် ဝမ်းသာပီတိ
ဖြစ်နေ၏။

သူသည် လိတာကျွေ၏ဇနီး သူ့ညီမတော် ကျင်ရှာမွေးကို
ငေးကြည့်နေသည်။ သူ့ညီမတော်သည် အလွန်လှပလေသည်။

ကျင်ရှာမွေးကို ငေးကြည့်နေသူမှာ သူတစ်ယောက်တည်း
မဟုတ်ပေ။ ခက်ရင်းခွ လူချူကြီးသည်လည်း ငေးကြည့်နေသည်သာ။

ကျင်ရှာမွေးသည် အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်သာရှိပြီး အသား
အရေ နုပျိုစိုပြေနေ၏။ ဘီလူးကြီး လူချူကြီးသည် မရိုးတော် ကျင်
ရှာမွေးကို ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိသော ပန်းတစ်ပွင့်အဖြစ် ထင်မှတ်မိ၏။
သူသည် သူ၏မှတ်ဆိတ်ကျင်ဆွယ်များကို ပွတ်သပ်စဉ်းစားနေသည်။

သူတို့လူစုတွင် အဖြူရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ပြီး ဂုဏ်အပေါင်း
နှင့် ပြည့်စုံနေသူမှာ မိန်းမပျိုလေး လုဝ်ရင်းသာ ဖြစ်တော့၏။
ကျင်ရှာမွေးမှာ လှပပါသည်။ သို့သော် လုဝ်ရင်း၏အလှနှင့် ယှဉ်
လိုက်လျှင် ကြယ်ပွင့်နှင့် လမင်းကြီးပမာ ကွာခြားသွားသည်။

(၂၄)
သဘောတူညီချက်

လုဂ္ဂဟုန်သည် ဤသို့ ကျူးရင်လေ၏။

“အင်း... ငါတူလေးတစ်ယောက် ချိုးငှက်သိုက်မြဲဆီ ပြန်ရောက်တော့ ငါ့လောက်ဝမ်းသာတဲ့လူ မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ငါတူလေး ပြန်လာတော့ ငါတို့ညီအစ်ကိုတွေ ပြန်ဆုံကြတယ်။ ခုလို ပြန်ဆုံကြတာ ငါ့အဖို့ သေပျော်ပါပြီကွာ”

လုဂ္ဂဟုန်သည် အရက်သောက်ပြီး စိတ်များလွတ်လပ်လာသဖြင့် ခံစားချက်များ ပွင့်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ရွှေလုံပျံ လီတာကျွေက...

“အစ်ကိုကြီး... နောက်ကြောင်းပြန်စကားတွေကို ပြန်မပြောသင့်ပါဘူး။ စိတ်မကောင်းစရာတွေပဲ ကြားနေရမှာပေါ့၊ ဒီတော့ ကလေးတွေရဲ့နောင်ရေး စိတ်အေးရအောင်ပဲ စီစဉ်ပေးချင်တယ်”

လီတာကျွေ ရည်ရွယ်သည်မှာ တန်ထင်ဟုန်နှင့် လုဝမ်ရင်း၏ အရေးပင် ဖြစ်သည်။

ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်းရှိစဉ်ကလည်း ထိုကလေးနှစ်ဦး၏ အရေးကို သူတို့ ဆွေးနွေးဖူးသည်။ ထိုစဉ်က သည်လိုညစ်စားပွဲကြီး တွင်တော့ မဟုတ်ချေ။ ထမင်းဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်ရင်း သူတို့ ဆွေးနွေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တန်ထင်ဟုန်နှင့် လုဝမ်ရင်းတို့၏ ရှေ့ရေးဆိုသည်မှာ အခြားတော့ မဟုတ်ပေ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အိမ်ထောင်ချပေးရေးပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့၏စိတ်ကူးမှာ တစ်မျိုးပင်။ ဆွေမျိုးတော်စပ်ကြသော အတူ မအေကွဲ ညီအစ်ကိုမှ ပေါက်ဖွားလာသော ကလေးများကို ဥမကွဲသိုက်မပျက်အောင် လက်ဆက်ပေးလိုကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအယူအဆမှာ အချို့ ဆွေမျိုးမှားကြား၌ လက်မခံတတ်ကြပေ။ သူတို့ကတော့ ဆွေမျိုးသားချင်း လက်ဆက်ပေးလိုလျှင် လက်ဆက်ပေးနိုင်သည်ဟု ယူဆကြသည်။ ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲက ဖိတ်ခြင်း ဖြစ်သူဟု သူတို့ ခံယူကြသည်။

သူတို့ဆွေးနွေးခြင်းမှာ လက်တွေ့ကျသည်။ သူတို့ ညီနောင်လေးဦးမှာ ကလေးများကြီးပြင်းလာသည်အထိ အသက်ရှည်ချင်မှ ရှည်ပေလိမ့်မည်။ ကျန်ရစ်သူများက ကလေးနှစ်ဦး၏ လက်ဆက်ရေးကို ဆောင်ရွက်ကြရန် ဖြစ်သည်။

ယခု ဓားနှစ်လက်တန်ထင်လင်း မရှိတော့ပေ။ ဓားနှစ်လက်တန်ထင်လင်းအစား လီတာကျွေက ပြောနေပေပြီ။

ဘီလူးကြီး လုချူကြီးက လုဂ္ဂဟုန်မျက်နှာကို အကဲခတ်ရင်း...

“အင်း... သူတို့လေးတွေလည်း အရွယ်ရောက်လာကြပြီလေ၊ ဒီအကြောင်းကို ငြင်းဆန်ဖို့လည်း အကြောင်းမရှိပါဘူး၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ သူတို့ချင်းကွဲသွားတာ ဆယ်နှစ်လောက်ရှိပြီဆိုတော့ ဂရုတစိုက်ရှင်အချင်းချင်း စိတ်ဝမ်းညိုညွတ်မှုမှ ရှိရဲ့လားဆိုတာတော့ စောင့်ကြည့်သင့်ပါတယ်”

လုချူကြီး၏စကားမှာ ကျိုးကြောင်းဆီလျော်လှ၏။

လိတာကျွေက ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လုချူကြီးပြောတာ မှန်တယ်၊ လူငယ်ချင်း သည့်မြတ်မှ စိတ်ချမ်းသာမယ့်ကိစ္စ ဖြစ်လေတော့ လူငယ်ချင်းက အဆင်ပြေမပြေဆိုတာ စောင့်ကြည့်သင့်တယ်”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း အဲဒီလိုပဲ သဘောရတယ်”

လုရှဟုန်က ပြောလေ၏။

ထိုအခါ လိတာကျွေသည် ကိစ္စတစ်ခုကို သတိရလာသည်။

“တစ်ခုရှိသေးတယ် အစ်ကိုကြီး”

“ဘာများလဲ”

“ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်းဆုံးတော့ သူ့ဆီက ကျွန်တော်တို့ သိမ်းဆည်းထားတဲ့ သံသေတ္တာလေးတစ်လုံးရှိတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီ သံသေတ္တာလေးကို ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရင် ကောင်းမလဲ”

ကလေးများ၏ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ ရပ်တန့်သွားစဉ် သူသည် သေတ္တာကိစ္စကို ရှေ့တန်းတံင်ပေးလိုက်သည်။

လုချူကြီးသည် လုရှဟုန်၏မျက်နှာကို မလွှတ်တမ်း အကဲခတ်နေလေ၏။

လုရှဟုန်၏မျက်နှာမှာ မည်သို့မျှ မပြောင်းလဲချေ။

လုရှဟုန်က ...

“သံသေတ္တာကို ငါတစ်ယောက်တည်းသဘောနဲ့ မဖွင့်ပါဘူး၊ ငါကလည်း မင်းတို့ သဘောတူမှ လုပ်မှာပါ၊ သေတ္တာထဲမှာ ဓားနှစ်လက်က ဘာတွေထည့်ခဲ့သလဲဆိုတာ မသိရသေးဘူး၊ သံသေတ္တာ ရှည်ကတည်းက သော့ပါမလာဘူး၊ အဲဒီသံသေတ္တာလေးဟာ မူလအတိုင်း ရှိနေပါတယ်”

လိတာကျွေက ...

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ သံသေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်ရင် ကောင်းမယ် အစ်ကိုကြီး၊ ဓားနှစ်လက် ဘာတွေထားခဲ့သလဲဆိုတာ သိရတာပေါ့၊ လုနဲတက်စုံရှိနေတဲ့အခါ ဖွင့်ကြည့်ရင် အားလုံး အပြစ်လွတ်တာပေါ့”

လုချူကြီးသည် လုရှဟုန်ကိုသာ အကဲခတ်နေသည်။

လုရှဟုန်သည် သဘောမတူသည့် အမူအရာမျိုး ရှိသည်။ သူ ပြောသည့်စကားများလည်း လိတာကျွေ အဆိုပြုသည့်အချက်များကို လုရှဟုန်သည် သဘောမတူသည့် အမူအရာမျိုး ရှိသည်။ သူ ပြောသည့်စကားများလည်း လိတာကျွေအဆိုပြုမည့် အချက်များကို ဆန့်ကျင်စေသည်။

“ငါတို့ ဒီသံသေတ္တာကို စယူတုန်းက အားလုံးသဘောတူလို့က်တဲ့ အချက်ကတော့ တန်ထင်ဟုန်ကလေး အရွယ်ရောက်မှ ပေးအပ်

ကြမယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ၊ ငါတို့ သဘောတူတဲ့အချက်က သံသေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်ကြဖို့ မပါဘူး၊ ငါတို့ မသိသင့်တဲ့ အချက်ပါလားရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ၊ ဒါကြောင့် ငါက ဖွင့်မကြည့်တာပေါ့၊ သူ့ထိုက်နဲ့ သူ့ကံပေါ့ကွယ်၊ သူ့အတွက် ကောင်းဖို့ကိစ္စ ညွှန်ကြားချက်တွေ ပါရင်ပါမယ်၊ သူ့ဘဝအတွက် ဆိုးဖို့ဖန်တီးတဲ့ အကြောင်းအချက်တွေ ပါချင်ပါမယ်၊ ဒီပစ္စည်းတွေကို မင်းတို့ငါတို့ ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်း မဖြစ်စေချင်ဘူးကွာ”

လှူဟုန်၏သဘောမှာ သံသေတ္တာကလေးကို ဖွင့်မကြည့်ချင် သည့်သဘောမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါ အဆိုတင်သည့် လိတာကျွေသည် သူ့စကားကိုသူ ရုပ်သိမ်းရတော့မည်။ မူအားဖြင့် လှူဟုန် မှန်သည်။

သူတို့သည် သံသေတ္တာကို ယူထားစဉ်ကပင် သံသေတ္တာအား ဖွင့်မကြည့်ရန် သူတို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား။

လိတာကျွေက ...

“ကျွန်တော်က ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ တူတော်မောင်အတွက် ဝမ်းသာစရာလည်း ကြိုတင်ဝမ်းသာနိုင်အောင်လို့ပါ၊ တစ်စုံတစ်ခု ဘေးအန္တရာယ်ရှိစရာတွေ ပါလာရင်လည်း ကျွန်တော်ကိုက ဝိုင်းဝန်း ကာကွယ်နိုင်အောင်ပါ၊ တကယ်တော့ တူတော်မောင်အတွက်ပါ၊ တူတော်မောင်ဟာ ငယ်ရွယ်သေးတယ် မဟုတ်လား”

လှူဟုန်က ...

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်တုန်းက မင်း ဒီစကားကိုပြောရင်တော့

မှန်တာပေါ့ကွယ်၊ တူကလေးက ငယ်သေးတယ် မဟုတ်လား၊ အခုတော့ တို့တူကလေးက မငယ်တော့ပါဘူး၊ အသက်နှစ်ဆယ်လောက် ရှိနေပြီပဲ၊ အဲဒီတော့ သေတ္တာထဲက ကောင်းမွေဆိုးမွေဟူသမျှကို သူ့ဘာသာ ခံယူပါစေတော့”

ထိုအခါ လှူချူကီးက ဝင်ရောက်အကြံပေးလေ၏။ သူကလည်း သံသေတ္တာအား ချက်ချင်းမပေးစေလိုပါ။

“ကျွန်တော်တို့ သံသေတ္တာကို ဒီအတိုင်းပဲ ထားလိုက်တာပေါ့၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ သူတို့ လက်ထပ်ဖြစ်တဲ့အခါ သူ့ဖခင်ပေးခဲ့တဲ့ အတိုင်း သံသေတ္တာလေးကို လက်ဖွဲ့အဖြစ် ပေးအပ်လိုက်တာပေါ့၊ အဲဒါ အားလုံးအတွက် ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်”

သူတို့သည် တန်ထင်ဟုန်နှင့် ပတ်သက်၍ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ လိုက်လေ၏။

သူတို့သည် လူငယ်များ တစ်ဦးသဘောတစ်ဦးသိရန် ရင်းနှီးစေရန် အချိန်ပေးစောင့်ကြည့်မည်။ သံသေတ္တာကို လုံးဝ ဖွင့်မကြည့်ဘဲ ကလေးများ အိမ်ထောင်ကျသောအခါမှ တန်ထင်ဟုန်၏လက်သို့ ပေးအပ်ကြမည်။

ဤနှစ်ချက်ကို သူတို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

လှူဟုန်က အရက်အိုးကို ရွှေ့ပေးလိုက်ရာ လိတာကျွေနှင့် လှူချူကီးတို့သည် အရက်များကို ခွက်သုံးခွက်အတွင်းသို့ အညီအမျှ လောင်းထည့်ကြလေတော့၏။

* * *

(၂၅)

လုစုဟုန်၊ လိတာကျွေနှင့် လုချူကီးတို့ စကားကောင်းနေစဉ် ဤမှာဘက်၌ ကျင်ရှာမွေး၊ တန်ထင်ဟုန်နှင့် လုဝမ်ရင်းတို့၏ စကား ဝိုင်းကို ကျင်ရှာမွေးက ဦးဆောင်နေသည်။

ဟိုဘက်ဝိုင်းတွင်တော့ ဦးဆောင်သူ မရှိပေ။ အတွေ့အကြုံ များသူချည်းဖြစ်၍ တစ်ယောက်စီ အကြံပေး ဆွေးနွေးနိုင်ကြသည်။

ဤဝိုင်းမှာတော့ ကျင်ရှာမွေးက အတွေ့အကြုံ အများဆုံး ဖြစ်နေသည်။

သူမက အချိန်တန်လျှင် တူတော်မောင် တန်ထင်ဟုန်အား နေပြည်တော်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားမည့်အကြောင်း၊ နေပြည်တော်မှာ အလွန်စည်ကားသည့်အကြောင်း၊ ဘုရင်ဧကရာဇ်သည် လိတာကျွေကို မျက်နှာသာပေးသည့်အကြောင်း စသည်တို့ကို ပြောကြားနေ၏။

“တူတော်မောင်ရဲ့ သိုင်းပညာနဲ့ဆိုရင် တူတော်မောင်ဟာ မင်းမှုထမ်းကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်က သိုင်းပညာမှာ ဒီလောက်မှ မတော်သေးတာ ဘဲ ဒေါ်လေးရယ်”

“အိုး ... မင်း အခြေခံပဲတတ်ဦး၊ ဟိုမှာ သိုင်းပညာအဆင့်မြင့် သင်ကြားပြီး ပေါက်မြောက်အောင်မြင်နိုင်ပါတယ်၊ ဟိုမှာ သိုင်းပညာ သင်တန်းကျောင်းတွေ ရှိတာပဲကွယ့်၊ မင်းမှုထမ်းဖြစ်ချင်ရင် ဒေါ်လေး က ကူညီနိုင်တာပဲ၊ ခက်တာက မင်းတို့ ချိုးငှက်သိုက်မြို့မှာ ဘာနဲ့ တူပလေးပဲရှိတာ၊ ဒီနှစ်ယောက်ကိုစွန့်ပြီး မင်း လိုက်လာဖို့ဆိုတာ လည်း မလွယ်လှပါဘူးလေ”

လုဝမ်ရင်းမှာ ဒေါ်လေးကျင်ရှာမွေး၏ ပြောဟန်ဆိုဟန်များကို အထင်ကြီးပြီး ငေးကြည့်နေရှာ၏။ တန်ထင်ဟုန်အား မင်းနေပြည် တော်သို့ ခေါ်ဆောင်မည်ဟု ဆိုသောအခါ သူမ၏မျက်ဝန်းတွင် စိုးရိမ်မှုကို ပြည့်လွှမ်းလာ၏။

သူမသည် ဒေါ်လေးကျင်ရှာမွေးကို သူမ စိတ်ထဲရှိသည်တို့ ကို ပြောလိုက်ရှာသည်။

“ဒေါ်လေးက သူတို့ကိုချည်း နေပြည်တော်ကိုခေါ်ဖို့ ပြောနေ တယ်၊ ကျွန်မကိုတော့ နေပြည်တော်ခေါ်ဖို့ မပြောဘူး၊ ကျွန်မကျတော့ နေပြည်တော်မှာ အမှုထမ်းလို့ မရဘူးလား”

ထိုအခါ ဒေါ်လေးကျင်ရှာမွေး ရယ်တော့၏။

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... ငါ့တူမလို မိန်းမချောတွေကျ တော့ မင်းမှုထမ်းဖို့ မလိုတော့ဘူးကွယ့်၊ မင်းစိုးစောရဲ့ ဇနီးမယား

တွေ ဖြစ်ကြရတယ်။ ကံကောင်းရင်လည်း မူးကြီးမတ်ကြီး၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေရဲ့သားတွေနဲ့ တွေ့ကြရတာပေါ့၊ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြပြီး သူတို့နဲ့ ဖူးစာနဲ့ကြတာပေါ့၊ ဒီထက် ကံထူးသူကိုတော့ မူးကြီးမတ်ကြီး၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတွေနဲ့ ဘုရင်တွေက တော်ကောက်တာ ခံရတာပေါ့ကွယ်”

“ဟင် ... ဒေါ်လေးဥစ္စာကြီးကလည်း မကောင်းပါဘူး”

“ဒါကတော့ ထုံးစံပါပဲကွယ်၊ မိန်းကလေးဆိုတာ စိတ်ထင်တိုင်း လုပ်ရတာမျိုးမှ မဟုတ်တာပဲကွယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ တူမလေးက သိုသိုသိပ်သိပ်နေပြီး ဒေါ်လေးက ဖူးစာရှင်လိုက်ရှာရင်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ မူးမတ်မျိုးနွယ်ဖြစ်ချင်သလား၊ ဘုရင်ဧကရာဇ်ရဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော် ဖြစ်ချင်သလား၊ ဒေါ်လေးက လိုက်ပြီး စပ်ဟပ်ပေးနိုင်ပါတယ်”

ထိုအခါ လုဝမ်ရင်းမှာ မျက်နှာ သွေးရောင်လွမ်းသွားလေ၏။ တန်ထင်ဟုန်သည် မျက်နှာပျက်သွားလေ၏။

“ဟာ ... ဒါတော့ ကျွန်တော် သဘောမတူနိုင်ပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်၊ ဒေါ်လေးတူမကို နေပြည်တော်ခေါ်ပြီး လင်ပေးစားတယ်ဆိုတာမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်ပါဘူး၊ လုဝမ်ရင်းက ငယ်ပါသေးတယ်”

သူက ဆန့်ကျင်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘာ ... လုဝမ်ရင်းက ငယ်သေးတယ် ဟုတ်လား၊ အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ် နှစ်ဆယ်ဆိုတာ လူလားမြောက်နေပြီ၊ အပျိုကြီးဟာဟာ ဖြစ်နေပါပြီ၊ အသက် ဆယ့်လေးငါးနှစ်လောက်နဲ့ ဝန်ကတော် မူးကြီး

မတ်ကြီးကတော်တွေ ဖြစ်နေကြတာ တစ်ပုံကြီးပါကွယ်၊ တို့ပြည်မှာ မိန်းကလေးတွေဟာ ငယ်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်”

“အို ... ဒေါ်လေးကလည်း နားရှက်စရာကြီး”

လုဝမ်ရင်းသည် ပန်းနုရောင်မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ကျင်ရှာမွှေးက ...

“ဒေါ်လေးက ငါ့တူမလေးကို သိသင့်သိထိုက်တာတွေ ပြောပြတာပါ၊ တူမလေးက ရွာမှာနေတာဆိုတော့ အသိအမြင် ဗဟုသုတ နည်းပါးတာပေါ့၊ ငါ့တူမလေးရဲ့ အစ်ကိုက တူမလေးကို ငယ်ပါသေးတယ်လို့ဆိုလို့ ဒေါ်လေးက ရှင်းပြတာပါ”

“ဒါကတော့ ... သူ ... သူ ... ”

လုဝမ်ရင်းမှာ ရှေ့ဆက်၍ စကားမပြောနိုင်တော့ဘဲ ထစ်ငေါ့နေသည်။

“သူ ဘာဖြစ်သလဲပြောစမ်းပါ တူမလေး”

ဒေါ်လေးကျင်ရှာမွှေးက သူမ၏စကားကို ဖမ်းပြီးမေးလိုက်၏။

“ဒီ ... ဒီလိုပါ ဒေါ်လေးရယ်၊ ကျွန်မက သူ့နှမဖြစ်နေတော့ သူက စိုးရိမ်မှာပေါ့ ဒေါ်လေးရယ်”

“ဪ ... ဒါလား”

ဒေါ်လေးကျင်ရှာမွှေးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သကဲ့သို့ တန်ထင်ဟုန်ကလည်း တံတွေးမျိုချလိုက်ရ၏။

* * *

(၂၆)
ချဉ်းကပ်စုံစမ်းလာသူ

ထိုစဉ် အပြင်မှ ချောက်ခနဲ အသံကြားလိုက်ရ၏။ တန်ထင်
ဟုန်သည် ခုန်ထလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ကျင်ရှာမွေးက မေးလိုက်၏။

တန်ထင်ဟုန်က ...

“တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

တန်ထင်ဟုန်သည် ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။ တန်ထင်ဟုန်
အထဲပြန်ဝင်လာပြီး ...

“ဒေါ်လေး ... ကျွန်တော်တို့ ဦးလေးဆီ သွားရအောင်”

သူတို့ ထွက်လာကြသောအခါ လူချူကီး၏ အော်သံကို ကြား
နေရသည်။

“ဟေ့ ... ဟိုဘက်ကဘယ်သူလဲ၊ ခက်ရင်းနဲ့ပစ်လိုက်ရမလား
သူတို့လူစုသည် ခြံဝင်းထဲဆင်းပြီး လူချူကီး၏ အသံကြားရသည်။

အတုမဲ့ဓားသမား (၁) * ၁၉၅

လာကြရလေသည်။ ပန်းခြံ ခြံစည်းရိုးအနီး၌ ခက်ရင်းခွကြီး ကိုင်ပြီး
လိုက်လံရှာဖွေနေသော လူချူကီးအား တွေ့ကြ၏။

“ဘာ ... ဘာဖြစ်တာလဲ လူချူကီးရဲ့”

ကျင်ရှာမွေးမှာ အသက်ငယ်သော်လည်း လူချူကီး၏ မရိုးတော်
နေသဖြင့် ကျင်ရှာမွေးက အစ်မကြီးအရာမှ မေးလိုက်သည်။

လူချူကီးက ...

“ဒီနားမှာ လူရိပ်တစ်ရိပ်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်၊ အဲဒါ ကျုပ်က
အော်မေးတာ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ခြံထဲဝင်သွားတယ်၊ ဒါကြောင့်
လိုက်ရှာနေတာ”

ကျင်ရှာမွေးက မေးသည်။

“တန်ထင်ဟုန် ... မင်း၊ အဲဒီဘက်က စောစောက ဝင်လာတာ
မဟုတ်လား၊ မင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ဘူးလား”

မတွေ့ပါဘူး ဒေါ်လေး”

ထိုစဉ် ကြယ်ပစ်ဝိဇ္ဇာ လူရှုဟုန်နှင့် ရွှေလုံပျံလီကာကျွေတို့
သည် အပြေးကလေး ရောက်ရှိလာလေ၏။ သူတို့သည် လက်နက်
ကိုယ်စီ ကိုင်ထားကြ၏။ လူချူကီး ပြေးထွက်သွားပြီဆိုတော့
ရန်သူတစ်ယောက်က ချဉ်းကပ်လာနိုင်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ လူချူကီး”

“လူရိပ်တစ်ရိပ်တွေ့လိုက်တယ်၊ ခြံနားကို ကပ်လာတာပဲ၊
ဒီကောင် အတော်အတင့်ရဲတယ်၊ သိုင်းညီနောင်သုံးဖော်ရှိတဲ့အိမ်ကို
ကပ်ရဲတဲ့ကောင်ဟာ အတော် သတ္တိကောင်းတာပဲ”

“သူ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

“ဒီခြံနားမှာ ပျောက်သွားတာပဲ”

“ဟေ ...”

“သေချာရဲ့လား၊ တစ်ခါတစ်လေ စိတ်အထင်မှားတတ်တယ်”
လှရှုဟုန်က ပြောလိုက်သောအခါ လှချူကြီး စိတ်ဆိုးသွား၏။

“ဘာများရမှာလဲ၊ ကျုပ်အရက်သောက်တာ မူးမှမူးသေးတာ၊
နောက်ပြီး ကျုပ်က နောင်ကြီးတို့ထက် အရက်ပိုပြီးသောက်နိုင်တဲ့
ကောင်ပါဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊ မင်း သောက်နိုင်ပါတယ်”

“ခုနက တွေ့တဲ့ကောင်က ဝတ်ရုံနက်နဲ့ဗျ၊ ညကြီးမင်းကြီး
ဝတ်စုံနက်ကို တွေ့လိုက်တယ်ဆိုကတည်းက ကျုပ် ဘယ်လောက်
သေချာတယ်ဆိုတာ နောင်ကြီးတို့ သိသင့်ပါပြီ”

“ကျုပ်က လူမှားဆော်မိမှာစိုးလို့ ခက်ရင်းခွနဲ့မပစ်ဘဲနဲ့ နှုတ်နဲ့
မေလုလိက်မိတာ၊ အဲဒါ မှားသွားတယ်၊ စောစောကတည်းက ပစ်
ထည့်လိုက်ရရင်ကောင်းသား”

လှချူကြီးက အတော်မကျေမချမ်း ဖြစ်နေ၏။ သူသည် ပန်း
ပင်များ၊ ခြံများကြားထဲသို့ ခက်ရင်းခွဖြင့် လိုက်ထိုးနေသည်။

လှရှုဟုန်က ...

“ညီလေး ... လိုက်မထိုးနဲ့တော့၊ မင်းကောင် ခုလောက်ဆို
ဟိုဘက်ရွာအစွန်ဘက် ရောက်နေပြီကွ”

လှချူကြီးက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းညိတ်၏။

“သေချာတယ်ဗျ၊ ခုလောက်ဆို အဝေးကြီး ရောက်ရောပေါ့”

ရွှေလုံပျံလီတာကျွေးက လုံကိုဆရင်း ...

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ခုနေ ငါတို့ညီအစ်ကိုတစ်စုနဲ့ ရန်သူ
တစ်ယောက် တွေ့လိုက်ရင် အဲဒီရန်သူတော့ မလွယ်ဘူး၊ ငါ့လုံပျံ
ကလည်း လေ့သာ လေ့ကျင့်နေရတာ တကယ့်ရန်သူနဲ့ မတွေ့တာ
အတော်ကြာနေပြီ၊ လေ့ကျင့်ရုံနဲ့တော့ သိုင်းပညာတကယ် မတိုးတက်
ဘူးကွ၊ တကယ့်တိုက်ပွဲတွေလည်း နွဲ့ပေးမှ အစွမ်းထက်မြက်လာတတ်
တယ်”

လှရှုဟုန်က ...

“အလကားနေရင်း လုံစွမ်းမပြချင်ပါနဲ့ကွာ၊ ကဲ ... အားလုံး
အိမ်ထဲဝင်ရအောင်၊ အစောင့်တွေကို နီးနီးကြားကြားရှိဖို့ ငါ သတိပေး
လိုက်ဦးမယ်”

“သတိပေးမနေနဲ့ဗျာ၊ ဘယ်ရန်သူမှ ရောက်လာမှာ မဟုတ်
တော့ပါဘူး”

လှချူကြီးက သူ့အတွေ့အကြုံများအရ ပြောလိုက်၏။

သူတို့အားလုံး အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာကြသည်။ သူတို့အားလုံး
ကိုယ်အခန်းဆီကို ကိုယ်ပြန်ကြ၏။ လှချူကြီးတစ်ယောက် ပြတင်း
ပေါက်မှနေ၍ စောစောက လူရိပ်တွေသည့် ပန်းခြံအနီးကို မမှိတ်
“သုန် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။”

(၂၇)
ဆွေးနွေးတိုင်ပင် ဇာတ်ရှုပ်ခွင်

“ဒေါက်...”

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

“ဒေါက်...”

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

အခန်းထဲမှ တရှုပ်ရှုပ်ခြေသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ခြေသံကို ခြေသံကို တမင်ကြားအောင်လျှောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခြေသံမကြား အောင်လည်း လျှောက်နိုင်သည်။

“ဦးလေး လုချူကြီးလား”

“ဟုတ်တယ်... တန်ထင်ဟုန်”

“ကျွါ...”

ချက်ချင်းပင် တံခါးတစ်ချပ် ပွင့်လာ၏။ လိဖူးယုံ၏မျက်နှာ ပေါ်လာ၏။

“မြန်မြန်ဝင် ဦး၊ ခုနက လမ်းလျှောက်သံကြားနေရတယ်၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် လူစိမ်းတစ်ယောက် ရှိနေတယ်လို့ ထင်တယ်။

အတုမဲ့ခားသမား (၁) * ၁၉၉

ကျွန်တော် မသင်္ကာဘူး၊ ကျွန်တော်အကြောင်းကို စုံစမ်းတဲ့လူ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်တယ်”

“မင်းက ဘာလို့ထွက်ပြီး မရှင်းတာလဲ၊ ဒါမျိုးဆိုတာ အောင် မခံနဲ့၊ ထွက်ပြီး ရှင်းပစ်လိုက်”

“ရှား... ဝင် မြန်မြန်ဝင် ဦး”

လုချူကြီးသည် ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ အခန်းထဲသို့ လျင်မြန် ရှာ ဝင်လိုက်၏။

လုချူကြီးနှင့် လိဖူးယုံတို့သည် လျှို့ဝှက်တံခါးခေါက်သံ သတ် မှတ်ထားကြ၏။ ကျင်းဟုတ်ကြီးနှင့် လိဖူးယုံတို့ သတ်မှတ်ထားသကဲ့ သို့ ဖြစ်၏။ တစ်ချက်ခေါက် သုံးချက်ခေါက်။

တစ်ချက်ခေါက် သုံးချက်ခေါက် နှစ်ကြိမ်ခေါက်လျှင် လုချူ က်းမှန်း လိဖူးယုံသိပြီ။ ဤသို့ လျှို့ဝှက်တံခါးခေါက်သံ မသတ်မှတ် ရှိလည်း မရပါ။ လိဖူးယုံကိုတော့ လူတကာ မရှာပါ။ စစ်လုယောင် ကိုတော့ ရှာနေသူ အများအပြားရှိ၏။

ထို့ပြင် လိဖူးယုံကလည်း ဆောင်ရွက်စရာကိစ္စ အများအပြား ရှိနေ၏။

သို့သော် လိဖူးယုံ အချိန်အဆက်ပြုထားသူမှာ နှစ်ယောက် သာ ဖြစ်၏။ ကျင်းဟုတ်ကြီးကို သူ ယုံသည်။ အချိန်အချက် ပြ ယား၏။

နောက်တစ်ဦးမှာ လုချူကြီး ဖြစ်၏။ လုချူကြီးကတော့ အရင်း တကာအရင်းဆုံး ဦးလေး ဖြစ်၏။

အကယ်၍ တံခါးကို ပစ်စလက်ခတ်ခေါက်သူဆိုလျှင် အထဲမှ တိုက်ရိုက်စီစဉ်ထားနိုင်၏။ ရန်သူဖြစ်လျှင် အထဲမှ ပြင်းထန်သော တိုက်ခိုက်မှုနှင့် ကြုံတွေ့သွားရပေမည်။

လီဖူးယုံသည် သတိအမြဲရှိသူ ဖြစ်၏။ သူကဲ့သို့ အန္တရာယ်များလှသူ၊ ရန်သူများသူအဖို့ သတိလက်လွတ်၍ မဖြစ်ပေ။

သူ၏ လက်ကိုင်ရိုးအနက်ရှိသော ဓားညီနောင်နှစ်လက်မှာ ခေါင်းအုံးစွမ်း တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အမြဲတမ်း ရှိနေသည်။

ယခု ဦးလေးလုချူကြီးမှန်းသိ၍သာ ဓားမကိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ တံခါးအခေါက်မှားလျှင် ဓားနှစ်လက်သည် သူနှင့်တွေ့သွားမည်သာ ဖြစ်သည်။

တံခါး ခေါက်သံကြားသည် မဆိုထားနှင့် တံခါးရှေ့၌ ချွတ်ချံ ခြေသံကြားသည်နှင့် ဓားနှစ်လက်သည် သူ့လက်ထဲ၌ ဝပ်ပါသွားပေလိမ့်မည်။

တည်းခိုခန်းဆိုသည်မှာ လူမျိုးတစ်ရာတစ်ပါး ဝင်ထွက်သွားလာနေသောနေရာ ဖြစ်၏။ ဤအခန်းမျိုး၌နေလျှင် သတိမပြတ်မှ တော်ကာကျပေလိမ့်မည်။

“အင်း... မင်းကတော့ မဆိုးပါဘူး၊ သတိတော့ ရှိသားပဲ”

“သတိမရှိလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဦးရယ်၊ ကျွန်တော် သေသွားမှာပေါ့၊ ဒါက တည်းခိုခန်းပဲ၊ ကဲ... ဦး ဘာထူးသေးသလဲဟင်”

“နေပြည်တော်က နောင်ကြီးလိတာကျွေတို့လင်မယား ရောက်နေကြပြီကွ၊ အဲဒီသတင်း မင်း ကြားပြီးပြီလား”

ထိုအခါ လီဖူးယုံသည် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွား၏။

“ဟာ... ဦးလိတာကျွေတို့ ရောက်နေပြီ ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် သိပ်တွေ့ချင်တာပဲ၊ ဆယ်နှစ် ဆယ်နှစ်နှစ်အိုတာ အချိန်မနည်းဘူးနော်၊ ဦးဦးလိတာကျွေ ရုပ်ရည် သိပ်ပြောင်းသွားသလား”

“ဘယ်ပြောင်းမှာလဲကွာ၊ သူတို့နေပြည်တော်မှာ ဒီဆယ်နှစ်လုံး အေးချမ်းနေတာပဲ၊ သူက ပိုလို့တောင် နုပျိုလာသေးတယ်ကွ”

“ဟုတ်လား... ကျွန်တော် သိပ်တွေ့ချင်နေတာပဲ ဦးရယ်”
လီဖူးယုံမှာ လွမ်းဆွတ်တမ်းတစွာ ပြောနေသဖြင့် လုချူကြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား၏။

“ဪ... တူကလေး... တူကလေး... သူများတွေ ငယ်ငယ် ဂွယ်ဂွယ်မှာဆိုရင် ပညာသင်၊ အေးဆေးစွာနေ၊ စည်းစိမ်ခံနေကြတယ်၊ မင်းမှာတော့ အေးဆေးစွာ မနေနိုင်ဘူး၊ ဘယ်ကဝင့်ကြွေးများပါလားလဲ မသိပါဘူးကွယ်”

လုချူကြီးသည် လီဖူးယုံအားကြည့်ပြီး စိတ်တွင်းက ပြောလိုက်မိ၏။
ပြာ

မှန်သည်။ တန်ထင်ဟုန် လူမှန်းမသိခင်က မိခင် ဆုံးခဲ့ရ၏။ လူမှန်းသိတတ်စတွင် ဖခင်က အသတ်ခံရပြန်သည်။ သူ အရွယ်မရောက်မီ လုပ်ကြံခံရပြန်၏။

အရွယ်ရောက်သောအခါ ဆွေမျိုးညာတိများနှင့် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း မနေရဘဲ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် နေနေရရှာပြန်သည်။

* * *

(၂၈)

လူ့ဘီလူးကြီးလူချူကြီးသည် စဉ်းစားရင်း ပြောသည်။

“ငါလည်း စဉ်းစားနေတာပဲ၊ ဒီကောင် ခြံနားကို ဘာဖြစ်လို့ ကပ်လာတာလဲ၊ သူ့ဘာသာ စုံစမ်းဖို့ဆိုတာတော့ မလွယ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စုံစမ်းခံရမယ့်လူတွေက အရင့်အမာ သိုင်းသမား ကြီးတွေဖြစ်နေလို့ပဲ၊ ငါ ဆင်းလိုက်တော့ ပျောက်သွားတာပဲ”

“သူတို့ ချိန်းတွေဖို့ကြိုးစားတာ ဖြစ်မယ်၊ ပုန်းခိုဖို့နေရာတွေ ကိုလည်း ပြောထားတာ ဖြစ်မယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ကျွန်တော့်စိတ်ထင်တော့ ဒီအဖြစ်အပျက်ရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ လူတစ်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ် အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုက ကြိုးကိုင်နေမယ် လို့ ထင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူလုပ်နေတာတွေက စနစ် တကျရှိတယ်၊ အရမ်းလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး”

လူချူကြီးသည် ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေလေ၏။

အတုမဲ့စားသမား (၈) * ၂၀၃

“ဒါနဲ့ သေတ္တာကိစ္စရော ပြောမိသေးသလားဟင်”

“အေး... ငါကတော့ မပြောပါဘူး၊ အသာစောင့်ကြည့်နေမိ တာပဲ၊ နောင်ကြီးလိတာကျွေးက ပြောတယ်ကွ”

“ဦးလိတာကျွေးက ဘာပြောလဲ”

“နောင်ကြီးလိတာကျွေးကတော့ ဖွင့်ကြည့်ဖို့ ပြောတာပဲ”

“ဘာကြီးကကော ဘာပြောသေးလဲ”

“သော့က အစကတည်းက ပါမလာခဲ့တာ အားလုံးသိနေကြ တယ်၊ ဒီတော့ သူက ဖွင့်မကြည့်ရသေးဘူး၊ ဖွင့်ကြည့်ဖို့ သဘောမတူ ဘူးတဲ့၊ ရိုက်ဖွင့်ကြည့်ရင်တော့ ရမှားပေါ့လေ”

လိဖူးယုံက ခေါင်းညိတ်လေ၏။

“နောင်ကြီးလိတာကျွေးပြောတာလည်း မဆိုးပါဘူး၊ ဖွင့်ကြည့် လို့ တန်ထင်ဟုန်အတွက် ကောင်းရာကောင်းကျိုး ဖြစ်နေရင်တော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ မကောင်းရာမကောင်းကြောင်း ဖြစ်နေရင် အားလုံးက ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်ကြမယ်လို့ ပြောတာပါ၊ နောင်ကြီး ယိတာကျွေးပြောတာလည်း မဆိုးပါဘူး”

“ဟုတ်တယ် မဆိုးပါဘူး”

“နောင်ကြီးလိတာကျွေးက ဒီပြင်အကြောင်း မပြပါဘူး၊ အကြောင်းမပြတာကလည်း မဆိုင်လို့လေ၊ ဆိုင်တဲ့အကြောင်းပြတာ စောင် နောင်ကြီးလူရှုဟုန်က သဘောမတူသေးတာ၊ မဆိုတာဆိုရင် ပိုဆိုးမှာပေါ့”

“အင်းလေ... သံသေတ္တာရကတည်းက အားလုံး ဖွင့်မကြည့်ဖို့

သဘောတူလိုက်ကြတော့ အခုမှ ပိုဆိုးသွားတာပေါ့။ ကျွန်တော်ကလည်း အရွယ်ရောက်နေပြီ မဟုတ်လား”

“အေး... မင်းအရွယ်ရောက်တာလည်း တစ်ကြောင်းပေါ့၊ ဒါနဲ့ သူတို့ သံသေတ္တာဖွင့်ကြည့်ဖို့ကိစ္စ ပျက်သွားတယ်”

“သူပြောတာ ဘောင်ဝင်နေတာကိုး၊ ဦးတို့ပြောလို့ မရတော့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... အထဲမှာ ပစ္စည်းရှိတာ မရှိတာလည်း သူတို့အပြစ် မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ တန်ထင်ဟုန်ရဲ့ပြဿနာပဲတဲ့၊ ဒါလည်း မှန်တယ်လေ၊ တန်ထင်လင်းက အထဲမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာကို ပြောမှ မပြောလိုက်တာပဲ”

“အဲဒီသေတ္တာကို ဘယ်အချိန်ကျမှ ပေးမှာတဲ့လဲ”

“တန်ထင်ဟုန်နဲ့ လုဝမ်ရင်းတို့ လက်ထပ်တဲ့အခါမှာ ပေးအပ်မယ်လို့ သဘောတူညီလိုက်ကြတယ်”

“ဗျာ... လုဝမ်ရင်းနဲ့ လက်ဆက်တဲ့အခါကျမှ ဒီသေတ္တာကို ပေးမယ် ဟုတ်လား”

လုချူကြီးသည် အော်ဟစ်ရယ်မောလေ၏။ သူ့အသံကြီးမှာ အခန်းထဲ၌ ဘောင်ဘင်ခတ်သွား၏။ လိဖူးယုံမှာ သူ့အား သတိပေးလိုသော်လည်း ဦးလေးဖြစ်နေ၍ အခက်တွေ့နေသည်။ သူ ခေါင်းကုတ်နေ၏။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဘာလဲ၊ မင်း လန့်သွားပြီလား၊ နာမြောတတ်လိုက်တာ လွန်ရောကွာ”

“ဟာ... ဦးပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ ဟိုကောင်က လူစိမ်းတစ်ယောက်ပဲဟာ၊ ကျွန်တော့်လို လူရင်းထဲကဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မခံစားရပါဘူး၊ အခုတော့ ခံစားရတာပေါ့ ဦးရယ်”

လုချူကြီးက ငါသိပါတယ်ဟူသော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်၏။

“ဟုတ်ရဲ့လား... မင်းကိုယ်မင်း ဆန်းစစ်ကြည့်ဦးနော်၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်လို တွန့်တိုနေတာလား၊ ချစ်သူတစ်ယောက်လို တွန့်တိုနေတာလားဆိုတာ မင်း ဆန်းစစ်ကြည့်ဦး”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒီအတုအယောင်နဲ့ လုံးဝ သဘောမတူပါဘူးဦးရာ”

“အေး... စိတ်အေးအေးသာထားပါ ကောင်လေးရယ်၊ လူကြီးတွေက အတင်းအကျပ် မစိစဉ်ကြသေးပါဘူး၊ သူတို့ချင်း ရင်းနှီးအောင် စောင့်မယ်ဆိုတဲ့သဘော ရှိပါတယ်၊ ဟဲ... ဟဲ”

“ဒါလည်း ကောင်းပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အဲ... ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်းငြိ၊ အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိဆိုတဲ့ စကားတစ်ခုတော့ရှိတယ်နော် မိန်းကလေးက ဟိုကောင်ကို အတုအယောင်လို့ သိထားတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ သတိမရှိနိုင်ဘူးပေါ့”

“ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ သူတို့က စိတ်ပါသွားတာကို ကျွန်တော် ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့”

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

စကားပြောနေစဉ် တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာ၏။ လူချူက
သည် ခက်ရင်းခွကို တင်းကျပ်စွာကိုင်မိ၏။ သူသည် လိဖူးယုံက
လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

လိဖူးယုံက လူချူကီးအား စိတ်အေးအေးထားရန် အချက်
လိုက်၏။ နှုတ်မှလည်း ပြော၏။

“မပူပါနဲ့ဦး၊ ဒီဆိုင်ရှင် ဦးကျင်းဟုတ်ကြီးပါ”

လိဖူးယုံသည် အပြင်သို့ လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ဘယ်သူလဲ ... တံခါးခေါက်တာ”

“ငါပါကွ၊ ကျင်းဟုတ်ကြီးပါ”

လိဖူးယုံက တမင်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သောအခါ ကျင်းဟုတ်သည် အခန်းထဲ
လာ၏။ လူချူကီးအားတွေ့သောအခါ အံ့အားသင့်သွားသည်။

လိဖူးယုံက ပြုံး၍ကြည့်ရင်း...

“ဦးကျင်းဟုတ်ကြီး အံ့သြနေသလား”

“အေးကွာ...”

“မအံ့သြပါနဲ့ သူဟာ ကျွန်တော့် ဦးလေးပါ”

“ဟေ...”

“သူက တော်ရုံတန်ရုံလူ မဟုတ်ဘူး၊ ကင်းမြီးကောက်ဂိုဏ်းရဲ့
ဂိုဏ်းချုပ် ခက်ရင်းခွဘီလူးကြီး လူချူကီးတဲ့”

“ဟုတ်လား”

သူသည် လူချူကီးအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လေသည်။

မြင့်မားသောအရပ်၊ ထွားကြိုင်းသောကိုယ်ခန္ဓာ၊ မုတ်ဆိတ်
ကျင့်စွယ်များဖြင့် တကယ့်ဘီလူးကြီးနှင့် တူ၏။

“ဒါ ... ဒါ တလောက မင်းနဲ့တိုက်ခိုက်ကြတဲ့ သိုင်းသမား
ကြီး မဟုတ်လား၊ စားပွဲ ကုလားထိုင်တွေကျိုးလို့ လျော်ပေးခဲ့တဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပဲ မဟုတ်လား”

လူချူကီးက ပြုံးကြည့်နေသည်။ လိဖူးယုံက ရှင်းပြရလေ၏။

“ဒီလိုပါ ဒီလိုပါ၊ ကျွန်တော့်ဦးလေးနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကွဲနေ
တာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာပါပြီ၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မမှတ်မိ
ကြပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ တိုက်ခိုက်ပြီး လူချင်းကွဲသွားကြတယ်၊
နောက်အပြင်မှာတွေ့ပြီး ကြားလူတစ်ယောက်ကပြောပြလို့ ကျွန်တော့်
ဦးလေးမှန် သိလိုက်ရတာပါ”

“အို ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... အဲဒါ သိုင်းသမားတွေရဲ့ ဒုက္ခပဲ
ပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်တူကိုယ့်သားမှန်း မသိနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ကြရ
တာ၊ ငါတို့အရပ်သားတွေထဲမှာတော့ မရှိဘူးကွ”

“ဒါကတော့ဗျာ သိုင်းလောကနဲ့ အရပ်လောက တူတာမှ
မဟုတ်တာဗျာ”

“နောက်ပြီး တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ မင်းတို့ သိုင်းလောကသား
တွေက ထစ်ခနဲရှိ တိုက်ကြခိုက်ကြတာပဲ၊ အမှားမခံကြဘူး၊ ဒီတုန်းက
ငါ ကြားဝင်တောင်းပန်ပေလို့၊ နိမ့်ဆိုရင် မင်းတို့တူဝရီးမှန်းမသိဘဲ
တိုက်ကြခိုက်ကြရင်း တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အသေသတ်မိကြမလားတောင်
မသိဘူး”

၂၀၈ * တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

“ဒီတုန်းက ဝင်ပြီးတောင်းပန်တဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“အေးဗျာ ... ကျုပ်ကတော့ ရန်အေးချင်တာပဲ ရှိပါတယ်။ ကျုပ်ဆိုင်ထဲ ဝင်ဝင်လာပြီး သတ်ပုတ်နေကြတော့ ကျုပ်တို့ အမြဲ ရင်မှိုနေရတယ်”

လီဖူးယုံက တောင်းပန်လိုက်၏။

“ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့ ဦးကျင်းဟုတ်ကြီးရာ ... အခု အကြောင်းထူးကို ပြောလေ၊ ဘာများ သိလာသလဲ”

ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် အကြောင်းမဲ့ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာတတ်ပေ။

သူနှင့် ခင်မင်ပြီးကတည်းက သူ့ကို သတိပေးရန်၊ ကြိတ်ပြောကြားရန် အကြောင်းကိစ္စရှိမှသာ သူသည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာတတ်၏။

ယခု အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခြင်းမှာ သူ့အား ပြောကြားရန် အချက်တစ်ခုခုရှိမည်ဟု လီဖူးယုံ ယုံကြည်၏။ ထို့ကြောင့် ဤသို့ မေးမြန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပထမပိုင်းပြီး၏

တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်